

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหา
ทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

ปริญญานิพนธ์
ของ
รัตนา ปานทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2547

371.904.165

๔๖๔๕๓

๘.๓

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหา
ทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

บทคัดย่อ

ของ

รัตนา ปานทอง

๘ ก.ย. ๒๕๔๗

S412944

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม ๒๕๔๗

๓ ๒๕๐๓๘๕

รัตนา ปานทอง. (2547). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม:ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู, รองศาสตราจารย์
วิราพร พงศ์อาจารย์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน โดยใช้วิธีการทางศิลปะและศึกษาประสิทธิภาพของการสอน
การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มี
ปัญหาด้านการเขียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546
ของโรงเรียนบ้านบึงวิทยา จำนวน 12 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ
5 วัน วันละ 60 นาที

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะและ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการทดลองคือ t – test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะคือ

85.18/92.17

2. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการทาง
ศิลปะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

**A STUDY ON ACHIEVEMENT IN ENGLISH WRITING
OF THE DYSGRAPHIC CHILDREN
USING ART INTEGERTION**

**AN ABSTRACT
BY
RATTANA PANTHONG**

**Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2004**

Rattana Panthong. (2004). *A Study on the Achievement in English Writing of the Dysgraphic Children Using Art Integretion*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee : Prof. Dr. Padoong Arayawinyoo, Assoc. Prof. Wiraporn Phongajam.

The purpose of this study was to determine the achievement in English writing of the dysgraphic children using art integretion method and ascertain the efficiency of art integretion method.

The sample consisted of 12 dysgraphic children, from Prathom Suksa 5-6 of Banbungwittaya School of the academic year 2003. The group participated in art integretion method for 33 sessions, 60 minutes for each session.

The one group pretest-posttest design was applied in the study. The art integretion teaching plan and the English writing test were employed. The t-test was used for data analysis.

The findings of the research were as follows:

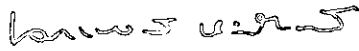
1. It was revealed that the efficiency of ant integretion method was established at 85.18 / 92.17.
2. There was statistically significant difference at .01 in English writing achievement between pretest and posttest.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหา
ทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

ของ
นางรัตนา ปานทอง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

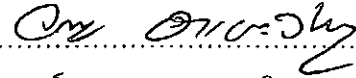

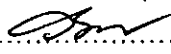
..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

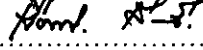
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร ณะพานนท์)

วันที่ 28 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

 ประธาน
(ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ วิราพร พงศ์อาจารย์)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เตือนใจ เกียวชัย)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ศิริวิมล ใจงาม)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู ประธานกรรมการที่ปรึกษา และ รองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์ กรรมการที่ปรึกษา ที่ให้คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนการให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ศิริวิมล ใจงาม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เตือนใจ เกียวซี ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนเป็นผู้ตรวจสอบ และให้คำแนะนำ แก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยรวมถึงแนวคิดต่าง ๆ ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ดำรงศักดิ์ ช่างพินิจ อาจารย์นำเงิน ศรีสุขวัตตกุล ที่กรุณาตรวจสอบ ให้คำแนะนำแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ที่อนุญาตและอำนวยความสะดวกในการทดลอง รวมถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณอนุสรณ์ ปานทอง ที่เป็นกำลังใจและสนับสนุนทุนทรัพย์มาโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณแม่ชะเอม ทองอยู่ ที่กรุณาอำนวยความสะดวกทุกด้านตลอดระยะเวลาการศึกษา

ขอขอบคุณคุณน้องอาภา พัฒนประสิทธิ์ ที่สละแรงกายและอำนวยความสะดวกทางด้านเอกสารและการติดต่อประสานงานมาโดยตลอด

ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วม และให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนจนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้ที่มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยให้ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษา

รัตนา ปานทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	5
สมมติฐาน.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน.....	7
เด็กที่มีปัญหาทางการเขียน.....	7
ความหมาย.....	7
ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน.....	7
การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน.....	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน.....	16
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	17
ความหมาย.....	17
จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน.....	18
ปัญหาและความบกพร่องในการเขียน.....	20
เทคนิคและวิธีสอนเขียน.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของการสอน.....	26
ความหมาย.....	26
ประเภทของการสอน.....	27
ประสิทธิภาพของการสอน.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน.....	29
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ.....	30
ความหมาย.....	30
ประโยชน์ของศิลปะ.....	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	ประเภทของศิลปะ.....	31
	หลักสูตรศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6.....	32
	เอกสารอ้างอิงเกี่ยวกับการใช้ศิลปะสอนเขียนตัวอักษร.....	32
	งานวิจัยเกี่ยวกับศิลปะ.....	35
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	41
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	41
	วิธีการดำเนินการทดลอง.....	46
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
5	สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	67
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	67
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	67
	วิธีดำเนินการทดลอง.....	68
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	69
	อภิปรายผล.....	69
	ข้อเสนอแนะ.....	70

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	72
ภาคผนวก.....	80
ประวัติผู้วิจัย.....	123

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวดที่ 2 ว่าด้วย สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษาตามมาตรา 10 กล่าวถึงการจัดการศึกษา ดังนี้

มาตรา 10 การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ ทูพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ

การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

จากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เป็นการชี้ชัดว่าโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีหน้าที่จัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่มีความบกพร่อง เด็กที่มีปัญหาประเภทต่าง ๆ เด็กด้อยโอกาส หรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง ซึ่งถือเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องให้บริการทางการศึกษา แก่เด็กทุกกลุ่มตามที่กฎหมายกำหนด (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา , 2543 : 4)

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนสูงมาก เมื่อเทียบกับจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่น จากสถิติปี พ.ศ. 2542 พบว่าจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้งหมดประมาณ 700,000 คน จะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ประมาณ 350,000 คน (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 6 – 7) นับเป็นตัวเลขที่สูงมาก ซึ่งหากไม่รีบดำเนินการช่วยเหลืออย่างถูกวิธี เป็นที่แน่นอนว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อย่อมไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนเท่าที่ควร หรืออาจทำให้เด็กต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : บทนำ) และในจำนวนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เหล่านี้ เด็กบางคนอาจมีปัญหาเฉพาะด้าน เช่น ด้าน คณิตศาสตร์ ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านการสะกดคำ ด้านการเคลื่อนไหว เป็นต้น แต่ในเด็กบางคนอาจมีปัญหาหลายด้านก็ได้ ปัญหาทางการเขียนนับเป็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งเนื่องจากการเขียนนั้นเป็นทักษะขั้นสูง มีความสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะในการฟัง การพูดและการอ่าน เพราะการเขียนต้องอาศัยการรับรู้ทางสายตาต้องใช้

ทักษะของกล้ามเนื้อมือ อวัยวะทั้งสองชนิดต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี การเขียนต้องอาศัยแนวคิดที่จะสื่อสารกับผู้อื่นเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 83) แต่เนื่องจาก ขบวนการทางด้านจิตวิทยาของเด็กเหล่านี้บกพร่องทั้งที่อวัยวะในการรับรู้มิได้บกพร่อง (ผดุง อารยะวิญญู. 2452 : 3) เป็นเหตุให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมหรือการจัดระบบความคิดทำให้ไม่สามารถสื่อสารออกมาทางการเขียนได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2538 : 30 - 31) เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนจะมีความลำบากในการเขียนหลายลักษณะ พฤติกรรมทางการเขียนที่ปรากฏ เช่น เขียนช้า ใช้เวลาในการเขียนแต่ละคำนานมาก เขียนตัวอักษรกลับหลังหรือกลับทิศทาง (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 80) ลากเส้นวน ๆ ไม่ทราบจะม้วนหัวเข้าไปหรือออกนอก ขีดวน ๆ ช้ำ ๆ เขียนพยัญชนะหรือตัวเลขสลับกันเช่น ม - น , ก - ก , b - d , p - q , 6 - 9 เป็นต้น (เบญจพร ปัญญาภรณ์. 2543 : 5)

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้เพราะภาษาไม่ใช่เพียงเครื่องมือในการศึกษาหรือหาข้อมูลที่ต้องการ หรือเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น ภาษายังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขัน และความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยสร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้คน เพราะสามารถแลกเปลี่ยนหรือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลกได้ (กรมวิชาการ.2544 : 1 - 2) โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งถือเป็นภาษาสากล ที่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีการลงทุนทางธุรกิจของชาวต่างชาติตลอดจนธุรกิจท่องเที่ยวของเอเชียและยุโรป ส่งผลให้คนไทยต้องใช้ภาษาอังกฤษ ถึงระดับอ่านออกเขียนได้ (นงคราญ ทองประสิทธิ์.2541 : 1) นอกจากนี้ความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม การแพทย์ และเครื่องกลต่าง ๆ ไม่ได้เป็นความเจริญก้าวหน้าของประเทศไทยโดยเฉพาะ แต่เป็นความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการใหม่ ๆ ของโลกซึ่งมีตำราเป็นภาษาอังกฤษฉะนั้นการที่จะศึกษาวิทยาการดังกล่าวให้บรรลุตามเป้าหมายจึงต้องเรียนภาษาอังกฤษควบคู่กันไป (เฉลิม ทองนวล. 2542 : 11 , อ้างอิงจาก เรขา ทองสวัสดิ์. 2514) แม้แต่ในชีวิตประจำวันจะเห็นว่าภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวอย่างเช่น เครื่องมือสื่อสารโดยเฉพาะโทรศัพท์มือถือนอกจากจะมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษแล้ว ยังระบุวิธีการใช้เป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย จะเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมาก ด้วยเหตุผลและความสำคัญของภาษาอังกฤษข้างต้น รัฐบาลจึงมีนโยบายให้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โดยเริ่มสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 เป็นต้นมา เพื่อให้เตรียมความพร้อมด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสาร (หลักสูตรภาษาอังกฤษฉบับปรับปรุงพุทธศักราช.2539 : เอกสารอัดสำเนา) เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย ต้องใช้ชีวิตประจำวันเช่นเดียวกับคนทั่วไป เช่น เข้าเรียนเมื่อถึงวัยอันสมควร จึงจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับเด็กนักเรียนคนอื่น ต้องมีการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ฉะนั้นเด็กที่มี

ปัญหาทางการเขียนจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงภาษาอังกฤษได้ต้องต้องภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมการในการสื่อสารด้วยเช่นเดียวกัน

ทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ทักษะที่เป็นปัญหายากที่สุดสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือ ทักษะทางการเขียน (นงศราญทองประสิทธิ์. 2541 : 1) จากความจำเป็นของภาษาอังกฤษและลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนดังกล่าว จึงต้องหาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งไม่อาจใช้เพียงวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือ เทคนิคการฝึกหัดแบบใดแบบหนึ่ง เท่านั้น (ศรียา นิยมธรรม. 2540 : 54) จึงควรใช้วิธีการหรือกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง วิธีการทางศิลปะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถนำไปใช้พัฒนาผู้เรียนโดยตรง ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ช่วยเสริมความรู้ความเข้าใจให้ผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ.2544 : 1) พัฒนาความเป็นมนุษย์ (ชะวัชชัย ภาคินธู.2542 : 27)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

- 1.เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนโดยวิธีการทางศิลปะตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน โดยใช้วิธีการทางศิลปะ
- 3.เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียน และครูผู้สอน ที่จะใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน เช่น การเขียนตัวอักษรกลับทิศทาง การเขียนตัวอักษรสลับกันในกรณีที่ตัวอักษรมีรูปร่างคล้ายกันเป็นต้น หรือจะปรับปรุงใช้ให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาการเขียนอื่น ตามความเหมาะสม เพื่อช่วยแก้ปัญหาหรือพัฒนาความสามารถทางการเขียนเด็กต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ของโรงเรียนบ้านบึงวิทยา จำนวน 2 ห้องเรียน ระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนระดับสติปัญญาปกติ และไม่พิการซ้ำซ้อนกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 12 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการทางศิลปะ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน

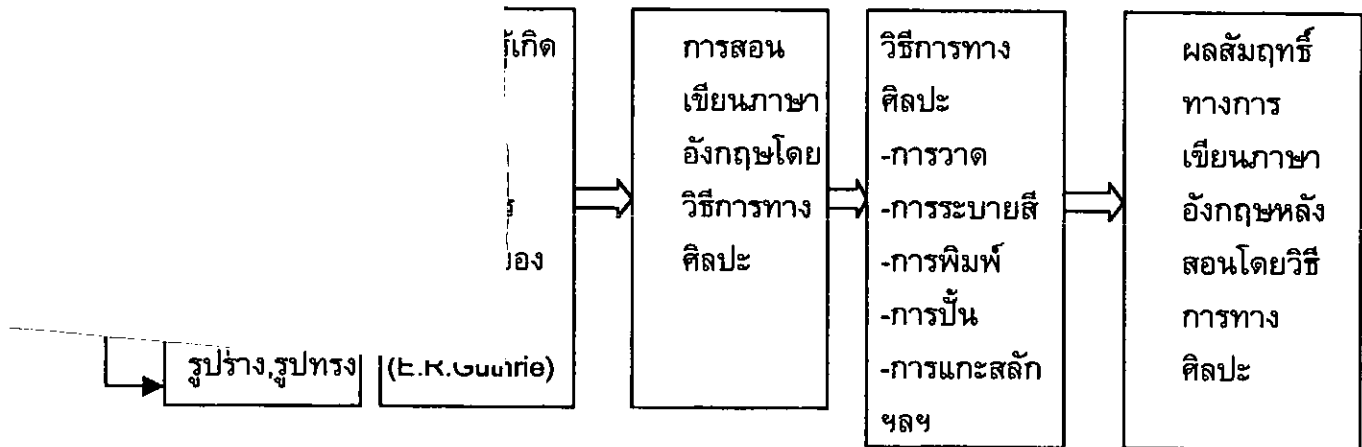
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนหมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 โรงเรียนบ้านบึงวิทยา อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก ที่เขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษที่มีรูปร่างคล้ายกันกลับทิศทาง หรือเขียนตัวอักษรสลับที่
2. ตัวอักษรที่มีรูปร่างคล้ายกัน หมายถึง ตัวอักษรที่มีวิธีการเขียนคล้ายคลึงกัน เช่น b d g p q , f t , i j , m n u , N , Z (กรมวิชาการ. คู่มือครู English is fun Book V. 2521 : 192, ดวงเดือน แสงชัย. 2531 : 31)
3. วิธีการทางศิลปะ หมายถึง วิธีการสอนเขียนที่สอดแทรกหรือสรุปความรู้ ด้วยกิจกรรมทางศิลปะ ซึ่งประกอบด้วย การวาด การระบายสี การพิมพ์ การปั้น การแกะสลัก เป็นต้น
4. ประสิทธิภาพของการสอน หมายถึง อัตราส่วน ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างร้อยละค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนกับร้อยละค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนหลังเรียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยตัวอักษร b d g p q , f t , i j , m n u , N Z , ซึ่งดูได้จากคะแนนการสอบ

43 -

ศึกษาค้นคว้า

เกี่ยวกับปัญหาด้านการเขียน และ วิธีการทางการศิลปะ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้

สมมติฐาน

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80
2. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการวิจัยดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน
 - 1.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน
 - 1.3 การจัดการเรียนการสอนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเขียน
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน
 - 2.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.2 จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน
 - 2.3 ปัญหาและความบกพร่องในการเขียน
 - 2.4 เทคนิคและวิธีการสอนเขียน
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอน
 - 3.1 ความหมายของการสอน
 - 3.2 ประเภทของการสอน
 - 3.3 ประสิทธิภาพของการสอน
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ
 - 4.1 ความหมายของศิลปะ
 - 4.2 ประโยชน์ของศิลปะ
 - 4.3 ประเภทของศิลปะ
 - 4.4 หลักสูตรศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6
 - 4.5 เอกสารอ้างอิงเกี่ยวกับการใช้ศิลปะสอนเขียนตัวอักษร
 - 4.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับศิลปะ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน

1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายหรือคำจำกัดความเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนไว้ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู กล่าวว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน หมายถึงการที่เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เช่น จับดินสอไม่ได้ ลอกคำศัพท์หรือตัวอักษร หรือตัวเลข หรือรูปทรงทางเลขาคณิตจากกระดานลงสมุดของตนไม่ได้ หรือทำได้แต่ลายมืออ่านยาก (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 26)

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ กล่าวว่าความบกพร่องด้านการเขียน เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษร หรือเขียนบนพื้นที่ที่กำหนดให้ คนที่บกพร่องด้านการเขียนต้องใช้ความพยายามมากกว่าคนอื่นในการที่จะเขียนให้ประณีต การเขียนเป็นเรื่องเครือข่ายการทำงานของสมองที่ต้องประสานสัมพันธ์กันอย่างดีถ้าเด็กบกพร่องด้านใดด้านหนึ่งไม่ว่าจะเป็นด้านภาษาหรือการแสดงออกก็จะมีผลให้บกพร่องด้านการเขียนไปด้วย (ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. 2543 : 28-29)

วินัดดา ปิยะศิลป์ กล่าวถึงเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียน (Expression Disorder) เป็นกลุ่มที่ขาดทักษะในการเขียนหนังสือคือเขียนหนังสือผิด ๆ ถูก ๆ หรือเขียนหนังสือแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง แสดงความคิดผ่านตัวอักษรไม่ได้ แต่รู้ว่ายากเขียนอะไร มักพบร่วมกับปัญหาในการอ่านหนังสือ (วินัดดา ปิยะศิลป์. 2543: 61-62)

สรุปว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนหมายถึงเด็กที่มีความลำบากทางการเขียนทั้งในเรื่องการคัดลอก เรื่องลายมือการเว้นวรรค การเขียนในเนื้อที่ที่กำหนด ความเป็นระเบียบของตัวอักษร ความสม่ำเสมอของเส้น ความสับสนในเรื่องทิศทางของตัวอักษร เป็นต้น

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน

ผดุง อารยะวิญญู กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนไว้ว่า มีความลำบากในการเขียนหลายลักษณะ พฤติกรรมในการเขียนตลอดจนทักษะในการเขียนผิดสรุปได้ดังนี้

- เขียนช้า ใช้เวลาในการเขียนแต่ละคำนานมาก
- ลายมืออ่านยากหรือแทบอ่านไม่ออกเลย
- เขียนตัวอักษรกลับหลังหรือกลับทิศทาง
- เขียนตัวอักษรเอียงมากเกินไป หรือแข็งทื่อเกินไป
- เว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรไม่เท่ากัน และไม่สม่ำเสมอ
- เขียนนอกนอกเส้นบรรทัด

- ความเข้มของอักษรไม่เท่ากันมีรอยหมึกเข้มบ้างหรือจางบ้าง
- สลับตัวอักษร
- สะกดคำแล้วอ่านไม่ออก (สะกดผิดจนไม่มีใครอ่านได้)
- เขียนประโยคสั้น ๆ มีจำนวนคำในประโยคน้อย
- เขียนผิดหลักภาษา (เรียงคำไม่ถูกหลักไวยากรณ์)
- เมื่อครูสั่งให้เขียนเรียงความเขียนได้เพียง 2-3 ประโยคสั้น ๆ เท่านั้น

(ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 80-81)

ศรียา นิยมธรรม กล่าวถึงลักษณะปัญหาด้านการเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน ไม่ว่าจะเป็นลายมือหรือการพิมพ์ก็เป็นปัญหาที่แสดงให้เห็นในลักษณะต่อไปนี้

1. เขียนไม่ตรงบรรทัดหรือไม่อยู่ในแนวเดียวกัน
2. มีความยุ่งยากในการลอกโจทย์ หรือข้อความจากกระดานหรือหนังสือ
3. ทำงานเกี่ยวกับการเขียนได้เสร็จช้า
4. จำวิธีเขียนตัวอักษรหรือตัวเลขบางตัวไม่ได้
5. สับสนกับการเขียนตัวอักษรตัวเล็กตัวใหญ่ในภาษาอังกฤษ
6. เขียนอักษรกลับด้าน
7. เขียนอักษรหรือคำติดกัน
8. เขียนโย้ไปโย้มา
9. เขียนด้วยลายมือที่อ่านยาก คุณภาพของเส้นไม่ดี
10. เขียนตัวอักษรได้ขนาดและรูปร่างไม่เท่ากัน
11. เขียนย้อนหลังแบบที่เห็นในกระจก
12. มีปัญหาเรื่องช่องไฟ , การเว้นวรรค
13. สะกดผิด (ศรียา นิยมธรรม, 2541 : 44-45)

เบญจพร ปัญญา ยง ได้กล่าวถึงลักษณะปัญหาด้านการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนพยัญชนะ เด็กจะลากเส้นวน ๆ ไม่รู้ว่าจะม้วนหัวเข้าในหรือออกนอก ขีดวน ๆ ซ้ำ ๆ
2. เรียงลำดับอักษรผิด เช่น สติติ เป็น สติธิ
3. เขียนพยัญชนะหรือตัวเลขสลับกัน เช่น ม-น , ภ-ถ, ด-ค, b-d, p-q, 6-9
4. เขียนพยัญชนะ ก-ฮ ไม่ได้ แต่บอกให้เขียนเป็นตัว ๆ ได้
5. เขียนพยัญชนะกลับกัน คล้ายมองจากกระจกเงา เช่น
6. เขียนตามตัวสะกด เช่น บอริการ (บริการ)
7. สะกดผิดโดยเฉพาะคำพ้องเสียงคำสะกดแม่เดียวกันตัวการันต์เช่น อันดลลาย (อันตราย) บดบาด (บทบาท) ด้วยทาน (ตรวจ) แพด (แพทย์) เป็นต้น

8. เขียนหนังสือลอกออกจากกระดานช้าเพราะกลัวสะกดผิด
9. เขียนไม่ตรงบรรทัด เขียนต่ำหรือเหนือเส้น ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน ไม่เว้น ขอบ ไม่เว้นช่องไฟ
10. จับดินสอหรือปากกาแน่นมาก
11. ลบบ่อย ๆ เขียนทับคำเดิมหลายครั้ง เขียนหนังสือตัวโต (เบญจพร ปัญญาภย. 2543 : 5-6)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีปัญหาในการเขียนว่า อาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องใน 3 ลักษณะคือ

1. การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษร และตัวเลขไม่ถูก
2. ความบกพร่องของการจำสิ่งที่มองเห็นจึงทำให้เด็กจำคำที่เห็นไม่ได้
3. ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

เด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนมักจะมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างต่อไปนี้

- เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย – ขวา หน้า – หลัง บน – ล่าง
- เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง
- เขียนหนังสือไม่เป็นตัว
- เขียนหนังสือรูปร่างไม่สม่ำเสมอ
- เขียนหนังสือแบบที่ปรากฏในกระจกเงา
- เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน
- จำทักษะพื้นฐานการเขียนไม่ได้

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2538 : 30)

ตันสนีย์ จัตรคุปต์ (2543 : 28) ถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนไว้ดังนี้ ความบกพร่องด้านการเขียนที่เรียกว่า ดิสกราฟิยา (เป็นเหตุให้เด็กมีความลำบากในการเขียนตัวอักษร หรือเขียนในพื้นที่ที่กำหนดให้ คนที่มีปัญหาด้านการเขียนต้องใช้เวลา และต้องใช้ความพยายามมากกว่าคนอื่น ในการที่จะเขียนให้ประณีต แม้ว่าเด็กจะได้พยายามมากเพียงใดก็ตามลายมือของเด็กก็แทบจะอ่านไม่ออก สิ่งเหล่านี้อาจเกิดจากการทำงานของเครือข่ายสมองไม่ประสานสัมพันธ์กัน

ศรีเรือน แก้วกังวาล กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนไว้ดังนี้คือ เด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนจะด้อยความสามารถในเรื่องการเขียน การสะกดคำอย่างเห็นได้ชัดเจนเมื่อเทียบกับเด็กปกติ ลักษณะที่ปรากฏเช่นลายมือเป็นไก่เขี่ย เขียนหนังสือช้า สะกดคำผิด

ใช้วรรณคดี สกตวรรณคดี สกตนิพนธ์ที่ เขียนหนังสืออ่านไม่รู้เรื่อง เสนอความคิดความรู้สึกไม่ได้ (ทั้ง ๆ ที่บางกรณีเด็กรู้อะไรแต่เขียนออกมาไม่ได้) สำหรับเด็กบางคนที่ยังเขียนลายมืออ่านไม่ออก จะพบว่าเกิดจากการรับรู้ของเด็กบกพร่อง ขาดการประสานสัมพันธ์ของตาและมือใช้มือจับดินสอ ปากกาผิดวิธี เด็กบางคนมีการพัฒนากล้ามเนื้อเล็กช้ากว่าเด็กธรรมดาทำให้การเขียนหนังสือได้ดีพลอยเข้าไปด้วย (ศรีเรือน แก้วกังวาล.2543:361)

สรุปลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน มีหลายประการซึ่งมีความผิดปกติทั้งในเรื่องลายมือ น้ำหนักของตัวอักษร การเว้นระยะตัวอักษร รูปแบบตัวอักษร ขนาดตัวอักษร ความสม่ำเสมอของเส้น การเขียนไม่ตรงบรรทัด ความยากลำบากไม่ว่าจะด้วยการคัดลอก หรือเขียนเองก็ไม่สามารถเขียนได้ถูกต้องตามหลักการเขียนถึงแม้จะใช้ความพยายามเท่าใดก็ตาม

1.3 การจัดการเรียนการสอนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเขียน

การจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้นั้นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำก็คือแผนการสอนเฉพาะบุคคลที่เรียกว่า IEP (Individual Educational Planning) โดยจัดทำเป็นรายภาคเรียนหรือจัดทำเป็นปีก็ได้ นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงวิธีสอนและการช่วยเหลือตามลักษณะปัญหาเฉพาะของเด็กเป็นด้าน ๆ มีดังนี้

1.3.1 การช่วยเหลือเรื่องการเขียน

เนื่องจากทักษะในการเขียนนั้นเป็นทักษะขั้นสูงมีความสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะในการฟัง การพูด และการอ่านการเขียนต้องอาศัยการรับรู้ทางสายตาต้องใช้ทักษะของกล้ามเนื้อนิ้วมือ อวัยวะทั้งสองชนิดนี้ต้องทำงานประสานสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี การเขียนต้องอาศัยแนวคิดที่จะสื่อสารกับผู้อื่น ผู้เขียนต้องเรียบเรียงแนวความคิดให้เป็นระบบแล้วจึงเขียนตามแนวคิดนั้น เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้นั้นบางคนมีความลำบากในการจัดเรียงลำดับจึงทำให้เด็กมีปัญหาในการเขียน และเนื่องจากการสอนเขียนมีหลายระดับ เริ่มจากระดับอนุบาลซึ่งเน้นความพร้อมในการใช้กล้ามเนื้อให้ประสานสัมพันธ์กับสายตา ฉะนั้นทักษะที่ฝึกในระดับนี้จึงเป็นการฝึกลากเส้นชนิดต่าง ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นเส้นประ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 เริ่มสอนเขียนสะกดคำ และเน้นมากขึ้นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้เรียนรู้และเขียนคำใหม่ ๆ ได้มากขึ้น ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขึ้นไปเป็นการเขียนที่แสดงออกทางความคิดรวมทั้งฝึกเขียนให้ถูกต้องตามหลักภาษา ได้มีผู้กล่าวถึงวิธีสอนเขียนไว้ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู กล่าวถึงวิธีสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเขียน แต่ละระดับดังนี้
วิธีสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเขียน เกี่ยวกับการเขียนรูปทรงตัวอักษร

๑. การเตรียมความพร้อม

ถ้าหากเด็กไม่มีทักษะการเขียนให้ฝึกทักษะเบื้องต้นก่อนเช่น

ฝึกทักษะการใช้สิ่งของ (จากการใช้สายตา)

ฝึกการทำงานประสานกันระหว่างมือกับสายตา

ฝึกความพร้อมของกล้ามเนื้อ

ฝึกทักษะในการจำแนกโดยใช้สายตา

และเพื่อให้เด็กมีความพร้อมมากขึ้น ครูอาจฝึกทักษะในการลากเส้น โดยให้เด็กปฏิบัติดังนี้

ลากเส้นจากบนลงล่าง จากซ้ายไปขวา และลากกับจากซ้ายไปขวา

ลากเส้นตามรอยประ – ลากเส้นที่เป็นรูปทรงเรขาคณิต

ลากเส้นที่เป็นรูปทรงเลขาคณิต

ลากเส้นเชื่อมระหว่างจุด 2 จุด หรือหลายจุด

ลากเส้นตรงในแนวนอน จากซ้ายไปขวาให้สุดขอบกระดาษ

ลากเส้นตรงในแนวตั้ง จากบนลงล่างให้สุดขอบกระดาษ

เขียนวงกลมโดยลากเส้นจากขวามาซ้าย จากล่างขึ้นบน และสลับกัน

ลากเส้นเอียง จากบนลงล่าง และจากล่างขึ้นบน

ลอกแบบจาก Pattern ต่าง ๆ, ลอกตัวอักษรจากตัวอย่างและลอกตามแนวลูกศร

2. การลากเส้นตามแบบตัวอักษร

ครูเขียนอักษรตัวโต ๆ ลงบนกระดาษ วางกระดาษลงบนโต๊ะเรียน หรือบนพื้นห้องเรียนที่สะอาดแล้วให้เด็กออกเสียงเรียกชื่อตัวพยัญชนะนั้น ๆ หรือครูอาจเขียนตัวอักษรด้วยลายเส้นที่เข้ม และลดความเข้มลงเป็นเส้นประ และให้เด็กเขียนเองในที่สุด (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 83-84)

ในเรื่องการสอนเขียนนั้น เบญจพร ปัญญาภรณ์กล่าวถึงวิธีการสอนเขียนให้เด็กแต่ละระดับดังนี้

ระดับอนุบาล

1. ให้เด็กอ่านพยัญชนะหรือคำที่กำกับภาพ เพื่อให้เด็กจำคำที่สอดคล้องกับเสียงและภาพ จากนั้นให้เด็กเขียนพยัญชนะหรือคำ

2. ให้เด็กดูบัตรคำแล้วออกเสียงซ้ำ ๆ กัน โดยไม่ต้องลากเส้นจนกว่าจำคำได้ แล้วให้เด็กเขียนพยัญชนะจากความจำ

3. มองดูคำศัพท์ ออกเสียง 1 ครั้ง แล้วให้เด็กเขียนจากความจำ

4. ชี้ให้เด็กเห็นความแตกต่างระหว่างพยัญชนะหรือคำ เช่น ถ, ฏ รูปปร่างคล้าย ก ตัว ถ มีพยัญชนะเข้าข้างใน ฏ มีหัวพยัญชนะออกนอก

5. ทำช่องตารางที่มีขนาดใหญ่ประมาณ 1 : 1 นิ้ว ให้เด็กฝึกเขียนพยัญชนะ เมื่อเด็กเขียนได้ดีขึ้น ให้ลดขนาดตารางลง

6. ใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสหลาย ๆ ทาง

ในกรณีที่เด็กมีปัญหาทางการเขียนค่อนข้างมากจำเป็นต้องฝึกฝนการรู้จักคำโดยผ่านประสาทสัมผัสหลาย ๆ ทางได้แก่การ เห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสัมผัสด้วยนิ้วมือ โดยการลากเส้นตามตัวอักษร หรือรอยปะ วิธีการและขั้นตอนคือ

- เลือก ตัวอักษร/คำที่เด็กสนใจหรือคำที่ง่ายเขียนบนกระดาษ
- เด็กใช้นิ้วลากเส้นตามตัวอักษร ออกเสียงไปพร้อมกันจนกว่าเขียนเสร็จ ทวนซ้ำจนกว่าเด็กจะเขียนคำบนกระดาษได้จากความจำ

ระดับประถมต้น

1. ฝึกการฟังเพื่อให้เด็กสามารถแยกเสียงคำพ้องหรือคำที่มีเสียงคล้ายกัน เมื่อเด็กรู้จักพยัญชนะและสระมากขึ้น ให้เด็กเลือกพยัญชนะและสระมาผสมกันตามที่ ครูออกเสียง

2. เมื่อเด็กอ่านหนังสือเจอคำศัพท์ใหม่ให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น โดยให้สะกดและเขียนไปพร้อม ๆ กันเพื่อรู้จักคำ

3. สอนตามหลักภาษาอย่างช้า ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กเขียนผิดให้เด็กคัดคำผิดซ้ำ ๆ แล้วใช้วิธีจำ จนขึ้นใจ

4. ใช้วิธีดู ปิด เขียน ตรวจสอบ เป็นวิธีที่ได้ผลดี เริ่มต้นโดยให้เด็กคัดคำศัพท์ที่มักเขียนผิด คำศัพท์ท้ายบท ต่อมาลองปิดสมุดเขียนคำศัพท์นั้นจากความจำ เมื่อเขียนได้ดีขึ้นให้เขียนคำศัพท์ตามคำบอก แล้วตรวจทานแก้ไข

5. ให้เด็กแต่งประโยค จากคำศัพท์ที่เด็กรู้หรือคำที่ครูกำหนด

6. เต็มคำหรือข้อความในประโยคให้สมบูรณ์

7. ให้เด็กเรียงประโยคใหม่ให้ถูกต้อง

8. ให้เด็กเรียงความจากศัพท์ที่รู้

9. ให้เด็กเติมคำในช่องว่าง หรือใช้คำศัพท์อื่นที่มีความหมายเหมือนกันแทน แล้วตรวจทานแก้ไข

10. ใช้สีเพื่อบ่งชี้คำบางคำ เช่น คำการันต์ คำประวิสรรชนีย์ เป็นต้น

11. เตือนเด็กล่วงหน้าให้ระวังการสะกดผิด

12. ช่วยให้ได้เดา คำ จากเนื้อเรื่องหรือบริบท เช่น ท/ช เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติใช้ ช

13. คำที่มี ร/ล ไม่ว่าจะเป็นคำควบกล้ำ หรือ คำที่เป็นอักษรนำมักจะเขียนด้วยตัวเดียวกันทั้งคำ เช่น กระรอก หุหุรา ลูกลี้ลูกลอน เหลวไหล พลุกพล่าน ผลิผลาม เป็นต้น

14. ให้เด็กฝึกอ่านและเขียนจากหนังสือเล่มอื่น ๆ ด้วยจะได้ทราบว่าเด็กรู้จริงไม่ได้เดาคำ

15. ในรายที่เป็นรุนแรงอาจเน้นเฉพาะคำที่พบบ่อย ๆ

(เบญจพร ปัญญาภย. 2543 : 34-37)

1.3.2 การสอนสะกดคำ

ผดุง อารยะวิญญู กล่าวถึงวิธีการสอนสะกดคำอาจทำได้ดังนี้

1. ตั้งกฎ เพื่อให้ให้นักเรียนจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ โดยคำนึงถึงหลักภาษาเป็นสำคัญเช่น ในเรื่องการประวิสรรชนีย์ คำบางคำประวิสรรชนีย์ บางคำไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น มะนาว มะยม ประวิสรรชนีย์ มนัส มหันต์ ไม่ประวิสรรชนีย์ ครูตั้งกฎว่าคำใดเปล่งเสียงเต็มพยางค์จะต้องประวิสรรชนีย์ เช่น มะนาว คำใดที่เปล่งเสียงกึ่งพยางค์ เช่น มนัส ไม่ประวิสรรชนีย์

2. ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน ทั้งการฟัง การรับรู้ทางสายตา และการเขียนพร้อม ๆ กัน โดยปฏิบัติเป็นขั้นตอนดังนี้

2.1 ครูเขียนคำใหม่ หรือคำยาก ลงบนกระดาน ครูอ่านคำนั้นในขณะที่นักเรียนดูครู

2.2 นักเรียนใช้นิ้วลากไปตามตัวอักษรทีละตัวที่ประกอบขึ้นเป็นคำนั้นเอ่ย ชื่อตัว พยัญชนะ และสระ แล้วจึง อ่านออกเสียงคำนั้น เมื่อลากนิ้วครบทุกตัว

2.3 ครูเขียนคำนั้นลงสมุดแล้วอ่านคำนั้น

2.4 ครูลบคำนั้นแล้วให้นักเรียนเขียนคำนั้นอีกครั้ง หากเด็กเขียนผิดกลับไป เริ่มขั้นที่ 2.2 ใหม่ หากเด็กเขียนถูก ให้ครูรวบรวมคำนั้นไว้เพื่อใช้ทดสอบในครั้งต่อไป

2.5 ในการสอนครั้งต่อไปครูอาจไม่ให้นักเรียนใช้นิ้วลากตามตัวอักษรก็ได้ แต่ ปฏิบัติตามขั้นที่ 2.1 – 2.4 หากเด็กมีปัญหาในการสะกดคำจึงให้นักเรียนใช้การสัมผัส

3. การสะกดตามครู วิธีนี้ทำได้โดยครูสะกดคำนั้นลงบนกระดานหรือกระดานเสียงสระ พยัญชนะแล้วให้เด็กออกเสียงตามครูทุกประการแต่พูดให้เสียงดังกว่าครู ให้แรงเสริมทันทีที่เด็กทำถูก หากเด็กสะกดผิดครูต้องบอกให้ทราบถึงตัวสะกดที่ถูกต้องคืออะไร ผิดเช่นนี้ หลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งเด็กสะกดได้เอง

4. การกำหนดคำ วิธีนี้ทำได้โดย ให้เด็กลอกคำลงในสมุด ครูให้เด็กฝึกสะกดคำเหล่านั้นปากเปล่า และเขียนสะกดคำด้วยตัวเอง ครูทดสอบเด็กทุกวัน เมื่อเด็กสะกดคำได้ครูให้รางวัลและลบคำนั้นออก แล้วฝึกคำต่อไป ทำเช่นนี้ทุกวันแต่ครั้งที่ฝึกไม่ควรมีจำนวนคำมากเกินไป (ผดุง อารยะวิญญู.2542 : 85-86)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า

1. สอนโดยเน้นความสามารถเด่นของเด็กเพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ของความ สำเร็จ เช่น ถ้าพบว่าเด็กสามารถใช้สายตาในการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ครูควรให้เด็กมองดูวัตถุต่าง ๆ แทนที่จะพูดให้เด็กฟังเท่านั้น

2. พยายามลดกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหรือความสามารถที่เป็นจุดบกพร่องของเด็กเช่น ถ้าพบว่าเด็กมีปัญหาการเขียน ก็ไม่ควรให้งานที่เด็กต้องเขียนมาก แต่อาจให้เด็กตอบปากเปล่า หรือตอบใส่เทปบันทึกเสียงแทนการเขียน

3. พยายามพัฒนาจุดบกพร่องของเด็กหลังจากที่เด็กประสบความสำเร็จจากการใช้ความสามารถเด่นอยู่แล้ว

4. กำหนดความคิดรวบยอดที่จะให้เด็กเรียนให้ชัดเจน ถ้าจะสอนความคิดรวบยอดใหม่ ครูต้องทำความคิดรวบยอดใหม่ไปสัมพันธ์กับสิ่งที่เด็กเคยเรียนรู้มาแล้วและสรุปความคิดรวบยอดให้ชัดเจน เพราะเด็กจะไม่สามารถสรุปใจความสำคัญได้เอง

5. ช่วยให้เกิดตระหนักถึงเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยชี้ให้เด็กเห็นว่าเมื่อวานเด็กได้ทำอะไรได้บ้าง วันนี้เด็กจะทำอะไรไม่สำเร็จ และเด็กจะทำอะไรได้ในวันนี้บ้าง

6. ตั้งเป้าหมายสั้นอย่างชัดเจนที่เด็กสามารถทำได้ โดยจัดลำดับของงานให้มีความยากง่ายต่าง ๆ กันไป โดยให้เด็กทำงานอันดับแรก ๆ ตามความสามารถของเขา จากนั้นค่อย ๆ จำกัดเวลา พร้อมทั้งบันทึกความก้าวหน้าของเด็ก เมื่อเด็กทำงานก้าวหน้าสำเร็จตามกำหนดเวลา จึงค่อยให้งานที่ยากขึ้น โดยใช้กระบวนการการเรียนการสอนแบบเดียวกัน

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่เด็กทำงานได้สำเร็จ ถ้าเด็กทำผิดบอกให้ทราบทันทีอธิบายใหม่และให้เด็กแก้ไขใหม่ทันที แต่ต้องใช้วิธีทางบวก ถ้าเด็กทำได้สำเร็จ ต้องรีบให้คำชมและบอกเหตุผลที่เด็กได้รับคำชมโดยเน้นความพยายามในการทำงานเป็นหลัก ไม่ชมเฉพาะงานที่ครูพอใจ

8. ให้หยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราวรอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถ้าครูได้พยายามใช้วิธีการใหม่ ๆ หรือกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อช่วยเหลือเด็กแล้วแต่เด็กยังไม่สามารถพัฒนาได้

9. อย่าพยายามสอนสิ่งที่เด็กไม่สามารถเรียนรู้และไม่อาจเรียนรู้ได้

10. เนื้อหา บทเรียน และเทคนิควิธีการเรียนการสอนที่จะนำมาใช้สอนนั้นควรเริ่มสอนเนื้อหาหรือบทเรียนที่ต่ำกว่าระดับชั้นของเด็ก 1 ปี เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ

11. จัดกิจกรรมในทักษะเดียวกันให้หลากหลาย เพื่อว่าเด็กจะได้เลือกงานที่ทำได้และให้เด็กทำงานตามแนวทางของเขาเอง เช่น ใช้ปากกาสีแดง เลือกมุมที่จะนั่งทำงานเอง ใช้อุปกรณ์ช่วยประเภทเครื่องเล่นเทป หรือคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

12. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด

13. ใช้เกมหรือกิจกรรมที่让孩子ได้มีโอกาสเคลื่อนไหว ได้สัมผัส ได้มองเห็นและได้ยินได้ฟัง เพราะจะทำให้เด็กสนุกในการเรียนรู้และเรียนรู้ได้เร็ว

14. สอนช้าและทบทวนบ่อย ๆ เพราะตามปกติเด็กมีปัญหาทางการเรียนรู้ต้องการประสบการณ์ซ้ำ และบ่อยมากกว่าเด็กปกติ

15. ทำป้ายหรือสัญลักษณ์ให้เด็กเอาไว้สำหรับชี้ขึ้นขณะที่เด็กต้องการความช่วยเหลือจากครู ป้ายควรมีสองด้านคือด้านหนึ่งคือขอความช่วยเหลือ อีกด้านหนึ่งเป็นการเตือนเด็กให้

ทำงานวิธีนี้จะช่วยลดความคับข้องใจของเด็กและยังช่วยลดความวุ่นวายเนื่องจากเด็กไม่ต้องถูกจากที่นั่งบ่อย ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2538 : 83-86)

เบญจพร ปัญญา ยง กล่าวถึงวิธีสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยทั่วไปว่า

1. สอนจากสิ่งที่ย่างที่สุด และควรเริ่มต้นในระดับที่ง่ายกว่าความสามารถของเด็กเล็กน้อยเพื่อเด็กจะได้รู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการเรียนทำให้เด็กมีกำลังใจที่จะเรียนต่อไป
2. สอนจากสิ่งที่คุ้นเคยไปหาสิ่งที่ไม่คุ้นเคย
3. ให้โอกาสเด็กเลือกเรียน หรือทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจ
4. ให้เด็กมีความสุขในการเรียน อันจะเป็นพื้นฐานให้เด็กมองตนเองในแง่ดี และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและครูได้
5. ใช้ประสบการณ์ตรง ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงจะช่วยให้เด็กเข้าใจบทเรียนมากขึ้น
6. ส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ตามขีดความสามารถของตนเอง เนื่องจากเด็กแต่ละคนมีความก้าวหน้าในการเรียนต่างกัน จำเป็นต้องใช้วิธีสอนหลายรูปแบบผสมกัน
7. ใช้แรงเสริมอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในเรื่องคำชมและรางวัล
8. กระตุ้นให้เด็กใช้ความคิด เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น เช่น สถานการณ์สมมติ การให้การบ้านที่เด็กสามารถหาคำตอบได้หลาย ๆ วิธี
9. ให้เด็กเรียนจากเพื่อน
10. แจ้งผลการเรียนให้เด็กทราบโดยเร็ว เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่เด็กไม่เข้าใจ
11. ทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ อาจจะทบทวนในรูปกิจกรรมอื่นก็ได้
12. สอนโดยการเน้นย้ำ เชื่อมโยงกับวิชาอื่นด้วย
13. จัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียน เนื่องจากเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักมีสมาธิสั้นร่วมด้วยห้องเรียนจึงควรมีผนังกันทั้ง 4 ด้าน และให้มีเสียงรบกวนน้อยที่สุดเพื่อเด็กจะได้ไม่สนใจสิ่งอื่น
14. ใช้คำสั่งที่สั้นและเข้าใจง่าย
15. มองหาจุดเด่นและจุดด้อยของเด็ก เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้แสดงความสามารถพิเศษที่เด็กมีอยู่
16. ให้เด็กมีโอกาสแสดงความเป็นผู้นำ (เบญจพร ปัญญา ยง. 2543 : 18-21 –21)

สรุป การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน ควรจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลายเพื่อให้เด็กสามารถเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก เริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายเรียนรู้ได้เร็ว ไปจนถึงกิจกรรมที่ยากขึ้น รูปแบบของกิจกรรมควรส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาความสามารถที่มีอยู่ ไม่เน้นจุดด้อยของเด็ก ทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเอง ให้เด็กได้มีโอกาสเคลื่อนไหว ได้สัมผัส ได้มองเห็น ได้ยินได้ฟัง ใช้สื่อที่เป็นรูปธรรมให้มากที่สุด ใช้คำสั่ง

ที่สั้นชัดเจน ให้ข้อมูลย้อนกลับทันที ให้แรงเสริม ให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้นำ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน

งานวิจัยในประเทศ

ผดุง อารยะวิญญู (2535) ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยศึกษาเด็กนักเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปี จำนวน 3658 คน จาก 35 โรงเรียนทั่วประเทศ แบบคัดแยกที่ได้แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหว และพฤติกรรม รวมข้อคำถามทั้งหมด 50 ข้อ เครื่องมือมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .99

รัตนา แพงจันทร์ (2541) ได้ศึกษาวิจัยความสามารถทางการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกมโดยศึกษากับเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการเขียน ที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน จำนวน 7 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการกับเกม ความสามารถทางการเขียนคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กมีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี

ดวงใจ วรรณสังข์ (2541) ได้ศึกษาวิจัยความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย โดยศึกษากับเด็กนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อายุ 4-6 ปี จำนวน 6 คน ที่มีความจำสับสนในตัวพยัญชนะไทยที่คล้ายกัน ทดลองสอนด้วยชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย พบว่าประสิทธิภาพของชุดการสอนเป็น 95.33/82.00 ความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยอยู่ในระดับดี ความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังจากการสอนสูงกว่าก่อนการสอนโดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

เพ็ญศรี วงศ์ไวยโรจน์ (2538) ได้สร้างแบบฝึกคัดลายมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองลงต้นนุ่น พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกคัดลายมือมีคุณภาพลายมือสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

เบคแมน และเวลเลอร์ ได้วิจัยพบว่าการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้นั้นหากครูผู้สอนจัดบทเรียนจากง่ายไปยาก ให้เด็กเรียนเป็นขั้นตอนและให้เวลาในการเรียนรู้อย่างเพียงพอแล้ว จะทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้ดีขึ้นซึ่งจะส่งผลให้สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย (Becman and Weller. 1990)

เบอร์คิลแฮมเมอร์ ศึกษาปัญหาการอ่านที่พบในเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ด้านการอ่านพบว่าจะมีปัญหาในด้านการอ่านคำตกหล่น เติมสระหรือตัวอักษรเพิ่มเข้ามา ตลอดจนการอ่านย้อนกลับ (Brekellhammer.1996)

แมรี และเบิร์ดแตรม (Mary and Bertram. 1997 : 178) ได้ศึกษา กลวิธีการสอนอ่านและเขียนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากครูการศึกษาพิเศษ และนักการศึกษาทั่วไป ศึกษาจากเด็กเกรด 2 เกรด 5 ว่าใช้วิธีการสอนแบบใดบ้าง ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มครูผู้สอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ใช้วิธีอ่านแล้วเติมคำตอบ (Guided Reading) 90% การอ่านเป็นรายบุคคล (Individualized Reading) 87.0 % การแลกเปลี่ยนหนังสือกัน (Tradebooks)

81.5 % และการเปลี่ยนกันอ่าน (Round – Robin Reading) 74.1 % เป็น 4 วิธีในระดับแรกที่ใช้มากที่สุด และยังมีอีก 17 วิธีที่ใช้สอนเด็กปกติ และเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

2.1 ความหมายของการเขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 75) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะการเขียนเป็นการพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูล เลือกสิ่งที่จะต้องการจะถ่ายทอด แล้วนำกลับมาลำดับ เรียบเรียงเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ด้านกลไกภาษา กล่าวโดยสรุปแล้ว การเขียนคือ การถ่ายทอดความคิดโดยใช้สัญลักษณ์ตัวอักษร ที่ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมในการใช้ภาษา โดยผ่านกระบวนการในการรวบรวมเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน

กรรณิการ์ พวงเกษม (2531 : 74) กล่าวว่า การเขียนหมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ อารมณ์ เรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ

กรมวิชาการ (2542:7) กล่าวว่า ทักษะการเขียนคือการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนสื่อผ่านข้อความให้ผู้อ่านเป็นภาษาเขียนที่รวมทักษะการเขียนด้วยลายมือสะอาดเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นตัวพิมพ์หรือตัวเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ไวยากรณ์

ที่ถูกต้องรวมทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ ส่วนวนที่ถูกต้องเหมาะสม และการนำเสนอเรียบเรียงเนื้อหาอย่างมีระบบ

นพดล จันทรเพ็ญ (2538 : 90) กล่าวว่า การเขียนคือการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการและความในใจของเราให้กับผู้อื่นทราบ การเขียนนี้จึงมีลักษณะการสื่อสารที่ถาวร มีความคงทนอยู่นาน ตรวจสอบได้ เป็นหลักฐานอ้างอิงนานับร้อยนับพันปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้

ลาโด (Lado . 1964 : 143) กล่าวว่า การเขียนคือ การสื่อความหมายว่าด้วยตัวอักษรของภาษาที่เข้าใจกันได้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมายเรียบเรียงถ้อยคำและข้อความได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ

เทลเลอร์ (Taylor. 1984 : 399-411) กล่าวว่า การเขียนเป็นงานด้านความคิด การเขียนเป็นกระบวนการแสวงหาเชิงสร้างสรรค์ (Discovery Creative Procedure) โดยมีลักษณะผสมผสานระหว่างเนื้อหาและภาษา กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาเพื่อค้นหาสิ่งที่นอกเหนือความรู้เดิมที่มีอยู่ การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการค้นหาความหมายจากประสบการณ์ของผู้เขียนเพื่อจะนำสิ่งเหล่านั้นมาเสนอผู้อ่าน ในความคิดของเทลเลอร์ การเขียนมิใช่เป็นเพียงเครื่องสะท้อนความคิดของผู้เขียน หากแต่ยังเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดอีกด้วย ดังนั้นการเขียนจึงเป็นกระบวนการให้และการรับ

วิดโดลสัน กล่าวว่า (Widdowson. 1987 : 34 – 44) การเขียนคือกิจกรรมสื่อสารชนิดหนึ่ง การสื่อสารนี้หมายถึง การถ่ายทอดหรือถ่ายทอดโอนจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งโดยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ

ฟินอคชีโอ (Finochiaro . 1973 : 130) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเรียนจะแสดงสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเหล่านั้น

สรุปความหมายของการเขียนคือ การถ่ายทอดความคิด โดยใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรถูกต้องตรงตามหลักภาษาและความนิยมในการใช้ภาษา โดยผ่านกระบวนการในการรวบรวมเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ เพื่อสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน

2.2 จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน

การเขียนแต่ละชนิดมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป กองเทพ เกลือบพนิชกุล (2542 : 125 – 126 อ้างถึงมณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ 2529 : 126) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการเขียนไว้ว่า

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ หรือเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบให้ผู้อื่นฟังโดยเขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ตามความเป็นจริง

2. การเขียนเพื่ออภิปรายคือการเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งต้องใช้ภาษารัดกุมชัดเจน ควรแบ่งย่อหน้าย่อย ๆ หรือเขียนอธิบายเป็นข้อ ๆ

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน อาจแสดงความคิดเห็น หรือมีคำแนะนำ ข้อเตือนใจต่าง ๆ ไว้ด้วย

4. การเขียนเพื่อชักจูงใจเป็นการเขียนเพื่อชักชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียนซึ่งเป็นเรื่องที่เข้าใจยากเช่นเรื่องที่แฝงคำพ้องเพยหรือสุภาษิตต่าง ๆ

5. การเขียนเพื่อถ่ายทอดจินตนาการคือการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกให้ผู้อื่นเห็นภาพลักษณ์คล้ายตามผู้เขียน

ไรส์ (Raimes. 1987 : 36 – 41) กล่าวถึงการสอนเขียนที่ผ่านมามีว่า ครูผู้สอนให้นักเรียนเขียนก็เพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. เขียนเพื่อเป็นการเสริมแรง (writing for reinforcement) เป็นการฝึกให้นักเรียนเขียนเพื่อเป็นการเสริมแรงสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การเขียนแบบนี้เป็นการฝึกรูปแบบของภาษาฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เช่น ให้นักเรียนลอกประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ให้เติมคำลงในประโยคให้สมบูรณ์ หรือให้เขียนประโยคใหม่จากประโยคบอกเล่าเป็นปฏิเสธ เป็นต้น

2. เขียนเพื่อเป็นการฝึกฝน (writing for training) แบบนี้คล้ายกับการเขียนเพื่อเป็นการเสริมแรงแต่ต่างกันที่ว่าการเขียนแบบนี้ไม่จำกัดเฉพาะการฝึกในเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เรียนไปแล้ว การเขียนแบบนี้นักเรียนจะเขียนในระดับข้อความซึ่งยาวกว่าประโยค แต่จะเขียนภายในขอบเขตที่ครูหรือตำราเรียนกำหนดไว้ให้ ตัวอย่างการเขียนแบบนี้ ได้แก่ การรวมประโยค (sentence combining) การเขียนเรียงความแบบควบคุม (controlled composition)

3. เขียนเพื่อเป็นการเลียนแบบ (writing for imitation) เป็นการเขียนโดยครูผู้สอนภาษาที่สองใช้วิธีแบบอย่างของเนื้อหาหรือรูปแบบ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเขียน ให้นักเรียนคุ้นเคยกับรูปแบบของการใช้คำ และการเรียบเรียงถ้อยคำ เช่น ให้นักเรียนฟังเรื่องแล้วเขียนหรือให้นักเรียนเขียนเรียงความตามที่ครูแนะให้

4. การเขียนเพื่อการสื่อสาร (writing for communication) เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษเน้นที่การสื่อความหมาย ครูผู้สอนเขียนจึงเปลี่ยนจากการเน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบมาให้ความสำคัญกับจุดประสงค์ของผู้เรียน และผู้อ่านงานเขียน ตัวอย่างการเขียนแบบนี้ ได้แก่ การที่ครูกำหนดสถานการณ์ บอกเนื้อหา และจุดประสงค์ให้นักเรียนเขียนเพื่อสื่อความหมายให้อีกคนหนึ่งเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนคนหนึ่งเขียนบอกลักษณะการกระทำบางอย่างให้อีกคนหนึ่งอ่านและวาดผังตาม

5. เขียนเพื่อฝึกความคล่องแคล่ว (writing for fluency) ในการสอนไม่ว่าครูผู้สอนจะมุ่งที่ความคล่องแคล่วหรือความถูกต้องในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันมานานแล้วก็ตาม แต่จุดมุ่งหมายของการฝึกให้นักเรียนเขียนก็เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วเช่นการเขียนร่าง (draft)

6. การเขียนเพื่อการเรียน (writing for learning) การเขียนเพื่อการเรียนจะครอบคลุมจุดมุ่งหมายทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว การเขียนเพื่อการเรียน เน้นที่เนื้อหา ไม่ใช่ไวยากรณ์หรือรูปแบบ การเขียนแบบนี้ได้แก่ การเขียนเรื่อง เขียนตอบคำถาม เขียนย่อเรื่องที่อ่าน

สรุป จุดมุ่งหมายในการสอนเขียนมีหลายประการ เช่น เพื่อการฝึกทักษะ เพื่อสื่อสาร เพื่อเขียนแบบ เพื่อการเรียน ซึ่งในการสอนแต่ละครั้งควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายดังกล่าวเพื่อจะได้สอนได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย และควรมีการสอนเขียนอย่างเป็นขั้นตอน มีการฝึกทักษะอย่างสม่ำเสมอ

2.3 ปัญหาและความบกพร่องในการเขียน

ผดุง อารยะวิญญู (2535 : 12 – 13). กล่าวถึงปัญหาทางการเขียนของเด็กไว้ดังนี้

1. ลายมือ เด็กบางคนลายมือไม่ดีอ่านลำบาก บางครั้งเขียนตัวอักษรกลับข้างกัน เช่น ก เป็น ก , บ เป็น ข , ว เป็น อ เป็นต้น

2. การสะกดคำ เด็กบางคนเขียนไทยตามคำบอกไม่ได้ต้องลอกจากตัวอย่างเท่านั้นหลายคนสะกดคำผิด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความบกพร่องทั้งการฟังและการใช้สายตา

3. การเขียนข้อความ การเขียนข้อความในที่นี้หมายถึง การเขียนประโยคเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเอง หรือการเขียนเรียงความ หากเด็กสะกดคำไม่ได้ย่อมมีปัญหาในการเขียนประโยค

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 151-153) กล่าวถึงปัญหาทางการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนตัวอักษรไม่ชัดเจน เนื่องจากไม่เขียนหัวหรือเขียนหนังสือหัวบอด สดส่วนตัวอักษรผิดไปจากที่เป็นจริง เขียนตัวอักษรผิดขนาด เขียนตัวอักษรที่คล้ายกันให้เหมือนกัน หรือเขียนลักษณะผิดตัวอักษร

2. การวางเครื่องหมายและสระที่ผิด

3. เขียนตัวหนังสือเล่นหาง ทำให้เข้าใจไขว่เขวไปจากเดิม

4. เขียนผิดลักษณะตัวอักษร คือเขียนรูปตัวอักษรไทยผิด

5. เขียนผิดลักษณะการเขียนภาษาไทย ลักษณะการเขียนภาษาไทยเป็นการเขียนเป็นตัว ๆ หรือคำ ๆ และมีการวรรคตอน ไม่ติดกันเป็นพืดแบบภาษาอังกฤษ เมื่อเขียนติดกันเป็นพืดจึงทำให้ผู้อ่านเดาไม่ออกว่าข้อความควรจะเป็นอย่างไร

6. เขียนลายมือไม่สม่ำเสมอหรือเขียนไม่เป็นระเบียบ คือ เขียนขนาดตัวไม่เท่ากัน เขียนโยมาข้างหน้า โยไปข้างหลัง ช่องไฟและวรรคตอนไม่เท่ากัน ทำให้อ่านยากและเข้าใจยากด้วย

7. เขียนลายมือเล็กเกินไป ทำให้ตัวที่มีลักษณะหยักหายไป ผู้อ่านจึงเพ่งสายตามาก อ่านแล้วปวดตา บางครั้งต้องเดา จึงทำให้ผู้อ่านเข้าใจงานที่เขียนผิด

8. เขียนไม่สะอาดและไม่สวยงาม เพราะมีรอยขีดลบขีดฆ่าสกปรก บางครั้งลบไม่หมด ทำให้ตัวอักษรผิดไป นอกจากอ่านผิดดูไม่งามตามแล้วยังแสดงให้เห็นนิสัยการทำงานที่ไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อยของผู้เขียนอีกด้วย

9. เขียนโดยใช้เครื่องเขียนสีจาง เช่น ดินสอหรือปากกาที่มีสีซีดจาง จนทำให้ส่วนของตัวอักษร มองเห็นไม่ชัด ทำให้อ่านยากบางครั้งอ่านผิด

10. ข้อบกพร่องในการเว้นวรรค

กรณีการ พวงเกษม (2531 : 2) กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนไว้ดังนี้ คือ

1. สายมือ การเขียนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องตามลักษณะพยัญชนะไทย คือ

- 1.1 เขียนตัวอักษรเอนหลัง
- 1.2 เขียนตัวอักษรโยหน้า
- 1.3 การเขียนกด
- 1.4 เขียนเนามากไปทำให้บางส่วนของตัวอักษรหายไป
- 1.5 เขียนเกร็ง
- 1.6 การเว้นช่องไฟไม่เหมาะสม
- 1.7 การเว้นวรรคไม่ถูกต้อง
- 1.8 การเขียนผิดลักษณะตัวอักษร เช่น พ
- 1.9 การเขียนย่ำหัวตัวอักษร เช่น บ

2. การเขียนสะกดคำผิด ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านของเด็กที่ไม่ถูกต้อง เด็กที่อ่านหนังสือผิด ๆ ถูก ๆ คืออ่านออกเสียงเพี้ยน อ่านตกหล่น อ่านไม่เว้นวรรคตอนให้ถูก หรืออ่านเพิ่มเติม (เติมคำบางคำลงไปในข้อความที่อ่าน) ทำให้เด็กเขียนสะกดคำที่ผิด

3. การเขียนประโยคผิด เช่น การเขียนประโยคตามภาษาพูด การเขียนประโยคโดยละคำบุพบท เป็นต้น

4. การเขียนบรรยายหรือเขียนอธิบายไม่ชัดเจน คลุมเครือ ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านที่ไม่เข้าใจความหมาย คืออ่านแล้วจับใจความไม่ได้ จึงทำให้เด็กเขียนไม่ชัดเจน เขียนตกหล่น เขียนแล้วผู้อ่านไม่รู้เรื่อง เพราะข้อความที่เขียนไม่ติดต่อกัน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 30) กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนว่าอาจเนื่องมาจากความบกพร่องใน 3 ลักษณะ คือ

1. การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ำเนื้อมือกับสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษรและตัวเลขไม่ถูกต้อง

2. ความบกพร่องในการจำสิ่งที่มองเห็น จึงทำให้เด็กจำคำที่เห็นไม่ได้

3. ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

เด็กที่มีปัญหาในการเขียนจะมีปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังนี้

1. เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย – ขวา หน้า – หลัง บน – ล่าง
2. เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง
3. เขียนตัวหนังสือไม่เป็นตัว
4. เขียนตัวหนังสือไม่สม่ำเสมอ
5. เขียนตัวหนังสือแบบที่ปรากฏในกระจกเงา
6. เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน
7. จำทักษะพื้นฐานของการเขียนไม่ได้

สรุปปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนที่พบบ่อยคือ ปัญหาเกี่ยวกับลายมือ การเขียนตัวอักษรผิดลักษณะ การวางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง การเขียนโยหน้าหรือหลัง ความไม่เหมาะสมในการเว้นช่องไฟ หรือวรรคตอน ความสับสนที่เกิดจากการชุด ลบ ซีด หม่า ขณะเขียน การเขียนขาดประสิทธิภาพ

2.4 เทคนิคและวิธีการสอนเขียน

ดวงเดือน แสงชัย (2531 : 27 – 32) กล่าวถึง การสอนเขียนว่าควรให้เด็กได้ฝึกออกเสียงตัวอักษรก่อน แล้วรู้จักรูปร่าง เมื่อรู้จักรูปร่างแล้ว ให้ฝึกเขียนตัวอักษรที่ควรฝึกเขียนก่อนควรเป็นตัวพิมพ์เล็ก เนื่องจากมีการใช้มากกว่ากัน แล้วค่อยเรียนฝึกเขียนตัวพิมพ์ใหญ่บางตัว เช่น W T I A เนื่องจากเป็นตัวที่ใช้บ่อย การฝึกเขียนไม่ควรเร่งร้อนเกินไป การฝึกเขียนเริ่มแรกควรให้เด็กเขียนลอกเลียนแบบจากครู (ครูต้องลายมือดี) ต่อมาครูฝึกให้รู้จักตัวอักษร จากแผ่นแสดงการเขียนตัวอักษร ซึ่งมีทั้งตัวพิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่ ควบคู่กันไป ตั้งแต่ Aa – Zz เมื่อนักเรียนเห็นแล้วและรู้จักตัวอักษรแล้ว จึงเริ่มฝึกเขียน โดยรวบรวมตัวอักษรที่มีวิธีการเขียนคล้ายกัน เข้ากลุ่มด้วยกัน และควรมีกิจกรรมอื่น ประกอบ เช่น เกม เป็นต้น

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537 : 51 – 52) กล่าวถึงเทคนิคและวิธีการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. เทคนิคการคัดลอก
2. เทคนิคการเติมคำให้สมบูรณ์
3. เทคนิคการเปลี่ยนคำให้แตกต่างไปจากเดิม
4. เทคนิคการเขียนตามกรอบที่กำหนดให้
5. เทคนิคการเรียงความแบบชี้แนะ
6. เทคนิคการใช้ภาพประกอบการเขียน
7. เทคนิคการเขียนโดยใช้ข้อมูลจากแผนผัง ตารางกราฟ และแผนภูมิ

8. เทคนิคการพูดปากเปล่าเพื่อเสริมการเขียน
9. เทคนิคการใช้บทสนทนาเพื่อเสริมการขาย
10. เทคนิคการเขียนโดยใช้ทักษะสัมพันธ์

กรณีการ พวงเกษม (2531 : 31) กล่าวถึงเทคนิคที่ช่วยให้การเขียนประสบความสำเร็จคือ

1. สร้างความสัมพันธ์อันดีกับเด็ก ส่งเสริมให้เด็กยอมรับความคิดของเพื่อน และตั้งมาตรฐานพอที่จะให้เด็กไปถึงความสำเร็จได้
2. ให้เด็กทำงานในห้องเรียนที่ไม่ตายตัว มีการเรียนทั้งชั้นบ้าง เป็นหมู่บ้าง และในบางครั้งเป็นการเรียนเฉพาะตัว
3. จัดหาวัสดุการศึกษาต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้เด็กเขียนได้ง่าย
4. สอนเพื่อที่จะพัฒนาการเขียน ให้เด็กมีเสรีภาพและความพอใจในการเขียน
5. ถ้าต้องการให้เด็กเขียนเป็นเรื่องเป็นราว ครูควรส่งเสริมให้เด็กเล่าเรื่องก่อนแล้วจึงให้เด็กหัดเขียน โดยครูจะช่วยสะกดคำยากให้ (กรณีการ พวงเกษม.2531 : 31)

ประทีน พิมสาร (2530 : 51-55) กล่าวว่า การสอนเขียนมี 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ

1. วิธีการสอนเขียนที่เน้นงานเขียน (Product – oriented approach) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสนใจต่อคุณภาพ และความถูกต้องของรูปแบบการเขียนเป็นอย่างมาก เป็นการสอนเขียนรูปของการเขียนที่ใช้ในห้องเรียน ไม่ได้คำนึงบทบาทการเขียนนอกห้องเรียนเพราะเชื่อว่า ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดการเขียนที่เรียนในห้องเรียนไปใช้ในการเขียนโอกาสอื่นได้ การสอนเขียนแบบนี้จะเน้นการเขียนแบบย่อหน้าเป็นส่วนใหญ่ เพราะถือว่า ย่อหน้าเป็นเรียงความที่ย่อไว้สมบูรณ์แล้ว เมื่อมีการเขียนผิดหรือไม่ดีเท่าที่ควร ก็ควรจะมีการแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งถือว่า การทำงานเขียนมีความสำคัญต่อการเขียนมาก การสอนแบบนี้แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

1.1 การใช้รูปแบบศิลปะงานเขียน (Rhetorical models approach) สมมุติฐานของการสอนเขียนแบบนี้คือ การที่จะต้องปรับปรุงงานเขียน การพยายามเขียนให้ดีกว่างานที่ดีของคนอื่น ๆ บทเรียนหรือตำราที่จะใช้มีงานเขียนด้วยศิลปะการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบพรรณนาโวหาร แบบบรรยายอธิบาย เป็นต้น

1.2 การสอนเขียนโดยการสอนไวยากรณ์ (The grammar approach) สมมุติฐานของการสอนเขียนแบบนี้ คือ ผู้เรียนต้องสามารถเขียนประโยคที่ถูกต้องก่อนที่จะจะสามารถเขียนย่อหน้าได้ เมื่อสามารถเขียนระดับย่อหน้าได้ก็สามารถเขียนระดับเรียงความได้

2. วิธีการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการเขียน (Process – oriented approach) เป็นการสอนเขียนที่ผู้เรียนมีบทบาทต่อการเรียนมากกว่าการสอนแบบเน้นงานเขียนการกำหนดให้ผู้เรียนสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้เหมาะสมทั้งเนื้อหาและวิธีการเรียบเรียงการเขียน จะช่วยให้ผู้เรียนใช้กระบวนการเขียนสื่อความหมายให้แก่ผู้อ่านอย่างถูกต้อง

กรมวิชาการ (2542:7) กล่าวถึงหลักในการสอนเขียนว่า

1. ก่อนที่จะให้ผู้เรียนเขียนอะไรควรให้ผู้เรียน ออกเสียงพูด หรืออ่าน คำ ประโยคหรือข้อความนั้นได้และเข้าใจความหมายของคำนั้นด้วย

2. ควรให้ผู้เรียนได้มีการฝึกฝนสิ่งที่เรียนมาแล้วไม่ว่าจะเป็นเรื่องการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ไวยากรณ์ และคำศัพท์สำนวนเพื่อให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้นและสามารถเก็บงานเขียนสะสมไว้สำหรับทบทวนในภายหลัง

3. เนื่องจากทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันจึงควรจัดกิจกรรมให้สนับสนุนซึ่งกันและกัน เช่น ให้เขียนข้อความเกี่ยวกับตัวละครในเรื่องที่อ่าน หรือ เขียนเกี่ยวกับเรื่องปรุ้งหลังจากอ่านวิธีการปรุ้งอาหาร เป็นต้น

4. ก่อนที่จะให้ผู้เรียนมีกิจกรรมการเขียนใด ๆ ควรแจ้งวัตถุประสงค์ในการเขียนให้ชัดเจน เช่น ต้องการให้เขียนคำ ข้อความ หรือประโยค มีความยาวเท่าใดเขียนเรื่องอะไร เป็นต้น

Rivers. (Rivers. 1971 : 245 – 255) กล่าวว่า การฝึกเขียนต้องผ่านขั้นตอนการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ขั้นดังนี้

1. การคัดลอก (Copying) เป็นการทบทวนถึงสิ่งที่เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์

2. การหัดเขียน (Reproduction) นักเรียนจะหัดเขียนโดยตนเองมากขึ้น จากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกมาใช้กันได้

3. การผสมผสานสิ่งที่เรียนมาแล้ว (Recombination) การเขียนในระดับนี้ผู้เขียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่จะยุ่งยากซับซ้อนขึ้นในการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้าง ตลอดจนการใช้ตารางเทียบแทน และการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. การเขียนที่ให้คำแนะนำ (Guided Writing) นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูด และภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้ นักเรียนควรจะสามารถย่อความได้ แต่ครูยังต้องควบคุม

5. การเขียนเรียงความ (Composition) นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียนรู้จักการทำโครงเรื่องเอง และการเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

เนลสัน (Nelson. 1984 : 2-5 , 8) กล่าวถึง แนวทางในการสอนเขียนว่า กิจกรรมการอ่านนั้นต้องสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับกิจกรรมการเขียน ดังนั้น ผู้สอนควรปล่อยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอ่าน และทำความเข้าใจบทเรียนนั้นด้วยตนเอง แล้วนำข้อมูลที่ผู้เรียนแต่ละคนได้จากการอ่านมาอภิปรายร่วมกัน แล้วจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษา และเข้าใจมากยิ่งขึ้น และในกิจกรรมการเขียนต้องฝึกให้ผู้เรียนได้เขียนประโยคใจความสำคัญ (Main Idea) ของเรื่อง

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

งานวิจัยในประเทศ

ในปี 2538 ปิยนุช พัฒนภิรมย์ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรรณทิพย์ มานะชนม์.(2540) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศรีเอี่ยมอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลแบบล่าช้า มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้ามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กิตตา ปรัดถจริยา (2540 บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยในต่างประเทศ

เกล็นน่า (Glenna. 1982 : 3864 – 3865 – A : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลที่มีต่อคุณภาพของการเขียนของนักเรียนชาย และหญิง 106 คน เมื่อให้เลือกหัวข้อเรื่องด้วยตนเองหรือเมื่อครูกำหนดหัวข้อให้ไปโยงแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยนักเรียนกลุ่มทดลองจะเขียนเรียงความโยงเลือกหัวข้อเรื่องเอง ส่วนกลุ่มควบคุมเขียนเรียงความในหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ผลการวิจัยพบว่า หัวข้อที่นักเรียนเลือกเองมีผลต่อคุณภาพของการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยเรียงความเขียนโดยกลุ่มควบคุมที่ครูกำหนดหัวข้อเรื่องให้จะได้รับการประเมินค่าสูงกว่าเรียงความของกลุ่มทดลองที่เลือกหัวข้อเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและความยาวแต่ละย่อหน้า คะแนนของประโยคที่ผิดของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการวัดคุณภาพของการเขียน

ไคเซอร์ (Kyser. 1991 : 3688 – A) ได้ศึกษาผลของการเขียนเรื่องร่วมกันที่มีต่อพัฒนาการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนเกรด 1 (First – Grade Students) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เขียนเรื่องร่วมกัน มีผลการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ต่างจากอีกกลุ่มหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าการเขียน และการอ่านมีความสัมพันธ์กัน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของการสอน

3.1 ความหมายของการสอน

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการสอนไว้ดังนี้

วารี ธีระจิตร (2530 : 50) ได้ให้ความหมายของการสอนว่า การสอนคือการจัดกิจกรรมแบบต่าง ๆ ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดความเจริญงอกงามและพัฒนาไปในทางที่พึงปรารถนา

สุพิน บุญชูวงศ์ (2538 : 53) ให้ความหมายของการสอนว่า การสอน หมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่ครูนำมาใช้สอนนักเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพในด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านเจตคติและด้านทักษะ

สุกัญญา ชีวรรณและคนอื่น ๆ (2520 : 1) ได้รวบรวมความหมายของการสอนไว้ 10 อย่าง ดังนี้

1. การสอน คือ การถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็ก
2. การสอน คือ การถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนรวมทั้งการจัดสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมให้เหมาะสมแก่การเรียนรู้ของเด็ก
3. การสอน คือ การฝึกให้เด็กได้ขบคิดปัญหาต่าง ๆ
4. การสอน คือ การฝึกให้เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมหรือหมู่คณะได้
5. การสอน คือ การให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรม
6. การสอน คือ การจัดประสบการณ์หรือสภาพการณ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น
7. การสอน คือ การจัดประสบการณ์หรือสภาพการณ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น
8. การสอน คือ การช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
9. การสอน คือ การแนะแนวทางให้เด็กได้ศึกษาและค้นคว้าหาความรู้
10. การสอน คือ การส่งเสริมให้เด็กได้มีการพัฒนาการทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนความสามารถในด้านความประพฤติ

สรุป การสอน หมายถึง วิธีการ หรือกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ทั้งทาง ด้านวิชาการ ด้านพื้นฐานการดำรงชีวิต ไปสู่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ต่าง ๆ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

3.2 ประเภทของการสอน

สุพิน บุญชูวงศ์ กล่าวว่า (2538 : 54) การสอนมีหลายรูปแบบซึ่งแต่ละรูปแบบมี ลักษณะและวิธีการสอนแตกต่างกัน เมื่อนำการสอนแบบต่าง ๆ มาจัดประเภทตามลักษณะ เฉพาะจะได้ 2 แบบ คือ

1. การสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher – Centered Method) ได้แก่ วิธีการสอนที่ครูเป็นผู้สอน ครูเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ เช่น ครูจะเป็นผู้ ตั้งจุดมุ่งหมาย ควบคุมเนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรม และวัดผลเป็นต้น การสอนแบบนี้ได้แก่ การ สอนแบบบรรยาย การสอนแบบสาธิต การสอนโดยการทบทวน

2. การสอนแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Pupil – Centered Method) ได้แก่วิธีการ สอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง เป็นผู้วางแผนได้บทเรียน ดำเนินการค้นคว้าหาความรู้ ครูเป็นผู้แนะแนวทางไปสู่การค้นคว้า แนะนำสื่อการเรียน จนนัก เรียนได้ความรู้ด้วยตนเอง ได้แก่ การสอนแบบทดลอง การสอบแบบกลุ่มทำงาน การสอนแบบ อภิปราย การสอนแบบหน่วย การสอนแบบอุปนัย การสอนแบบนิรนัย การสอนแบบแสดงบท บาทสมมติ การสอนแบบวิทยาศาสตร์

3.3 ประสิทธิภาพของการสอน

ชัยยง พรหมวงศ์ และคนอื่น ๆ กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพนั้น กระทำได้ด้วยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) ประสิทธิภาพของการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้ สอนคาดว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจโดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ย ของคะแนนสอบย่อยและการเปอร์เซ็นต์ของผลทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด วิธีคำนวณ หาประสิทธิภาพที่นิยมมี 2 วิธี คือ ใช้สูตรและคำนวณแบบธรรมดา คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

สูตรที่ 1

$$E1 = \frac{\sum X}{N} \times \frac{100}{A} \quad (\text{หรือ} \quad \frac{\bar{X}}{A} \times 100)$$

เมื่อ	E1	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน คะแนนของการสอบย่อย
	A	แทน คะแนนเต็มของการสอบย่อยทุกครั้งรวมกัน
	N	แทน จำนวนนักเรียน

สูตรที่ 2

$$E2 = \frac{\sum F}{N} \times \frac{100}{B} \quad (\text{หรือ} \quad \frac{F}{B} \times 100)$$

เมื่อ	E2	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	แทน คะแนนของการสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด
	B	แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน จำนวนนักเรียน (ชัยยง พรหมวงศ์ และคนอื่น ๆ.2521 : 72)

สำหรับการคำนวณธรรมดา หาค่า E2 ทำได้โดยการเอาคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมา รวมกันหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปหารร้อยละ ส่วน ค่า E1 ก็คือค่าประสิทธิภาพของการสอบย่อยนั้น กระทำได้โดยการเอาคะแนนการสอบย่อยทุกครั้งของนักเรียนแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย เทียบส่วนเป็นร้อยละ ผลลัพธ์ที่ได้ระหว่างค่า E1 และ E2 จะใกล้เคียงกันหรือห่างกันไม่เกิน 2.5 – 5 % นั่นคือ ประสิทธิภาพของการสอนไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์เกิน 5 % แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ 2.5 % สำหรับการยอมรับประสิทธิภาพของการสอนมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ เท่ากับเกณฑ์ และต่ำกว่าเกณฑ์

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การสร้างการสอนให้มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยวิธี ระบบตั้งแต่การออกแบบวางแผนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียน ที่เกิดจากการตอบสนองตามรูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ผู้วิจัยได้ใช้หลักการดังกล่าวการ

สอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการทางศิลปะ เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการหาประสิทธิภาพ

พิสมัย มณีนิล (2530 : 1236 – 1241) ได้ทดลองใช้ชุดการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ 92.51/91.904 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญครูและนักเรียนมีความคิดเห็นว่า เนื้อหากิจกรรม ในกิจกรรมมีความเหมาะสมที่สุด

ชัยยง พรหมวงศ์ (2530 : 113) ได้พัฒนาระบบการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้โดยใช้ชุดการสอนสื่อประสมแผนจุฬา และทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทยและคณิตศาสตร์) กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ครูและนักเรียนชอบชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้มาก นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก ทำให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ถึงแม้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาจแตกต่างกันเล็กน้อยแต่ก็พบว่าผู้เรียนจากห้องศูนย์การเรียนรู้มีความคงทนของความรู้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

วรวรรณ จันทรัฐ (2531 : 54) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างชุดการสอนเทปโทรทัศน์ สำหรับผู้ปกครองในการฝึกฟังให้แก่เด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 ชั้นเด็กเล็ก 1 จำนวน 6 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน เป็นนักเรียนที่ผู้ปกครองมีความสนใจ และยินดีให้ความร่วมมือในการทดลอง ผู้ปกครองชั้นเด็กเล็ก 1 จำนวน 6 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า แบบฝึกหัดระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนในการสอนเทปโทรทัศน์ชุดที่ 2 มีค่าอยู่ระหว่าง 90.00 ถึง 96.67 และ 83.33 ถึง 94.44 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหาประสิทธิภาพที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การสอนมีเกณฑ์ประสิทธิภาพสูงช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ทั้งยังช่วยในการจัดการเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เป็นอย่างดีจึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยสนใจในการและการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนโดยการสอนเขียนโดยวิธีการทางศิลปะและการหาประสิทธิภาพของวิธีการสอนที่สร้างขึ้นว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ

4.1 ความหมายของศิลปะ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 759) กล่าวถึง ความหมายของศิลปะว่า หมายถึง ฝีมือทางการช่าง การแสดงออกซึ่งอารมณ์ สะเทือนใจให้ประจักษ์เห็น

ชะลูด นิ่มเสมอ (2531 : 14) กล่าวว่า ศิลปะหมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นมีเจตนาที่แสดงออกซึ่งอารมณ์ ความรู้สึกหรือปัญญา ความคิดหรือความงาม

ชะลอ พงษ์สามารถ (2524 : 27) กล่าวว่า ศิลปะหมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นโดยอาศัยธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ผลที่ได้คือ ผู้สร้างได้ประสบการณ์จากหลายสิ่งหลายอย่างทำให้เกิดจินตนาการ เกิดความคิดสร้างสรรค์ และผลงานที่แสดงออกมาเป็นรูปแบบต่าง ๆ กันนั้นทำให้ผู้ดูเกิดอารมณ์สะเทือนใจ และเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปด้วย

น. ณ ปากน้ำ กล่าวว่า ศิลปะคือสิ่งที่เร้าอารมณ์ เราสามารถจะรับเข้าสู่อารมณ์ความรู้สึกทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ เช่น ตา และ หู

สรุป ความหมายของศิลปะคือ ผลงานที่มีมนุษย์สร้างขึ้นโดยอาศัยธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ จินตนาการต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ ทำให้ผู้ที่พบเห็นผลงานที่มีความรู้สึกคล้อยตาม

4.2 ประโยชน์ของศิลปะ

กรมวิชาการ (2534 : 45) กล่าวถึงประโยชน์ของศิลปะว่า ศิลปะมีความสำคัญในการพัฒนาอารมณ์ของเด็ก กิจกรรมทางศิลปะจะช่วยพัฒนาความรู้สึกทางด้านต่าง ๆ ให้ดีไปด้วย ฉะนั้น จึงควรให้เด็กได้สัมผัสกับสิ่งที่ สวยงาม สะอาด เรียบร้อย เพื่อเด็กจะได้เกิดความรู้สึกชื่นชมในสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็น และแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ด้วยการรับรู้ในความงามได้

กรมวิชาการ (2544 : 1) กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของศิลปะว่า เป็นกลุ่มวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชม ความงามสุนทรีย์ภาพ ความมีคุณค่า และศิลปะรวมทั้งมีเจตคติที่ดี มีสมาธิ มีรสนิยมส่วนตัว สามารถเห็นศักยภาพของตนเอง และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วินัย พัฒนรัฐ และคณะ (ม.ป.ป. : 162) กล่าวถึงประโยชน์ของศิลปะว่า เป็นสิ่งที่มีบทบาทในการปรุงแต่ง ความงามของสิ่งของทุกชนิด เพื่อให้เกิดความสวยงาม น่าใช้ เช่น รูปร่าง สี และรูปทรง ของสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ หรือเครื่องแต่งกาย และการทำงานทางศิลปะช่วยสร้างนิสัยที่ดี เช่น ความมั่นใจในการแสดงออก ความคิดในการทำงาน ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความประณีตในการทำงาน การรู้คุณค่าของวัสดุในท้องถิ่น และรู้จักประหยัด รู้คุณค่า

ของเวลา รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ หรือแม้แต่การรู้จักพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว เป็นต้น

วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์ (2520 : 163) กล่าวถึงประโยชน์ของศิลปะว่าเป็นวิชาที่ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมสามารถดัดแปลงสิ่งแวดล้อมให้สวยงาม สะอาด เรียบร้อย เป็นระเบียบ แบบแผน และดำรงชีวิตเป็นพลเมืองดีได้อย่างเป็นปกติสุข จึงถือได้ว่าศิลปะศึกษาเป็นวิชาที่สร้างเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมอันดี ทำให้เด็กกล้าคิด กล้าแสดงออก เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหาด้วยตัวเอง อันจะเป็นพื้นฐานที่ทำให้เด็กได้พัฒนาศักยภาพของตนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สรุป ศิลปะเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ทั้งในด้านความรู้สึนึกคิด อารมณ์ สังคม สมบัติสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ การแสดงออกอย่างอิสระ ทำให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี ต่อผู้อื่น สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

4.3 ประเภทของศิลปะ

ชาลิต ดาบแก้ว (2533 : 1-2) กล่าวถึงการแบ่งประเภทของศิลปะไว้ว่า หากแบ่งตามความมุ่งหมายของการสร้างแล้ว มี 2 ประเภท คือ วิจิตรศิลป์ กับ ประยุกต์ศิลป์

วิจิตรศิลป์ เป็นงานทางศิลปะที่มีคุณค่าทางความงาม ผลงานที่สร้างขึ้นเมื่อดูแล้วทำให้มีความสุข ทางอารมณ์ และจิตใจมากกว่าศิลปะด้านอื่น เพราะเป็นศิลปะที่มุ่งประโยชน์ด้านความงามมากกว่าประโยชน์การใช้สอย

ประยุกต์ศิลป์ เป็นผลงานที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก แต่ก็ยังมีความสวยงามอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง โดยคำนึงถึงความนิยม และต้องการของผู้บริโภคแต่ละสมัย (ชาลิต ดาบแก้ว. 2533 : 1-2)

(วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ. 2535 : 11-13 ; อ้างอิงจาก ศิลป พีระศรี. 2514) กล่าวว่า ศิลปะมีหลายระดับ หลายประเภท แบ่งตามจุดประสงค์และคุณค่าซึ่งแตกต่างกันไป เช่น ประยุกต์ศิลป์ เป็นศิลปะที่นำไปใช้ประโยชน์ อาจทำด้วยมือหรือเครื่องจักรก็ได้ อุตสาหกรรมศิลป์ หรือ พาณิชยศิลป์ , มัณฑนศิลป์ และวิจิตรศิลป์หรือศิลปะบริสุทธิ์ (วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ. 2535 : 11-13)

น. ณ ปากน้ำ (2532 : 11) ได้แบ่งศิลปะเป็น 5 ประเภท คือ

1. จิตรกรรม (การเขียนรูป การใช้สี)
2. ประติมากรรม (การปั้น การแกะสลัก)
3. สถาปัตยกรรม (การก่อสร้าง)
4. คีตกกรรม (ดนตรี การร่ายรำ นาฏกรรม)
5. วรรณกรรม (การประพันธ์)

สรุป ประเภทของศิลปะ สามารถแบ่งได้หลายประเภท และแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ตามความมุ่งหมายของการสร้าง แบ่งได้เป็น วิจิตรศิลป์ กับประยุกต์ศิลป์ ถ้าแบ่งตามสาขาย่อย ๆ แบ่งได้เป็น จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม คีตกกรรม วรรณกรรม

4.4 หลักสูตรศิลปะศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533 แบ่งเนื้อหาสาระ และเวลาเรียนไว้ดังนี้

4.4.1 การเขียนภาพระบายสี เวลาเรียนจำนวน 39 คาบ

4.4.2 การปั้นและการแกะสลัก เวลาเรียน 30 คาบ

4.4.3 การพิมพ์ภาพ เวลาเรียน 12 คาบ

4.4.4 การออกแบบและสร้างสรรค์จากเศษวัสดุ เวลาเรียน 21 คาบ

4.4.5 การรู้คุณค่าทางศิลปะ เวลาเรียน 12 คาบ

รวมเวลาเรียนวิชาศิลปะ เวลาเรียน 114 คาบ

(วินัย พัฒนรัฐ. ม.ป.ป. 110 – 164)

4.5 เอกสารอ้างอิงเกี่ยวกับการใช้วิธีการทางศิลปะสอนเขียนตัวอักษร

จากหลักสูตรศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ระบุเนื้อหาวิชาซึ่งมีทั้งการเขียนภาพระบายสี การปั้น การแกะสลัก การพิมพ์ภาพ การออกแบบและสร้างสรรค์จากเศษวัสดุการเรียนรู้คุณค่าทางศิลปะ และในแต่ละเนื้อหาวิชายังมีรายละเอียดแยกย่อยอีกหลายวิธี เช่นการเขียนภาพมีทั้งเขียนด้วยปากก้า การเขียนด้วยสี การเขียนถ่าน การเขียนด้วยนิ้วมือ เป็นต้น จึงต้องเลือกใช้วิธีการทางศิลปะที่เหมาะสมตามที่ผู้มีประสบการณ์ทางศิลปะได้เสนอแนวคิดไว้ ประกอบกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ **On the Springboard Workbook 1** ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของกรมวิชาการ (2541) ได้เสนอแบบฝึกหัดเพื่อฝึกเขียนตัวอักษรไว้หลายรูปแบบเป็นการฝึกจดจำตัวอักษรที่เรียนมาแล้วซึ่งผู้วิจัยได้เลือกมาดังนี้

ใช้วิธีเขียนภาพกับตัวอักษร N

เนื่องจากสุรพล ชันธุฎ (2531 : 5) กล่าวถึงการเขียนภาพระบายสีว่าแบ่งได้เป็นการเขียนภาพ และการระบายสี

การเขียนภาพได้แก่การลากเส้น การแรเงา การขีด และการขีดเขียน ให้ปรากฏเป็นรูปลักษณะต่าง ๆ บนแผ่นภาพ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีเขียนภาพกับตัวอักษร N ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของวิรัตน์ พิชญ์ไพบุลย์ (2531 : 36-37) ที่กล่าวว่าตัวอักษรที่มีขนาดแคบได้แก่ B K I J L N P U การฝึกเขียนตัวอักษรเหล่านี้ควรเริ่มร่างภาพตัวอักษรเป็นแนวทาง ขนาดของตัวอักษร

ควรมองเห็นได้สะดวก เมื่อสวຍงามแล้วใช้ปากกาหรือหมึก หรือสี ลากเส้นซ้ำ ๆ ตามแนวเส้นร่างให้ถูกต้องเพื่อเด็กจะได้สังเกตความกว้างและขนาดของตัวอักษรได้

ใช้วิธีการขีดสีกับตัวอักษร j

การสอนเขียนตัวอักษร j ใช้แนวคิดเดียวกับตัวอักษร N (สุรพล ชันธุศุภ. 2531 : 5) แต่ต่างกันที่วิธีการและวัสดุอุปกรณ์ ซึ่งการขีดสีกจะใช้สีเทียนสีเดียวหรือหลาย ๆ สี ทาลงบนกระดาษวาดเขียน ทาทัບหลาย ๆ ครั้งให้มีความหนาพอสมควร โดยไม่ให้เห็นกระดาษสีขาวที่เป็นพื้นที่เคย และใช้สีดำทาทัບลงบนสีเทียนที่ไว้ครั้งแรกให้เต็มทั้งแผ่นแล้วใช้เหล็กแหลมหรือตะปูขุดลงบนสีเทียนนั้นเป็นลวดลายตัวอักษร (j) ที่ออกแบบไว้สีดำก็จะหลุดออกเหลือแต่สีที่เป็นพื้นล่างเป็นลวดลายต่าง ๆ ที่ต้องการ

ใช้วิธีระบายสีกับตัวอักษร g

เนื่องจากสุรพล ชันธุศุภ (2531 : 5) กล่าวถึงการระบายสีว่า การระบายสีได้แก่การทา ระบาย แต้ม ด้วยสีน้ำ สีฝุ่น สีน้ำมัน และสีชนิดอื่น ๆ ที่มีลักษณะข้นเหลว โดยใช้วัสดุชนิดต่าง ๆ ที่นำมาประกอบในการระบายสี เช่น พู่กัน แปรง ฟองน้ำ เป็นต้น ที่สอดคล้องกับกิจกรรมการเขียนของหนังสือเรียน On the Springboard My Picture Dictionary ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ของกรมวิชาการ (2539 : 67) ที่ใช้รูปเมล็ดพืช (เมล็ดถั่วที่เริ่มงอก) เป็นสื่อช่วยในการจำตัวอักษร g โดยให้เด็กระบายสีลงในภาพลายเส้นเมล็ดพืช โดยการเตรียมภาพลายเส้นของเมล็ดพืชขนาดต่าง ๆ ไว้ให้

ใช้วิธีปั้นกับตัวอักษร u

เนื่องจากจิรศักดิ์ ส่งแสงขจร (2532 : 61-63) กล่าวถึงการปั้นด้วยวิธีการใช้รูปทรงต่าง ๆ ประกอบเป็นเรื่องราว ซึ่งเป็นการปั้นจากดินชนมบั้ง สอดคล้องกับวิรัตน์ พิชญ์ไพบุลย์ (2531 : 112) ที่นำการปั้นไปบูรณาการสอนเรื่องบ้านน่าอยู่และหนังสือเรียน On the Springboard My Picture Dictionary ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ของกรมวิชาการ (2539 : 95) นำเสนอภาพตัวอักษร u คล้ายกับกระเบื้องมุงหลังคาบ้าน

ใช้วิธีแกะสลักวัสดุเพื่อทำแม่พิมพ์กับตัวอักษร l

เนื่องจากวิรัตน์ พิชญ์ไพบุลย์ (2531 : 35) กล่าวถึงแนวความคิดในการจัดเรื่องให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 เขียนแกะสลักว่าสามารถเขียนได้หลายเรื่องทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ เครื่องใช้ภายในบ้าน และอาจแกะสลักจากวัสดุอุปกรณ์ เช่น ขิง ฟักทอง มัน มะละกอ

เป็นต้น และตัวอักษร i เมื่อแกะสลักจากวัสดุต่าง ๆ แล้วนำไปพิมพ์ตัวอักษรจะไม่เปลี่ยนทิศทาง จึงใช้วิธีนี้กับตัวอักษร i

ใช้วิธีนำตัวอักษรไปตกแต่งเป็นภาพกับตัวอักษร m

เนื่องจากหนังสือเรียน **On the Springboard My Picture Dictionary** ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ของกรมวิชาการ (2539 : 79) นำเสนอภาพตัวอักษร m ถ้ายาวไม่สอดคล้องกับ อักษรนี้ ชูอรุณ (2542 : 105) นำเสนอการฝึกวาดรูปกำแพงที่มีช่องหน้าต่างเป็นวงโค้งคล้ายรูป ตัวอักษร m ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนนำตัวอักษร m ไปตกแต่งเป็นภาพให้สวยงาม เช่น ใช้ตัวอักษร ในการทำเป็นรูปรั้ว ขอบหน้าต่าง กำแพง เป็นต้น

ใช้วิธีสร้างตัวอักษรจากงานปั้นกับตัวอักษร n

เนื่องจากจิรศักดิ์ ส่งแสงขจร (2532 : 27-30) กล่าวถึงการปั้นพื้นฐานว่าเริ่มจากทรงกลม ก้อนกลม แล้วคลึงดินให้เป็นเส้นยาวเพื่อตัดให้เป็นรูปร่างที่ต้องการ ซึ่งจากตัวอย่างงานใช้วิธีการคลึงดินเป็นเส้นยาว ๆ แล้วนำมาพันเป็นเกลียวคล้ายตัวอักษร n และนอกจากนี้สามารถใช้เส้นยาว ๆ หลายเส้นสลับสีนำมาพันกันเป็นเกลียวขนาดใหญ่แล้วจึงขดเป็นตัวอักษรตามที่ต้องการ

ใช้วิธีการพิมพ์ภาพจากเศษวัสดุกับตัวอักษร p

เนื่องจากจอห์น (John 1980 : 63) กล่าวถึงความเป็นมาของตัวอักษรว่ามีพื้นฐานมาจากวงกลม ส่วนของวงกลม และเส้นตรง จอห์นได้เสนอแนะวิธีฝึกสร้างตัวอักษรจากวงกลมและเส้นตรง เช่น การใช้ปากขวด ฝากระป๋อง หมึก แผ่นไม้ หรือการ์ด หรือแม้แต่กระดานแผ่นเรียบ กล่องไม้ขีดเก๋ก็สามารถพิมพ์เป็นเส้นตรงได้ และถ้าการ์ดอ่อนก็สามารถตัดให้มีส่วนโค้งงอเพื่อให้เป็นรูปร่างของตัวอักษรดังกล่าวได้ เช่น ตัว C G S U หรือตัวอักษรที่มีส่วนของเส้นตรงเช่น B D J P Q R เป็นต้น

ใช้วิธีสร้างภาพปะติดกับตัวอักษร q

ใช้หลักการเดียวกันกับตัวอักษร p แต่เปลี่ยนวิธีการ และวัสดุอุปกรณ์เป็นการปะติดด้วยกระดาษที่ตัดเป็นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ หลาย ๆ สีลงบนภาพตัวอักษร q ขนาดใหญ่และมีเส้นบรรทัดกำกับตัวอักษรเพื่อให้ทราบว่าเป็นตัวอักษรพิมพ์เล็ก q

ใช้ออกแบบสร้างสรรค์กับตัวอักษร Z

เนื่องจากเกอร์ (Gerry 1995 อ้างอิงจาก Craig Frazier. 1991 : 199 และ Marcello Minale. 1969 : 212) ได้ออกแบบตัวอักษร Z โดยวาดและตกแต่งลงกลายเป็นหัวม้าลาย ซึ่งหันหน้าไปทางซ้ายมือตามทิศทางของตัวอักษร Z และ Marcello Minale (1969 : 212) ออกแบบตัวอักษร Z เป็นรูปหัวนกอินทรี จากตัวอย่างการออกแบบดังกล่าวสามารถให้นักเรียนนำตัวอักษร Z ออกแบบเป็นรูปหัวสัตว์ชนิดอื่น ๆ ได้

ใช้วิธีออกแบบตัวอักษรกับตัวอักษร t

มีหลักการคล้ายคลึงกับตัวอักษร Z โดยใช้วิธีการออกแบบเป็นต้นไม้ ใบไม้ ดอกไม้ ซึ่งประกอบเป็นรูปร่างตัวอักษร t แล้วระบายสีให้สวยงาม

ใช้วิธีแกะสลักบนไม้เนื้ออ่อนกับตัวอักษร f

มีหลักการคล้ายกับตัวอักษร i แต่ต่างกันตรงความยากง่ายของการแกะสลักและขนาดของไม้ซึ่งควรมีขนาดใหญ่ และเมื่อแกะสลักเสร็จไม่ต้องนำไปทำแม่พิมพ์

ใช้วิธีเขียนภาพด้วยเทคนิคสีผสมกับตัวอักษร d

วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์ (2531 : 35) กล่าวถึงแนวความคิดในการเขียนภาพด้วยเทคนิคสีผสมว่าการจะใช้วัสดุชนิดใดบ้างและจะใช้วัสดุชนิดใดก่อนหรือหลังขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของวัสดุหรือผลงานที่ผู้เขียนต้องการโดยเฉพาะเรื่องของสีสามารถใช้ได้ทั้งสีน้ำ สีโปสเตอร์ สีถ่าน หรือสีเทียน และใช้สีน้ำร่วมกับสีดินสอก็ได้

4.6 งานวิจัยเกี่ยวกับศิลปะ

งานวิจัยในประเทศ

โสภา ถิ่นถนอม (2538 บทคัดย่อ) ได้วิจัยความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในแต่ละกลุ่มอายุส่วนใหญ่มีขั้นพัฒนาการทางศิลปะของวิคเตอร์ โลเวนเฟลด์ เคยศึกษาค้นพบ และสรุปไว้ และลักษณะการวาดรูปคน การใช้สี การใช้พื้นที่ว่าง และการออกแบบของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บางคนที่มีขั้นพัฒนาการทางศิลปะวาดภาพจัดอยู่ในขั้นที่สอง สามหรือสี่ มีพัฒนาการทางศิลปะวาดภาพระบายสี บางลักษณะข้ามขึ้นไปอยู่ในขั้นพัฒนาการที่ขึ้นหรือต่ำลงมาจากเกณฑ์ที่กำหนด

สุภลักษณ์ ธนเกษพิศาล ได้วิจัยเรื่อง " การวิเคราะห์ภาพวาดระบายสีของเด็ก กำพร้าอายุ 7-9 ปี ในสถานสงเคราะห์ สังกัดกรมประชาสงเคราะห์กระทรวงมหาดไทย " มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ภาพวาดระบายสีของเด็กกำพร้าอายุ 7-9 ปี ในสถานสงเคราะห์ สังกัดกรมประชาสงเคราะห์ในด้านการวาดภาพคน การจัดพื้นที่ การใช้สี และการออกแบบตกแต่งรายละเอียด โดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักทฤษฎีขั้นพัฒนาการทางศิลปะของเด็กของ วิคเตอร์ โลเวนเฟลด์ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยผู้เชี่ยวชาญทางศิลปะจำนวน 5 ท่าน ผลการวิจัยพบว่า เด็กกำพร้าอายุ 7-9 ปี ในสถานสงเคราะห์สามารถแสดงออกทางศิลปะจำนวน 5 ท่าน ผลการวิจัยพบว่า เด็กกำพร้าอายุ 7-9 ปี ในสถานสงเคราะห์สามารถแสดงออกทางศิลปะด้านการวาดภาพคน การจัดพื้นที่ และการออกแบบตกแต่งรายละเอียดเป็นไปตามพัฒนาการทางศิลปะที่อยู่ในขั้นการวาดภาพอย่างมีรูปแบบเป็นของตนเอง (Schematic Stage) ของ วิคเตอร์ โลเวนเฟลด์ ยกเว้นการใช้สีเท่านั้นที่พบว่าเด็กกำพร้าอายุ 7-9 ปี ส่วนใหญ่ไม่สามารถแสดงออกได้ตรงตามเกณฑ์ดังกล่าว (สุภลักษณ์ ธนเกษพิศาล. 2534 : 83)

นัยนา ถนอมรักษ์ (2530) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาการแสดงออกทางศิลปะโดยการเขียนภาพระบายสีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ: มีวัตถุประสงค์เพื่อการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในด้านการวาดภาพคน ภาพสัตว์ ภาพอิสระการเลือกใช้ประเภทของสี การเลือกใช้สี และงานสร้างสรรค์ โดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักทฤษฎีขั้นพัฒนาการทางศิลปะของโลเวนเฟลด์ และนำผลการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีมาวิเคราะห์สถิติร้อยละ ไค-แอสควร์ และค่า $t - test$ ผลการวิจัยพบว่า

1. การแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ อยู่ในขั้นพัฒนาการขั้นที่ 3 คือ ขั้นการวาดภาพอย่างมีรูปแบบเป็นของตนเอง (Schematic Stage) ตามหลักทฤษฎีขั้นพัฒนาการทางศิลปะของโลเวนเฟลด์
2. การเปรียบเทียบการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ โดยจำแนกตามเพศ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพัฒนาการทางเขียนภาพต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.1
3. นักเรียนชายและหญิง เลือกใช้สีในการระบายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนชายและหญิง เลือกใช้สีในการระบายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สีที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงใช้มากคือสีแดง ส่วนสีที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเลือกใช้น้อยคือ สีเทา

5. การแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของนักเรียนเกี่ยวกับงานสร้างสรรค์โดยจำแนกตามเพศปรากฏว่า นักเรียนชายและหญิง มีความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะเกี่ยวกับงานสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานสร้างสรรค์โดยการวาดภาพ ส่วนงานสร้างสรรค์ที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทำคะแนนได้น้อยที่สุดคืองานสร้างสรรค์เกี่ยวกับการเพิ่ม และการตัดทอนภาพ (นัยนา คุณานุรักษ์. 2530 : 88-90)

งานวิจัยต่างประเทศ

โฮโรวิทซ์ และคนอื่น ๆ ได้ศึกษาภาพวาดของเด็กและกล่าวว่าเด็กจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเขา ในการวาดภาพ จากการสังเกตการวาดภาพของเด็กแบ่งภาพที่วาดออกเป็น 4 แบบคือ

1. ภาพวาดตามความสนใจ เด็กจะวาดภาพตามความคิดริเริ่มของตนเอง
2. ภาพวาดอย่างอิสระ เด็กจะวาดภาพจากหัวเรื่องที่กำหนดให้แต่เด็กจะเป็นคนคิดสิ่งที่วาดเอง
3. ภาพของจริง เด็กจะวาดภาพจากรูปที่กำหนดให้เป็นแบบอย่าง
4. ภาพวาดตามแบบที่กำหนดให้ เด็กจะวาดภาพโดยลอกเลียนภาพที่เป็นแบบอย่างทุกประการ

ภาพวาดทั้ง 4 แบบนี้ วาดตามความสนใจและวาดอย่างอิสระ เป็นภาพวาดที่สามารถทำให้ทราบความสนใจในการวาดภาพของเด็กได้ (Horovitz and others.1976 : 28)

แกร์ (จิรศักดิ์ ส่งแสงขจร.2531 : 35 ; อ้างอิงจาก Gair.1973) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ผลของการใช้โปรแกรมการรับรู้ที่อาศัยพื้นฐานทางศิลปะที่มีต่อคุณลักษณะบางประการด้านจิตภาษาศาสตร์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้” ทำการทดลองใช้โปรแกรม “Art – Base Visual Perceptual Program” กับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะใช้ศิลปะในการบำบัด และส่งเสริมความสามารถในการเรียนเกี่ยวกับการพูดของเด็ก ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่า เด็กเหล่านี้มีพัฒนาการทางการพูดดีขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นการใช้ศิลปะเป็นพื้นฐานในการเรียนโดยให้นักเรียนการพูดด้วยการใช้ศิลปะเป็นสิ่งเร้าจะสามารถช่วยให้เด็กพิเศษมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนพูดได้ดี ทั้งการฝึกให้เด็กพูดตามครูและการที่เด็กสามารถพูดออกมาเองเมื่อเห็นสิ่งเร้า

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีขั้นตอนดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 45 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนภาษาอังกฤษ มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 12 คน ใช้วิธีการเลือกดังนี้

1. สร้างเครื่องมือทดสอบ

1.1 การสร้างเครื่องมือทดสอบทำดังนี้ สร้างแบบทดสอบเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร b , d , g , p , q , f , t , i , j , m , n , u , N , Z

1.2 ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์เป็นรายบุคคล จากแบบอ่านที่ครูเตรียมไว้ ครูตรวจความถูกต้องโดยทำเครื่องหมายลงในแบบตรวจสอบของครู ถ้าคำใดอ่านถูกทำเครื่องหมาย ✓ ถ้าคำใดอ่านผิดทำเครื่องหมาย ✕ ลงในตารางการให้คะแนนของครู

แบบทดสอบอ่านคำศัพท์

bug bag door hand papaya apple queen quiet gun good room man
name nine number sugar fan food little water No Now Zebra Zoo

ตารางการให้คะแนนของครู

เมื่อนักเรียนอ่านคำศัพท์ ถ้าถูกใส่เครื่องหมาย ✓ ถ้าผิดใส่เครื่องหมาย ✗ ได้คำที่นักเรียนอ่าน

เลขที่	คำศัพท์											รวม	
	bag	bug	door	hand	papaya	Apple	queen	quiet	gun	Good	room	ผิด	ถูก
1													
2													
3													
4													
5													
6													

เลขที่	คำศัพท์													รวม	
	man	name	nine	under	sugar	fan	Food	little	water	No	Now	Zebra	Zoo	ผิด	ถูก
1															
2															
3															
4															
5															
6															

1.3 นำคำศัพท์ที่นักเรียนอ่านถูกมาให้ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ตรวจสอบความถูกต้องแล้วบันทึกคะแนนไว้

1.4 ครูอ่านคำศัพท์ 28 คำแล้วให้นักเรียนเลือกคำให้ตรงกับเสียงที่ครูอ่านแล้วทำเครื่องหมายลงในกระดาษที่ครูเตรียมไว้ แล้วบันทึกคะแนน

แบบทดสอบ คำศัพท์สำหรับอ่านให้นักเรียนฟัง

1 bug 2 doctor 3 box 4 book 5 pin 6 pen 7 queen 8 quiet 9 gun
10 good 11 ink 12 thing 13 jump 14 jug 15 room 16 man 17 name
18 nine 19 sugar 20 number 21 food 22 fish 23 No 24 Now 25 little
26 teacher 27 Zebra 28 Zoo

กระดานคำตอบนักเรียน

a. bog	b. gob	c. dog	d. god
a. boctor	b. goctor	c. doctor	d. qoctor
a. dox	b. gox	c. qox	d. box
a. dook	b. book	c. gook	d. qook
a. din	b. pin	c. qin	d. bin
a. gen	b. pen	c. qen	d. ben
a. queen	b. bueen	c. queen	d. dueen
a. quick	b. buick	c. puick	d. duick
a. dood	b. bood	c. qood	d. good
a. bun	b. dun	c. qun	d. gun
a. jnk	b. ink	c. lnk	d. Jnk
a. thing	b. thlng	c. thJng	d. thJnk
a. jump	b. iump	c. lump	d. tump
a. iug	b. lug	c. jug	d. tug
a. room	b. roou	c. room	d. ronnn
a. nam	b. mau	c. man	d. uan
a. nine	b. mine	c. uine	d. nime
a. name	b. mame	c. mane	d. uame
a. sngar	b. smgar	c. sugar	d. swgar
a. nnder	b. under	c. mnder	d. wnder
a. food	b. tood	c. lood	d. bood
a. fish	b. fihh	c. lish	d. tish
a. No	b. No	c. Wo	d. Mo
a. Now	b. Now	c. Wow	d. Mow
a. teacher	b. feacher	c. leacher	d. jeacher
a. little	b. liffle	c. leacher	d. jeacher
a. Zebra	b. Sebra	c. Nebra	d. nebra
a. Zoo	b. Soo	c. Noo	d. Noo

1.5 นำคะแนนในข้อ 2 3 4 มารวมกัน ถ้าคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 ถือว่ามีปัญหาด้านการเขียน

2. การเก็บข้อมูลเบื้องต้น

การเก็บข้อมูลเบื้องต้นทำได้โดย การตรวจสอบแบบฝึกหัด แล้วบันทึกความถี่ของจำนวนคำที่เขียนผิด รวมทั้งจำนวนครั้งที่เขียนผิด ลงในตาราง แล้วเลือกเด็กที่มีความถี่สูงทั้งทางด้านจำนวนคำและจำนวนครั้งมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และ 2 มาตัดสินเพื่อคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

1.1 ศึกษาหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จากหลักสูตรคู่มือครูฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 และคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2544 หลักสูตรศิลปะของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ แบบเรียน English is Fun ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เพื่อทำความเข้าใจ จุดประสงค์ เนื้อหาและขอบข่ายที่จะต้องเรียนในระดับชั้นนี้

- 1.2 กำหนดเนื้อหาที่จะสอน

1.3 รวบรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ที่ประกอบด้วยตัวอักษร b , d , p , g , q , f , t , i , j , m , n , u , N , z เพื่อทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน ก่อนเรียน – หลังเรียน และระหว่างเรียน

- 1.4 ศึกษาเทคนิควิธีการเขียนแผนการสอน

1.5 ศึกษาปัญหาและความต้องการพิเศษของผู้เรียน จากเอกสาร งานวิจัยและหลักจิตวิทยา การเรียนการสอน เพื่อหาแนวทางในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม

- 1.6 เขียนแผนการสอนทั้งหมด 33 แผน ดังนี้

แผนการสอนที่ 1 เรื่อง การทดสอบก่อนเรียนและการปฐมนิเทศ

แผนการสอนที่ 2 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร i โดยผ่านกิจกรรมการแกะสลักวัสดุเนื้ออ่อนเพื่อทำแม่พิมพ์

แผนการสอนที่ 3 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร j โดยผ่านกิจกรรมการขุดสี

แผนการสอนที่ 4 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร i กับ j

- แผนการสอนที่ 5 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร f โดยผ่านกิจกรรมการแกะสลักไม้เนื้ออ่อน
- แผนการสอนที่ 6 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร t โดยผ่านกิจกรรมการออกแบบตัวอักษรเป็นรูปต้นไม้ ใบไม้ ดอกไม้
- แผนการสอนที่ 7 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร f และ t
- แผนการสอนที่ 8 เรื่อง การจำแนกตัวอักษร f t i และ j โดยผ่านกิจกรรม ใช้ฟูก้นจุ่มสีเขียนตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 9 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร b โดยผ่านกิจกรรมเขียนภาพด้วยมือ
- แผนการสอนที่ 10 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร d โดยผ่านกิจกรรมทางศิลปะเทคนิคผสม
- แผนการสอนที่ 11 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร b กับ d โดยผ่านกิจกรรมการแข่งขันเขียนตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 12 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร g โดยผ่านกิจกรรมการระบายภาพสี
- แผนการสอนที่ 13 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร p โดยผ่านกิจกรรมการพิมพ์ภาพจากเศษวัสดุ
- แผนการสอนที่ 14 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร g กับ p โดยผ่านกิจกรรมการค้นหาตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 15 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร q โดยผ่านกิจกรรมการสร้างภาพปะติด
- แผนการสอนที่ 16 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร g กับ q โดยผ่านกิจกรรมการแข่งขันต่อหางตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 17 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร p กับ q
- แผนการสอนที่ 18 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร g , p และ q โดยผ่านกิจกรรมการแข่งขันต่อหางตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 19 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร b กับ g โดยผ่านกิจกรรมการต่อหางตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 20 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร b กับ q โดยผ่านกิจกรรมการต่อหางตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 21 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร b กับ q โดยผ่านกิจกรรมการต่อหางตัวอักษรโดยใช้ถุงมือจุ่มสี
- แผนการสอนที่ 22 เรื่อง การจำแนกตัวอักษร b , d , g , p , และ q โดยผ่านกิจกรรมการแข่งขันเขียนตัวอักษร
- แผนการสอนที่ 23 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร n โดยผ่านกิจกรรมการปั้นดินน้ำมัน

แผนการสอนที่ 24 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร m โดยผ่านกิจกรรมการออกแบบตกแต่ง

แผนการสอนที่ 25 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร m กับ n

แผนการสอนที่ 26 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร u โดยผ่านกิจกรรมการใช้ลวดกำมะหยี่
ขดเป็นตัวอักษร

แผนการสอนที่ 27 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร n กับ u

แผนการสอนที่ 28 เรื่อง การจำแนกตัวอักษร m , n และ u

แผนการสอนที่ 29 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร N โดยผ่านกิจกรรมการวาดภาพ

แผนการสอนที่ 30 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร Z โดยผ่านกิจกรรมการออกแบบสร้างสรรค์

แผนการสอนที่ 31 เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร N และ Z โดยผ่านกิจกรรมจัดเชือก

แผนการสอนที่ 32 เรื่อง การทบทวนตัวทั้งหมดให้นักเรียนทราบ

แผนการสอนที่ 33 เรื่อง การสรุปทบทวน เรื่องการสอนเขียนตัวอักษร b , d , p , g , q , f , t ,
i , j , m , n , u , N และ Z

แต่ละแผนมีองค์ประกอบดังนี้

- สาระสำคัญ
- จุดประสงค์การเรียนรู้
- เนื้อหา
- กิจกรรมการเรียนรู้การสอน
 - ขั้นนำ
 - ขั้นสอน
 - ขั้นสรุป
- สื่อการเรียนการสอน
- วัสดุอุปกรณ์
- บันทึกหลังสอน

1.7 นำเครื่องมือดังกล่าวในข้อ 1.6 คือแผนการสอนทั้ง 33 แผน ไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจ แล้วนำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำทั้งด้านเนื้อหา รูปแบบกิจกรรม การจัดเรียงลำดับความยากง่ายของกิจกรรม ความเหมาะสมของสื่อ อุปกรณ์

อาจารย์ผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ คือ

ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อาระวิญญู ภาควิชาภาคศึกษาพิเศษการศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1. อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม

ตำแหน่ง ประธานโปรแกรมการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ
พิบูลสงคราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) เอกการอนุบาลศึกษา

สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

รับราชการ 26 ปี

ความชำนาญ สอนเด็กก่อนประถมศึกษา 17 ปี

สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็ก

ที่มีความต้องการพิเศษ 8 ปี

สอนนักศึกษาโปรแกรมการศึกษาพิเศษ 8 ปี

2. อาจารย์ ดำรงค์ศักดิ์ ช่างพินิจ

คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

วุฒิการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) เอกการประถมศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.ม.) เอกภาษาอังกฤษ

M.Spec. Ed (Special Education)

รับราชการ 11 ปี

ความชำนาญ สอนภาษาอังกฤษ , การศึกษาพิเศษ

3. อาจารย์ น้ำเงิน ศรีสุขวัฒนกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอนศิลปะ

ตำแหน่ง ครูผู้สอนโรงเรียนกึ่งไกรลาศ อำเภอองไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย

วุฒิการศึกษา เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.บ.)

รับราชการ 18 ปี

ความชำนาญ สอนศิลปะระดับมัธยมศึกษาซึ่งได้รับรางวัลครูเกียรติยศ

มีผลงานทางศิลปะ เผยแพร่ทางโทรทัศน์ ช่อง 7 สี

รายการคนไทยวันนี้เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2545

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จากหลักสูตรคู่มือครู ทั้งฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 และคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศพุทธศักราช 2544 แบบเรียน English is Fun ทั้งระดับ ประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 หลักสูตรศิลปะของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อทำความเข้าใจ จุดประสงค์เนื้อหาและ ขอบข่ายที่จะต้องเรียนในลำดับขั้นนี้ แล้วเลือกคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร b , d, p , g , q , f , t , i , j , m , n , u , N และ Z เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

2.2 สร้างแบบทดสอบแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบหลังจากนั้นปรับปรุง แก้ไข ตรวจสอบตามคำแนะนำ

2.3 สร้างแบบทดสอบ 2 ชุด ชุดที่ 1 ให้นักเรียนเขียนตัวอักษรตามเสียงที่ ครูบอก มีตัวอักษรทั้งหมด 14 ตัว คือ b , d, p , g , q , f , t , i , j , m , n , u , N และ Z ให้เติมตัวอักษรลงในคำที่กำหนดจำนวน 80 ข้อ

2.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ วิจาร์ณ และประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตามแบบประเมินตามที่มีผู้วิจัยกำหนดดังนี้

- +1 หมายถึง ข้อทดสอบตรงตามจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อทดสอบตรงตามจุดประสงค์หรือไม่
- 1 หมายถึง ข้อทดสอบไม่ตรงจุดประสงค์ไม่ตรงตามจุดประสงค์

2.5 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) (วิราพร พงศ์อาจารย์.2542 : 160) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

2.6 นำแบบทดสอบไปใช้กับนักเรียนในโรงเรียนบ้านบึงวิทยา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีปัญหาด้านการเขียนคล้ายกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน นำมาหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR 20 และหาค่าความเชื่อมั่นของข้อทดสอบเป็นรายข้อ ซึ่งใช้การวิเคราะห์จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS FOR WINDOWS

2.7 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า P ระดับ 20-80 ค่า r ตั้งแต่ 20 ขึ้นไป

2.8 ได้แบบทดสอบที่มีคุณภาพแล้วเลือกแบบทดสอบมา 50 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน นำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.9 เกณฑ์การตัดสินคือ

ระดับคะแนน 40 – 50 หมายถึง ดีมาก

ระดับคะแนน 30 – 39 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 20 – 29 หมายถึง พอใช้

ระดับคะแนน 0 – 19 หมายถึง ต้องปรับปรุง

วิธีการดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัย One Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 249) มีลักษณะดังนี้

กลุ่ม	การสอบก่อน	การทดลอง	การสอบหลัง
E	T ₁	x	T ₂

E แทน นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

x แทน การสอนเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

T₁ แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนสอน

T₂ แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังสอน

2. การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 เป็นเวลา 7 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 60 นาที รวม 33 ครั้ง จึงสรุปผลและมีการสอบระหว่างเรียนทุกครั้ง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ก่อนที่จะดำเนินการวิจัยผู้วิจัยขอให้บัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษาที่มีนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำการทดลองและดำเนินการวิจัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการคัดเลือกดังนี้

2.1 สร้างเครื่องมือทดสอบโดยทำแบบทดสอบเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษตามหลักสูตร กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร b , d , p , g , q , f , t , i , j , m , n , u , N และ Z ให้นักเรียนทดลองทำ ครูตรวจแบบทดสอบเพื่อหาความบกพร่อง

2.2 การเก็บข้อมูลเบื้องต้น โดยการตรวจสอบแบบฝึกหัด แล้วบันทึกความถี่ของจำนวนคำที่เขียนผิด รวมทั้งจำนวนคำและจำนวนครั้งมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และ 2 มาติดกันเพื่อคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอ พรหมพิราม จังหวัด พิจิตร เพื่อทดลองงานวิจัยครั้งนี้
4. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลอง และดำเนินงานตามขั้นตอน การทดลอง ตามแผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการทางศิลปะให้กลุ่มตัวอย่างทราบ
5. ผู้วิจัยทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน ภาษาอังกฤษกับกลุ่มทดลอง ก่อนสอนตาม แผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 50 ข้อ
6. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนเขียน ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ กับกลุ่มตัวอย่างสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที และทดสอบระหว่างเรียนทุกครั้งโดยมีลำดับ การสอนดังนี้

กำหนดการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้น ป. 5-6 เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวอักษรที่มีลักษณะคล้ายกัน โดยใช้วิธีการทางศิลปะ

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
1	การทดสอบก่อน เรียนและการ ปฐมนิเทศ	1.ทราบคะแนนก่อน เรียน 2.ทราบแนวทางการ เรียน	1.ทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน 2.ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการ เรียน	ตรวจแบบ ทดสอบ	1
2	การสอนเขียนตัว อักษร i โดยผ่าน กิจกรรมแกะสลัก วัสดุเนื้ออ่อนเพื่อ ทำแม่พิมพ์	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.แกะสลักวัสดุ เนื้ออ่อนเป็นรูปตัว อักษร i ได้ 3. นำตัวอักษร i ที่ แกะสลักมาเป็นแม่ พิมพ์ได้ 4.เขียนตัวอักษร i ได้ ถูกต้องตามหลักการ เขียน 5. ทำแบบทดสอบได้ ถูกต้อง	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.แกะสลักวัสดุ 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจผล งานการแกะ สลักวัสดุ เนื้ออ่อนเป็น ตัวอักษร i 3. ทดสอบ การเขียนตัว อักษร i 4.ตรวจแบบ ทดสอบ	2
3	การสอนเขียนตัว อักษร j โดยผ่าน กิจกรรมการขุดสี	1.ออกเสียงตัวอักษร ได้ถูกต้อง 2.ขุดสีเป็นรูปตัว อักษร j ได้ 3.เขียนตัวอักษร j ได้ ถูกต้องตามหลักการ เขียน	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติกิจ กรรมการขุดสี	1.ทดสอบ ออกเสียงตัว อักษร 2.ตรวจผล งานการขุดสี เป็นตัวอักษร j	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
4	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร i กับ j	1.เมื่อเห็นตัวอักษร i และ j ปะปนกัน สามารถบอกได้ว่าตัว อักษรใดคือ i ตัว อักษรใดคือ j 2.เขียนตัวอักษร i และ j ถูกต้องตาม หลักการเขียน 3.ทำแบบทดสอบ เกี่ยวกับการเขียนตัว อักษร i และ j ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม 4.ทำแบบทดสอบ หลังเรียน	1.ซักถามชื่อ ตัวอักษร 2.ทดลอง เขียนตัว อักษรให้ดูที่ ละคน 3.ตรวจแบบ ทดสอบ	1
5	การสอนเขียนตัว อักษร f โดยผ่าน กิจกรรมแกะสลัก ไม้เนื้ออ่อน	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.แกะสลักไม้เนื้ออ่อน เป็นตัวอักษร f ได้ 3.เขียนตัวอักษร f ได้ ถูกต้องตามหลักการ เขียน 4.ทำแบบทดสอบได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม พิมพ์ภาพ 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.สังเกตการ แกะสลัก 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร f 4. ตรวจแบบ ทดสอบ	2
6	การสอนเขียนตัว อักษร t โดย ผ่านกิจกรรมการ ออกแบบตัว อักษรเป็นรูปต้น ไม้ ใบไม้ ดอกไม้	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.ออกแบบตัวอักษร t เป็นรูปดอกไม้ ใบไม้ ได้ 3.เขียนตัวอักษร t ได้ ถูกต้องตามหลักการ เขียน 4.ทำแบบทดสอบได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ออกแบบตัว อักษร 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจผล งานการออกแบบ 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร t	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
7	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร f และ t	1.เมื่อเห็นตัวอักษร พร้อมกันทั้งสองตัว สามารถบอกชื่อตัว อักษรได้ว่าตัวอักษร ใดคือ f หรือ t 2.เขียนตัวอักษร f หรือ t ตามคำสั่งได้ 3.เขียนคำที่ประกอบ ด้วยตัวอักษร อักษร f หรือ t ตามคำบอกได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทบทวนลักษณะ ตัวอักษร f และ t 3. เขียนตัวอักษร f หรือ t ตามที่ครูสั่ง 4.เขียนตามคำ บอก	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบการ เขียนตัว อักษร 3.ตรวจงาน การเขียน ตามคำบอก	1
8	การจำแนกตัว อักษร f t i และ j โดยผ่านกิจ กรรมการใช้พู่กัน จุ่มสีเขียนตัว อักษร	1.เมื่อเห็นตัวอักษร f t i และ j ปะปนกัน สามารถบอกได้ว่าตัว อักษรใดคือ f t i หรือ j 2.เขียนตัวอักษร f ,t,i, หรือ j 3.เติมตัวอักษร f,t,i หรือ j ลงในคำที่ กำหนดให้ได้ 4.เขียนตามคำบอก ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทบทวนชื่อและ ลักษณะตัวอักษร f t i j 3.ทดสอบการ เขียนตัวอักษร f t i j ลงในช่องว่างของ คำที่กำหนด	1.ซักถาม 2.ทดสอบ เขียนตัว อักษรตามสั่ง 3.ตรวจแบบ ทดสอบ	1
9	การสอนเขียนตัว อักษร b โดย ผ่านกิจกรรมการ เขียนภาพด้วย นิ้วมือ	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.บอกวิธีการเขียนได้ 3.เขียนตัวอักษร b ได้ถูกต้องตามหลัก	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน	1.ซักถาม 2.ทดสอบการ เขียน	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
10	การสอนเขียนตัว อักษร d โดย ผ่านกิจกรรมทาง ศิลปะเทคนิค ผสม	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.นำวิธีการทางศิลปะ ที่เรียกว่าเทคนิคผสม มาสร้างเป็นตัวอักษร d ได้ 3.เขียนตัวอักษร d ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติงานทาง ศิลปะ 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจผล งานทาง ศิลปะที่เรียก ว่าเทคนิค ผสม 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร d 4.ตรวจแบบ ทดสอบ	2
11	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร b กับ d โดยผ่านกิจ กรรมการแข่งขัน การเขียนตัว อักษร	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ b หรือ d 2. เติมตัวอักษร b หรือ d ลงในคำที่ กำหนดได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทบทวนวิธีเขียน ตัวอักษร b และ d 3. ทดสอบ	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบเดิม คำ	1
12	การสอนเขียนตัว อักษร g โดย ผ่านกิจกรรมการ ระบายสีภาพ	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.ระบายสีตัวอักษร g ได้ 3. เขียนตัวอักษร g ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน 4. ทำแบบทดสอบได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม พิมพ์ภาพ 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจผล งานการ ระบายสี 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร g 4.ตรวจแบบ ทดสอบ	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
13	การสอนเขียนตัว อักษร p โดย ผ่านกิจกรรมการ พิมพ์ภาพ	1.นำเศษวัสดุมาเป็น แม่พิมพ์ได้ 2.บอกชื่อตัวอักษรได้ 3.เขียนตัวอักษร p ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน 4.ทำแบบทดสอบได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติการ กรรมการพิมพ์ ภาพ	1.ตรวจผล งานการพิมพ์ 2.ซักถามชื่อ ตัวอักษร 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร p	2
14	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร g กับ p โดยผ่านกิจ กรรมการค้นหา ตัวอักษร	1. บอกชื่อตัวอักษร ได้ว่าตัวอักษรใดคือ g หรือ q 2.นักเรียนสามารถ เติมตัวอักษร g หรือ p ลงในคำที่กำหนด ให้ได้ 3.ทำแบบทดสอบที่ เกี่ยวกับการเขียน g และ p ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติการ กรรมการแข่งขัน 4.ทดสอบ	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบ	1
15	การสอนเขียนตัว อักษร q โดย ผ่านกิจกรรมการ สร้างภาพปะติด	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.ตัดกระดาษเป็นชิ้น เล็ก ๆ ได้ 3.นำกระดาษมาสร้าง เป็นภาพตัวอักษร q ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.สร้างภาพปะติด 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.สังเกต ความสนใจ 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร q 4.ตรวจแบบ ทดสอบ	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
16	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร g กับ q โดยผ่านกิจ กรรมการเขียน บนกระดาษ เปียก	1.บอกความแตกต่าง ของตัวอักษร g กับ q ได้ 2. เขียนตัวอักษร g กับ q ตามคำสั่งได้ 3.เขียนคำตามคำ บอกได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร g และ q 3.ตรวจแบบ ทดสอบเขียน ตามคำบอก	2
17	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร p กับ q	1. บอกชื่อตัวอักษร ได้ว่าตัวอักษรใดคือ p หรือ q 2. เขียนตัวอักษร p และ q ตามคำสั่งได้ 3. เติมตัวอักษร p หรือ q ลงในคำที่ กำหนดได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ทบทวนวิธีเขียน ตัวอักษร p และ q 4.ทดสอบ	1.ซักถาม 2.ตรวจการ เขียนตัว อักษรตามคำ สั่ง 3.ตรวจแบบ ทดสอบเติม คำ	1
18	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร g , p และ q โดยผ่าน กิจกรรมการแข่ง ขันต่อหางตัว อักษร	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ g, p หรือ q 2.เขียนตัวอักษร g, p หรือ q ได้ถูกต้องตาม หลักการเขียน 3.ทำแบบทดสอบ เกี่ยวกับการเขียนตัว อักษร g , p และ q ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ทบทวนวิธีเขียน ตัวอักษร g หรือ q 4.ปฏิบัติกิจ กรรมการแข่งขัน 5.เขียนตามคำ บอก	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบการ เขียนตัว อักษร g ,p และ q 3.ตรวจแบบ ทดสอบ	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
19	การเปรียบเทียบ อักษร b และ g โดยผ่านกิจ กรรมการแข่งขัน ต่อหางตัวอักษร	1.เมื่อกำหนดตัว อักษรให้สามารถบอก ได้ว่าตัวอักษรใดคือ b หรือ g 2.เขียนตัวอักษร b และ g ได้ถูกต้องตาม หลักการเขียน 3.ทำแบบทดสอบที่ เกี่ยวกับการเขียน b และ g ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ปฏิบัติกิจ กรรมการต่อหาง ตัวอักษร 4.ทำแบบทดสอบ หลังเรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบการ เขียนตัว อักษร b , g 3.ตรวจแบบ ทดสอบ	1
20	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร b กับ p โดยผ่านกิจ กรรมการต่อหาง ตัวอักษร	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ b หรือ p 2.เติมตัวอักษร b หรือ p ลงในคำที่ กำหนดได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม ต่อหางตัวอักษร b และ p 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2. ทดสอบ เขียนตัว อักษรที่ละคน 3.ตรวจแบบ ทดสอบเติม คำ	1
21	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร b กับ q โดยการผ่าน กิจกรรมการต่อ หางตัวอักษรโดย ใช้อุ้งมือจุ่มสี	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ b หรือ q 2.เติมตัวอักษร b หรือ q ลงในคำที่ กำหนดให้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม ต่อหางตัวอักษร b และ q	1.ซักถาม 2.ทดสอบ เขียนตัว อักษรที่ละคน 3.ตรวจแบบ ทดสอบเติม คำ	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
22	การจำแนกตัว อักษร b , d , g , p และ q โดย ผ่านกิจกรรมการ แข่งขัน	1.เมื่อเห็นตัวอักษรอยู่ ปะปนกันหลายตัว สามารถบอกได้ว่าตัว อักษรใดคือ b , d , g , p , q ได้ 2.เขียนตัวอักษร b , d , g , p , q ตามที่ครู สั่งได้ 3.เขียนคำตามคำ บอกได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อนเรียน 3.ปฏิบัติกิจกรรม 4.ทดสอบการเขียน ตัวอักษร b , d , g , p , q ตามคำสั่ง 5.เขียนตามคำบอก	1.ซักถาม 2.ตรวจ แบบ ทดสอบการ เขียนตัว อักษรตาม คำสั่ง 3.ตรวจงาน การเขียน ตามคำบอก	1
23	การสอนเขียนตัว อักษร n โดย ผ่านกิจกรรมการ ปั้นดินน้ำมัน	1.เขียนตัวอักษร n ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน 2.นำดินน้ำมันมาปั้น เป็นตัวอักษร n ได้ 3. ทำแบบทดสอบได้ ถูกต้อง	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อนเรียน 3.ปฏิบัติกิจ กรรมการปั้นดินน้ ามัน 4.ทดสอบหลังเรียน	1.ทดสอบ การเขียน ตัวอักษร n 2. ตรวจผล งานการปั้น ดินน้ำมัน 3.ตรวจ แบบ ทดสอบหลัง เรียน	1
24	การสอนเขียนตัว อักษร m โดย ผ่านกิจกรรมการ ออกแบบตกแต่ง	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.นำตัวอักษร m ไป ออกแบบตกแต่งรั้ว บ้าน หรือประตูหน้า ต่างได้ 3.เขียนตัวอักษร m ได้ถูกต้อง	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อนเรียน 3.ทดสอบหลังเรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจผล งานการ ออกแบบ 3.ทดสอบ การเขียน ตัวอักษร m	2

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
25	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร m กับ n	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ m หรือ n 2.เขียนตัวอักษร m หรือ n ตามคำสั่งได้ 3.ทำแบบทดสอบที่ เกี่ยวกับการเติมตัว อักษร m และ n ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2. ทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน 3.ทบทวนลักษณะ ตัวอักษร m และ n 4.ทดสอบหลังเรียน	1.ซักถาม 2.ทดสอบ เขียนตัว อักษร m และ n ที่ละ ตัว 3.ตรวจ แบบ ทดสอบเดิม คำ	1
26	การเขียนตัว อักษร u โดย ผ่านกิจกรรมการ ใช้ลวดกำมะหยี่ ขดเป็นตัวอักษร	1.นำรูปแบบตัวอักษร u มาสร้างเป็นงาน ศิลปะได้ 2.เขียนตัวอักษร u ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน 3.ทำแบบทดสอบได้ ถูกต้อง	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อนเรียน 3.ปฏิบัติการ กรรมการใช้ลวด กำมะหยี่ขดเป็นตัว อักษร 4.ทดสอบหลังเรียน	4.ตรวจผล งานการขด ลวด 2.ตรวจผล งานการ เขียนตัว อักษร u 3.ตรวจ แบบ ทดสอบ	1
27	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร n กับ u	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ n หรือ u 2. เขียนตัวอักษร n และ u ได้ถูกต้องตาม หลักการเขียน	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อนเรียน 3.ปฏิบัติการ กรรมการแข่งขัน เขียนตัวอักษร n และ u	1.ซักถาม 2.ทดสอบ เขียนตัว อักษร 3.ตรวจ แบบ ทดสอบ	1

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
28	การจำแนกตัว อักษร m , n และ u	1. บอกชื่อตัวอักษร ได้ว่าตัวอักษรใดคือ m n หรือ u 2. เติมตัวอักษร m n หรือ u ลงในช่องว่าง ของคำที่กำหนดให้ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ทบทวนลักษณะ และวิธีเขียนตัว อักษร m n และ u	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบเดิม คำ	1
29	การสอนเขียนตัว อักษร N โดย ผ่านกิจกรรมการ วาดภาพ	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.เขียนตัวอักษร N ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน 3.ทำแบบทดสอบได้ ถูกต้อง	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.วาดภาพตัว อักษร 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร N เป็น รายบุคคล 3.ตรวจแบบ ทดสอบหลัง เรียน	1
30	การสอนเขียนตัว อักษร Z โดย ผ่านกิจกรรมการ ออกแบบสร้าง สรรค์	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ 2.บอกวิธีเขียนตัว อักษร Z ได้ 3.เขียนตัวอักษร Z ได้ถูกต้องตามหลัก การเขียน 4.ทำแบบทดสอบ เกี่ยวกับวิธีเขียนตัว อักษร Z ได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ออกแบบตัว อักษร 4.ทดสอบหลัง เรียน	1.ซักถาม 2.ตรวจผล งานการออกแบบ 3.ทดสอบการ เขียนตัว อักษร Z	2

แผน การ สอน ที่	เรื่อง / เนื้อหาโดยย่อ	จุดประสงค์	กิจกรรมการ เรียนการสอน	วัดผล / ประเมินผล	เวลา / ชั่วโมง
31	การเปรียบเทียบ ตัวอักษร N และ Z โดยผ่านกิจ กรรมการจัด เชือกหรือด้ายให้ เป็นรูปตัวอักษร	1.บอกชื่อตัวอักษรได้ ว่าตัวอักษรใดคือ N หรือ Z 2. นักเรียนจำตัว อักษร N และ Z ได้ 3.เลือกตัวอักษร N หรือ Z เติมลงในช่อง ว่างของคำได้	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบก่อน เรียน 3.ทบทวนวิธีเขียน ตัวอักษร N และ Z 4. ปฏิบัติกิจ กรรมการจัดเชือก หรือด้ายให้เป็นรูป ตัวอักษร N และ Z	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบการ เขียนตัว อักษรลงใน ช่องว่างของ คำ	1
32	การทบทวนตัว ทั้งหมดให้นัก เรียนรับทราบ	1.บอกชื่อตัวอักษร b, d, g, p, q, f, t, i, j, m, n, u, N, และ Z ได้ 2. เขียนตัวอักษรตัว อักษร b, d, g, p, q, f, t, i, j, m, n, u, N, และ Z ได้ถูกต้อง	1.แจ้งจุดประสงค์ การเรียนรู้ 2.ทดสอบเขียนตัว อักษร b, d, g, p, q, f, t, i, j, m, n, u, N, และ Z ได้ ถูกต้อง 3.ทบทวนวิธีเขียน ตัวอักษร b, d, g, p, q, f, t, i, j, m, n, u, N, และ Z	1.ซักถาม 2.ตรวจแบบ ทดสอบ	1
33	การสรุปบทเรียน เรื่องการสอน เขียนตัวอักษร b, d, g, p, q, f, t, i, j, m, n, u, N, และ Z	1. เพื่อแจ้งผลการ ปฏิบัติกิจกรรมทั้ง หมดให้นักเรียนทราบ 2.นักเรียนแต่ละคน ทำแบบทดสอบหลัง เรียนได้ถูกต้องอย่าง น้อย ร้อยละ 80	1.สรุปบทเรียนทั้ง หมดให้นักเรียนรับ ทราบ 2.ทำแบบทดสอบ หลังเรียน	ตรวจแบบ ทดสอบ	1

เมื่อทดลองครบ 30 ครั้ง ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่าง หลังการทดลอง โดยทดสอบพร้อมกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการทางศิลปะตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 โดย 80 ตัวแรก ใช้สูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N} \times 100}{A}$$

เมื่อ E_1 แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบ
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบทดสอบ
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
 N แทน จำนวนผู้เรียน
 และ 80 ตัวหลัง ใช้สูตรดังนี้

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N} \times 100}{A}$$

เมื่อ E_2 แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
 Y แทน ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 ค่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ คำนวณได้จากสูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2522 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณได้จากสูตร (ชูศรี วงศ์วิริยะ. 2530 : 76)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษศิลปะก่อนและหลังการใช้วิธีการทางศิลปะ ใช้วิธีทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS FOR WINDOWS t-test (Dependent Sample)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ D แทน ค่าผลต่างคะแนนแต่ละคู่
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน
 df แทน $N - 1$ (วิราพร พงศ์อาจารย์. 2542 : 224)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียน โดยใช้วิธีการทางศิลปะมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน โดยใช้วิธีการทางศิลปะปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการทางศิลปะรายละเอียดดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

ครั้งที่ คนที่	คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างเรียน									
	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)
	i	j	ij	f	t	ft	ijft	b	d	bd
1	6	9	9	10	10	9	8	10	8	8
2	6	6	9	10	10	6	5	10	8	6
3	10	5	7	10	10	7	7	10	8	3
4	10	7	7	10	10	8	10	10	10	9
5	6	7	9	10	10	8	7	10	10	9
6	6	5	10	10	10	8	7	10	10	6
7	10	8	8	10	10	9	9	10	10	8
8	10	7	9	10	10	9	6	10	7	3
9	10	10	8	10	10	9	6	10	10	8
10	10	9	10	10	10	7	7	10	10	3
11	10	10	9	10	10	8	7	10	6	3
12	10	10	10	10	10	10	8	10	10	3
$\bar{X}$	8.67	7.75	8.83	10	10	8.17	7.25	10	8.92	5.75

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่ คนที่	คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างเรียน									
	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)
	g	p	pg	q	gq	pq	gpq	bg	bp	bq
1	8	10	9	8	7	9	6	8	9	9
2	7	10	4	8	6	7	6	5	8	8
3	8	10	7	8	6	8	8	6	7	8
4	8	10	10	8	8	7	10	6	7	9
5	10	10	8	8	8	9	10	6	9	8
6	8	10	5	10	6	8	10	6	8	9
7	10	10	6	8	10	9	10	6	8	10
8	8	10	9	10	6	8	8	6	8	10
9	10	10	6	10	10	9	9	8	8	6
10	9	10	9	10	8	9	10	6	7	10
11	9	10	8	10	6	8	7	7	9	10
12	10	10	6	10	9	8	10	8	9	10
$\bar{x}$	8.75	10	7.25	8.83	7.5	8.25	8.67	6.50	8.08	8.92

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่ คนที่	คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างเรียน										รวม (300)	เฉลี่ย
	22 (10) b d g p q	23 (10) n	24 (10) m	25 (10) m n	26 (10) u	27 (10) n u	28 (10) m n u	29 (10) N	30 (10) z	31 (10) N z		
1	9	10	9	9	6	10	7	10	9	6	255	8.5
2	8	10	8	10	5	10	6	10	8	6	226	7.47
3	9	10	8	10	10	10	5	8	5	6	234	7.8
4	8	10	5	10	10	10	9	10	10	8	266	8.87
5	9	10	5	9	10	10	7	10	10	10	263	8.75
6	9	10	10	9	10	10	7	10	5	4	242	8.07
7	8	10	9	10	10	10	7	9	10	9	274	9.13
8	10	10	10	1	10	10	6	10	9	7	253	8.43
9	10	10	10	9	10	10	7	10	8	8	265	8.83
10	9	10	9	9	10	10	9	4	10	7	260	8.67
11	9	10	10	9	10	10	6	4	10	6	257	8.56
12	9	10	10	8	10	10	7	10	9	8	272	9.06
$\bar{X}$	8.92	10	8.58	9.33	9.25	10	6.92	8.75	8.58	7.08	255.58	8.51

ตาราง 2 แสดงประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษระหว่างเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนนก่อนเรียน		คะแนนระหว่างเรียน		คะแนนหลังเรียน	
	คะแนน (50)	ร้อยละ	คะแนน (300)	ร้อยละ	คะแนน (50)	ร้อยละ
1	33	66	255	85	45	90
2	24	48	226	75.3	43	86
3	31	62	234	78	49	98
4	36	72	266	88.7	49	98
5	37	74	263	87.7	47	94
6	26	52	242	80.7	48	96
7	47	94	274	91.3	49	98
8	29	58	253	84.3	48	96
9	35	70	265	88.3	50	100
10	32	64	260	86.7	44	88
11	21	42	257	85.6	32	64
12	28	56	272	90.6	46	92
คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	32.42	63.17	255.58	85.18	45.83	92.17
ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	6.88	13.76	14.81	4.93	4.88	9.75

จากตาราง 2 แสดงว่าประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ ระหว่างเรียนคะแนนของกลุ่มเท่ากับ 255.58 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.18 และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 45.83 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92.17 ผลการหาประสิทธิภาพของการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 มีค่าประสิทธิภาพ 85.18 / 92.17 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ รายละเอียดดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

คนที่	คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษก่อนสอน	คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษหลังสอน
1	33	45
2	24	43
3	31	49
4	36	49
5	37	47
6	26	48
7	47	49
8	29	48
9	35	50
10	32	44
11	31	32
12	28	46
คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	32.42	45.83
ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	6.88	4.88

จากตาราง 3 แสดงว่าคะแนนการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนก่อนสอนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 32.42 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 6.88 และหลังสอนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 45.83 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 4.88 แสดงว่าคะแนนหลังสอนสูงขึ้นและความแตกต่างของคะแนนลดลงซึ่งก่อนสอนจะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนอยู่ในระดับดี หลังสอนผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะ สูงขึ้นสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะ รายละเอียดดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน โดยใช้วิธีการทางศิลปะ

คนที่	คะแนน		D	D ²
	ก่อนสอน	หลังสอน		
1	33	45	12	144
2	24	43	19	361
3	31	49	18	324
4	36	49	13	169
5	37	47	10	100
6	26	48	22	484
7	47	49	2	4
8	29	48	19	361
9	35	50	15	225
10	32	44	12	144
11	31	32	1	1
12	28	46	22	484
รวม			165	2,801
			t = 6.85**	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = .01,_{11} = 2.718$)

จากตาราง 4 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ ก่อนและหลังการทดลองต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน สามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนสูงกว่าก่อนการทดลอง สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน หลังการสอนโดยใช้วิธีการทางศิลปะสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพ ของการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทางศิลปะ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนโดยวิธีการทางศิลปะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. การสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทางศิลปะที่มีประสิทธิภาพตาม เกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนที่ได้รับการสอนวิธีการทางศิลปะอยู่ในระดับดีมาก
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน หลังได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะสูงขึ้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 12 คน ซึ่งใช้วิธีการคัดเลือกดังนี้

1. คัดเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ประกอบด้วยตัวอักษร b d g p q , f t , l j , m n u , N , Z

คำศัพท์คือ bug bag door hand papaya apple queen quiet gun good room man name nine under sugar fan food little water No Now Zebra Zoo

2. ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์เป็นรายบุคคล จากแบบอ่านที่ครูเตรียมไว้ ครูตรวจสอบความถูกต้องโดยทำเครื่องหมายลงในแบบตรวจสอบครู ถ้าคำใดอ่านถูกต้องให้ทำเครื่องหมาย ✓ ถ้าคำใดอ่านผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗ ลงในตารางที่ครูอ่านของครู

3. นำคำศัพท์ที่นักเรียนอ่านถูกมาให้ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ตรวจสอบความถูกต้อง แล้วบันทึกคะแนนไว้

4. ครูอ่านคำศัพท์ 28 คำแล้วให้นักเรียนเลือกคำให้ตรงกับที่ครูอ่านแล้วทำเครื่องหมายลงในกระดาษที่ครูเตรียมไว้ แล้วบันทึกคะแนน

คำศัพท์คือ 1 dog 2 doctor 3 box 4 book 5 pin 6 pen 7 queen 8 quick 9 good 10 gun 11 ink 12 thing 13 jump 14 jug 15 room 16 man 17 nine 18 name 19 sugar 20 under 21 food 22 fish 23 No 24 Now 25 little 26 teacher 27 Zebra 28 Zoo

5. นำคะแนนในข้อ 3-4 มารวมกัน ถ้าคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ร้อยละ 50 ถือว่ามีปัญหาด้านการเขียน

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนที่จะสอนโดยวิธีการทางศิลปะโดยทดสอบพร้อมกัน 12 คน ใช้เวลาการทดสอบ 50 นาที แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนน Pretest

2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองโดยการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการทางศิลปะกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้ระยะเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที รวม 33 ครั้งสอนในช่วงเวลา 12.30 – 13.30 น. เป็นประจำทุกวัน และทดสอบระหว่างเรียนทุกครั้ง บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนระหว่างเรียน

3. หลังการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการทางศิลปะ โดยทดสอบพร้อมกันใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนน Posttest

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะใช้สูตรการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทางศิลปะใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนก่อน และหลังได้รับการสอนเขียนโดยวิธีการทางศิลปะ ใช้สถิติทดสอบ t - test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนจากการสอนเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะสรุปได้ว่า

1. การสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะมีค่าประสิทธิภาพ 85.18 / 92.17 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนจากการสอนเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ ก่อนสอนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 32.42 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 6.88 และหลังสอนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 45.83 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 4.88 แสดงว่าคะแนนหลังสอนสูงขึ้นและความแตกต่างของคะแนนลดลง ซึ่งก่อนสอนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนอยู่ในระดับดี หลังสอนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 45.83 คะแนน ผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับดีมากสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะมีผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดีมาก

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนโดยใช้วิธีการทางศิลปะ จากผลการศึกษาค้นคว้าสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะพบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน คือ 42.56 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.18 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเดียวกันคือ 46.08 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92.17 จึงสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 85.18 / 92.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือสูงกว่า 80/80 ทั้งนี้เนื่องจากการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะเป็นวิธีที่ทำให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริงและสนุกสนานเพลิดเพลินได้ประสบการณ์หลายอย่างเกิดจินตนาการเกิดความคิดสร้างสรรค์ (ชะลอ พงษ์สามารถ. 2544 : 1) การเรียนศิลปะเป็นการฝึกความคิดให้สัมพันธ์กับมือ (เกษร ธิตะจारी. 2543 : 3) จึงเหมาะสมกับลักษณะของเด็ก

ที่มีปัญหาทางการเขียน และจากความหลากหลายของกิจกรรมทางศิลปะ ความสวยงามของสีต่าง ๆ เป็นสิ่งดึงดูดความสนใจและช่วยให้เด็กจำแนกตัวอักษรได้ นำไปสู่การจดจำตัวอักษรอันเป็นพื้นฐานของการสะกดและเขียนคำศัพท์ (ผดุง อารยะวิญญู. 2539 : 134) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้เด็กที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะก่อนสอนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 32.42 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 6.88 และคะแนนเฉลี่ยหลังสอนของกลุ่มเท่ากับ 45.83 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 4.88 แสดงว่าคะแนนหลังสอนสูงขึ้นและความแตกต่างของคะแนนลดลงเนื่องจากเด็กได้ทำกิจกรรมทางศิลปะร่วมกับเพื่อน ๆ ด้วยความสนุกสนาน มีความมั่นใจในการแสดงออก (วินัย พัฒนรัฐ. มปป : 112) สอดคล้องกับผลการวิจัยของวาสนา (วาสนา เจริญสอน. 2537 : บทคัดย่อ) และสุทธาภา (สุทธาภา โชติประดิษฐ์. 2537 : บทคัดย่อ) เพราะการที่เด็กทำกิจกรรมร่วมกัน มีความเข้าใจกันประกอบกิจกรรมทางศิลปะฝึกให้เด็กกล้าคิดกล้าแสดงออก (วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์. 2520 : 163) จึงส่งผลให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ใกล้เคียงกันและอยู่ในระดับดีมาก

3. การเปรียบเทียบการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะกิจกรรมทางศิลปะสามารถนำไปใช้พัฒนาผู้เรียนได้โดยตรง ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ช่วยเสริมความรู้ความเข้าใจให้ผู้เรียน (กรมวิชาการ. 2544 : 1) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุจิตรา (สุจิตรา สุขเกษม. 2538 : บทคัดย่อ) นอกจากนี้กิจกรรมศิลปะบางกิจกรรมไม่เพียงแต่ให้เด็กเกิดความพึงพอใจหรือมั่นใจในการแสดงออกเท่านั้นยังช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีเช่นกิจกรรมวาดภาพระบายสี (เลิศ อานันทนะ. 2529 : 25)

ด้วยเหตุนี้ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

จากการทดลองใช้วิธีการทางศิลปะหลาย ๆ วิธี กับเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนพบว่าบางวิธีเด็กให้ความสำคัญแก่งานศิลปะมากไป ไม่สามารถทำงานได้เสร็จทันเวลา เช่น การแกะสลักวัสดุเนื้ออ่อน แล้วนำไปทำแม่พิมพ์ ทั้งที่ตัวอักษร i เป็นเส้นตรง ซึ่งสามารถแกะสลักได้ง่าย นอกจากนี้ตัวอักษรบางตัว เช่น b กับ d เมื่อแยกสอนทีละตัวโดยใช้กิจกรรมที่ต่างกัน เด็กสามารถจำได้ แต่เมื่อจัดกิจกรรม และให้ทำแบบทดสอบที่เป็นการเปรียบเทียบตัวอักษร เด็กจะสับสน สืบเนื่องจากคะแนนการสอบหลังเรียนครั้งที่ 11 ที่เปรียบเทียบตัวอักษร b กับ d

เด็กมีคะแนนเฉลี่ย 5.75 จัดว่าต่ำ ส่วนการเปรียบเทียบตัวอักษรที่มีรูปร่างคล้ายกัน กลุ่มอื่น ๆ เช่น p กับ q หรือ g, p และ q เด็กสามารถทำแบบทดสอบได้และจากการเก็บข้อมูลเบื้องต้น โดยการบันทึกความถี่ของการเขียนสับสน พบว่าตัวอักษร b กับ d เป็นตัวอักษรที่เด็กเขียนผิด มากกว่ากลุ่มอื่น และจำนวนเด็กที่เขียนผิดมีหลายคน ส่วนการเปรียบเทียบตัวอักษร b d g p และ q นั้น เด็กน่าจะสับสนอยู่บ้างเพราะเป็นการเปรียบเทียบตัวอักษรหลายตัวในเวลาเดียวกัน โดยเฉพาะมีตัวอักษร b และ d ปะปนอยู่ด้วย แต่เด็กสามารถทำคะแนนได้ดีอาจเป็นเพราะมี บัตรภาพและบัตรคำติดอยู่ตามป้ายนิเทศของห้องเรียนก็ได้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มี ปัญหาทางการเขียน ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการทางศิลปะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนดีขึ้น สามารถเป็นแนวทางแก่ผู้ที่ต้องการแก้ปัญหาการเขียนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทาง การเขียนอันจะนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพของเด็กในโอกาสต่อไป

1.2 ถึงแม้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองจะดีขึ้น ครูไม่ควรจะหยุดกิจกรรมในทันที แต่ควรทบทวนเป็นระยะ ๆ เพื่อไม่ให้เด็กจำตัวอักษรสับสนอีก

1.3 ในขณะที่เด็กปฏิบัติกิจกรรมครูควรดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อป้องกันการให้ความสำคัญต่อกิจกรรมศิลปะจนเกินไปจะทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการทดลองซึ่ง มุ่งเน้นการเขียนตัวอักษรด้วย และถ้าเด็กมีปัญหาจะได้ถามทันที

1.4 ในการทดสอบแต่ละครั้ง ควรเก็บบัตรคำหรือบัตรภาพไว้ เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กสามารถจำตัวอักษรได้เองไม่ได้ดูจากบัตรภาพหรือบัตรคำจากป้ายนิเทศต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัย ทดลองสอนเขียนภาษาอังกฤษให้กับเด็ก ที่มีปัญหาทางการเขียน ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจทดลองใช้กับการสอนเขียนภาษาไทย ในระดับ ประถมต้น

2.2 ควรทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษจากการสอนโดยวิธีการทางศิลปะกับการสอนวิธีอื่น

2.3 อาจนำวิธีการทางศิลปะ ไปใช้ในการสอนเขียนกับเด็กกลุ่มอื่น เช่น กลุ่มอาการดาวน์ กลุ่มอาการออทิสติก เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). **คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ**.
กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- . (2544). **คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา
ต่างประเทศ**. กรมกระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า
และพัสดุภัณฑ์.
- . (2544). **บูรณาการข้ามวิชา การวางแผนและการจัดการเรียนในชั้นเรียน**.
กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ : สถาบันแปลหนังสือกรมวิชาการ.
- . (2521). **สาระที่เปลี่ยนแปลงของหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2540). **คู่มือครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตร.
ภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2539). **หนังสือเรียน English Is Fun Book IV**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- . (2539). **หนังสือเรียน English Is Fun Book V**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- . (2521). **คู่มือครู English Is Fun Book V**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- . (2539). **หนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่ม 1 On the
Springboard Student's book 1**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2541). **หนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 On the
Springboard Workbook 1**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2539). **หนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 On the
Springboard My Picture Dictionary**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2531). **ปัญหาและกลวิธี การสอน ภาษาไทย ในโรงเรียน
ประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- จิรศักดิ์ ส่งแสงขจร. (2531). การเปรียบเทียบภาพวาดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กปกติในชั้นสาธิตการศึกษาพิเศษ อนุบาลละอออุทิศ สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์สวนดุสิต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษาพิเศษ).
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จิรศักดิ์ ส่งแสงขจร. (2532). การปั้นจากดินชนมบึง. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- เฉลิม ทองนวล. (2543 ,ตุลาคม – พฤศจิกายน). “การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ,”
 วารสารการศึกษา. 51(1) : 11.
- ชลอ พงษ์สามรถ. (2524). ศิลปะสำหรับครูมัธยม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาศิลปะศึกษา วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- ชะลูด นิ่มเสมอ. (2531). องค์ประกอบของศิลปะ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ชะวั้งชัย ภาคินฐ. (2542, เมษายน). ศิลปะกับการพัฒนาความเป็นมนุษย์ชาติ.
 วารสารปฏิรูปการศึกษา : 1 (15) : 16-30.
- ชวลิต ดาบแก้ว. (2533). หนังสือเสริมความรู้และอ่านเพิ่มเติมกลุ่มสร้างเสริม
 ลักษณะนิสัย ศิลปะศึกษา เล่ม 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2530). การพัฒนาระบบการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้โดยใช้สื่อชุดการสอน
 สื่อประสม แผนจุฬา, วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 17 (4) 130-113.
- . (2521). นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล.
 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2531). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ดวงใจ วรรณสังข์. (2541). การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มี
 ปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพ
 พยัญชนะไทย. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- น.ณ ปากน้ำ. (2532). ความเข้าใจในศิลปะ. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
 เมืองโบราณ.
- นงคราญ ทองประสิทธิ์. (2541). ชุดกิจกรรมการฝึกเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). ชลบุรี :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- นภดล จันทรเพ็ญ. (2539). การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : ดันอ้อแกรมมี.

- นัยนา คณานุรักษ์. (2530). การศึกษาการแสดงออกทางศิลปะโดยการเขียนภาพ
ระบายสี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวง
มหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) .
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจพร ปัญญาภ. (2543). คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ปิยนุช พัฒนภิรมย์. (2538). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถ
ในการเขียนและความสนใจ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการ
ความคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2535). รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (2535). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
แว่นแก้ว.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2539). รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็ก
ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (2542). เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ P.A.Art.&
Printing Co., LTD.
- พรรณทิพย์ มานะชนม์. (2540). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที
กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าเพื่อ
พัฒนาความสามารถในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โรงเรียนวัดศรีเอี่ยมอนุสรณ์. กรุงเทพฯ : ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- พิตรวัลย์ ไกวิทย์วที. (2537). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับ
ประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิศมัย มณีนิล. (2530). “การทดลองใช้ชุดการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอนุบาล
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”. ในการศึกษาทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การศึกษาเล่ม 2 หน้า 1236 – 1241 . คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.

- เพ็ญศรี วงศ์ไวจันทร์. (2543). การสร้างแบบฝึกคัดลายมือเพื่อพัฒนาคุณภาพลายมือ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองตันเหนือกรุงเทพฯ :
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มาลินี จุฑะรพ. (2537). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและ
การแนะแนว สถาบันราชภัฏ สวนสุนันทา.
- รัตนา แพงจันทร์. (2543). การศึกษาความสารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทาง
การเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- เลิศ อานันท์นะ. (2535) . เทคนิควิธีสอนศิลปะเด็ก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วรรณ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญพัฒน์.
- วรวรรณ จันทร์ฐ. (2531). การสร้างชุดการสอนเทปโทรทัศน์สำหรับผู้ปกครองใน
การฝึกฟังให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วารี ธีระจิตร. (2530). การพัฒนาการสอนสังคมศึกษาระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา เจริญสอน.(2537). ผลการใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ประกอบคำถามเชื่อมโยง
ประสบการณ์ ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีระดับ
ความเชื่อมั่นในตนเองต่างกัน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วินัดดา ปิยะศิลป์ และสมจิตต์ ธีรมโนภาพ. (2543). คู่มือคุณครูเพื่อเด็กที่มีปัญหา
การเรียนรู้. สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี . กรุงเทพฯ : บริษัท ทีซีจี พรินติ้ง
จำกัด.
- วินัย พัฒนรัฐ. (มปป). แนวการสอนแบบเรียนมาตรฐาน ฉบับพิเศษเน้นกระบวนการ
สอน. 6 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประสานมิตร.

- วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. (2535). ศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ : บริษัทอัมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์. (2520). "กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย. ศิลปะศึกษา, "หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2522 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สารมวลชนการพิมพ์.
- . (2531). ศิลปะในโรงเรียนประถม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาศิลปะศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2543). ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี. ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ได้. กรุงเทพฯ : สำนักงานการศึกษาแห่งชาติ.
- ศรียา นิยมธรรม. (2537). แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ.
- . (2540). ปัญหาย่อยยากในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2540). แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรียา นิยมธรรม. (2541). ปัญหาย่อยยากทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : พรวนนกการพิมพ์
- . (2542). เข้าใจและช่วยเหลือเด็ก L.D. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ P.A.Art & Printing.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2543). จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538). คู่มือการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2543). แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุกัญญา ธีราวรรณ และคนอื่น ๆ . (2520). การศึกษา 131 หลักการสอนและเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เฉลิมชัยการพิมพ์.

- สุจิตรา สุขเกษม.(2538). ผลของการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีต่อความสามารถในการใช้
 กล้ามเนื้อมัดเล็กของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัย.
 ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2538). หลักการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- สุทธาภา โชติประดิษฐ์. (2537). การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับ
 การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์และการเล่นตามมุมที่เด็กริเริ่มกิจกรรมอย่าง
 อิสระ ในกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย).
 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภลักษณ์ ชนเกษพิศาล. (2534). การวิเคราะห์ภาพวาดระบายสีของเด็กกำพร้า
 อายุ 7-9 ปี ในสถานสงเคราะห์ สังกัดกรมประชาสงเคราะห์กระทรวงมหาดไทย.
 วิทยานิพนธ์ ค.ม (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ:
 ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพล ชันธุศุภ. (2531) การเขียนภาพระบายสี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- . (2531). การทดลองด้วยเทคนิคของสี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- . (2531). การปั้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- . (2531). การพิมพ์ภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- โสภา ถินถนอม. (2538). ความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพ
 ระบายสีของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษา.
 ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Beckman, and Willer, C. (1990,winter). "Independent Learning for Children with
 Learning Disabilites". **Teaching Exceptional Children**. 22. 26-29.
- Brekelhammer , Leslie Doris. (1996). The Specificity of Phonological Coding
 Deficits in Children with Dyslexia. **Dissertation Abstracts International**.
 V. 57-07 , section . A : 2851.
- Finochiaro May. (1973). **For ign Language Leame : A Guide for Teacher**.
 New York : Regents Publishing.
- Gerry. Rosentswieg. (1995). **Type Faces**. Madison Square Press 10 East 23 rd
 Street, New York. NY 10010.

- Glenna. Jane Mize. (1982,March). The Effect on the Quality of Writing of Fifth Grade Females and Males When the Topic is Self Selected or Teacher Selected". **Dissertation Abstract International**. 3864-3865-A :
- Horovitz , betty , Hilda Lark and Mark Luca. (1967). **Understanding Children's For Better Teching**. Columbus , Columbus , Ohio : Charles E Merrill Book.
- John Lancaster. (1980). **Lettering Techniques**. First published by Arco Publishing, Inc., Zg Park Avenue South, New York, N.Y. 1003.
- Kyser, Ramey Emaily, (199,May). "The Effect of Shared Jurnal Writing on the Development of Reading Comperhension of First – Grade students", **"Dissertation Abstracts International**. 4 (11) : 3687- A .
- Lado, Robert. (1964). **Language Testing**. London : McGrow Hill Book Company.
- . (1977). **Language Testing**.n 9th ed. longman.
- Marry, Ellendrecktran and Chiang Bertram. (1997,June).
Instructional Strategies Used by General Educators and (Teacher) of Students with Learning Disability. **Remedial and Special Education**. 18 (6) : 174 – 178.
- Nelson, Gayle L. (1984,October). 'Reading : A Student Centered Approach, "English Teaching Forum. 22(4) : 2 – 5, 8.
- Rivers, Wilga M. (1971). **Teaching Foreigner Langrage Skills**. Chicago : The University of Chicago Press.
- Raimes, A. (1987,4 November). " Why Write" "From Pupose to Pedagogy." **English Teaching Forum Journal**. 4(2) : 12 – 14 .
- Taylor, Barbara M. (1984). "Children's Memory for Expository Text after reading." **Reading Research Quarterly**. 15 : 399 –411.
- Widaowson, H.G. (1987). **Explorations in Applied Linguistic**. London : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

การวิเคราะห์ค่าดัชนีความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและแผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบตอนที่ 1

ตาราง 4 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษา

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	0	+1	+2	0.6	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	0	+1	+2	0.6	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	0	+1	+2	0.6	ใช้ได้
11	+1	0	+1	+2	0.6	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบตอนที่ 2

ตาราง 5 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	-1	0	-1	-2	-.06	ใช้ไม่ได้
6	0	-1	-1	-2	-.06	ใช้ไม่ได้
7	-1	0	-1	3	-.06	ใช้ไม่ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่			
25	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
29	-1	-1	-1	-3	-1	ใช้ไม่ได้
30	-1	-1	-1	-3	-1	ใช้ไม่ได้
31	+1	+1	+1	3	1	ใช้ไม่ได้
32	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
41	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
42	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
43	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
44	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
45	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
46	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
47	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
48	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
49	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
50	-1	-1	0	-2	-0.6	ใช้ไม่ได้

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
51	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
52	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
53	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
54	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
55	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
56	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
57	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
58	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
59	-1	-1	-1	-3	-1	ใช้ไม่ได้
60	-1	-1	-1	-3	-1	ใช้ไม่ได้
61	+1	+1	+1	3	-1	ใช้ไม่ได้
62	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
63	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
64	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
65	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
66	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
67	-1	-1	0	-2	-0.6	ใช้ไม่ได้
68	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
69	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
70	-1	-1	0	-2	-0.6	ใช้ไม่ได้
71	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
72	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
73	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
74	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
75	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
76	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
77	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่			
78	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
79	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
80	-1	-1	0	-2	-0.6	ใช้ไม่ได้
81	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
82	+1	+1	0	+2	0.6	ใช้ได้

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

แผนการ สอนที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	ค่าเฉลี่ย (IOC)	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่			
25	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทางศิลปะ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

คำชี้แจง แบบทดสอบมี 2 ตอน รวม 50 คะแนน ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

ตอนที่ 1 เขียนตัวอักษร ตามคำสั่ง คะแนนเต็ม 14 คะแนน

ตอนที่ 2 เติมตัวอักษร ลงในช่องว่างของคำ 36 คะแนน

หมายเหตุ แยกกระดาษคำตอบออกเป็น 2 ชุด

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเขียนตัวอักษร ตามคำสั่งที่ละตัว โดยเขียนลงในกระดาษที่ครูแจกให้

1. i	2. j	3. f	4. t	5. b	6. d
7. g	8. p	9. q	10. n	11. m	12. u
13. n	14. z.				

ตอนที่ 2

ให้นักเรียนเติมตัวอักษร i j f t ลงในช่องว่างของคำให้มีความหมายตรงกับที่กำหนดไว้หน้าข้อ
นักเรียนไม่สามารถอ่านความหมายได้ ครูอ่านความหมายแต่ละข้อให้ฟัง ข้อละ 2 ครั้ง

1. ดินสอ = penc__l
2. น้ำแข็ง = __ce
3. ตุ่ม , เหยือก = __ar
4. น้ำผลไม้คั้น = __a__ce
5. หน้า = __ace
6. อาหาร = __ood
7. ผ้าเช็ดตัว = __owel
8. น้ำ = wa__er
9. เท้า = __oo__

ให้นักเรียนเติมตัวอักษร b d g p q ลงในช่องว่างของคำให้มีความหมายตรงกับที่กำหนดไว้
หน้าข้อนักเรียนไม่สามารถอ่านความหมายได้ ครูอ่านความหมายแต่ละข้อให้ฟัง ข้อละ 2 ครั้ง

10. ผี = __ee
11. เด็กทารก = ba__y
12. พุด = sai__
13. วาด = __raw
14. ข้างหลัง = __ehin__
15. น้ำตาล = su__ar
16. ให้ = __ive
17. กระเป๋าก๊อ = __a__
18. หมวก = ca__
19. เนื้อหมู = __ork
20. เงียบ = __uiet
21. พระราชินี = __ueen
22. หมึกลบกระดาน = li__uid pa__er
23. ตื่นนอน = __et__u

ให้นักเรียนเติมตัวอักษร n m u ลงในช่องว่างของคำให้มีความหมายตรงกับที่กำหนดไว้หน้า
 นักเรียนไม่สามารถอ่านความหมายได้ ครูอ่านความหมายแต่ละข้อให้ฟัง ข้อละ 2 ครั้ง

- 24. ใหม่ = ___ew
- 25. กระทะ = pa___
- 26. ทำ = ___ake
- 27. ห้อง = roo___
- 28. แต่ แต่ว่า = b___t
- 29. แกงเผ็ด = c___rry
- 30. ลุง = ___ _cle
- 31. ลิง = ___o___key
- 32. จำนวน , ตัวเลข = ___ _ _ _ber

ให้นักเรียนเติมตัวอักษร N Z ลงในช่องว่างของคำให้มีความหมายตรงกับที่กำหนดไว้หน้าข้อ
 นักเรียนไม่สามารถอ่านความหมายได้ ครูอ่านความหมายแต่ละข้อให้ฟัง ข้อละ 2 ครั้ง

- 33. ประเทศนิวซีแลนด์ = ___ewzeland
- 34. เดือนพฤศจิกายน = ___ovember
- 35. สวนสัตว์ = ___OO
- 36. จำนวนศูนย์ = ___ERO

ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและแผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการทางศิลปะ

**รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ
และแผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการทางศิลปะ**

1. อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ
 - ตำแหน่ง ประธานโปรแกรมการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
 - วุฒิการศึกษา ครุศาสตร์มหาบัณฑิต (ค.บ.) เอกการอนุบาลศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) เอกการศึกษาพิเศษ สาขาการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - รับราชการ 26 ปี
 - ความชำนาญ สอนเด็กก่อนประถมศึกษา 17 ปี
สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 8 ปี สอนนักศึกษาโปรแกรมการศึกษาพิเศษ 8 ปี
2. อาจารย์ดำรงศักดิ์ ช่างพินิจ ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีการสอนภาษาอังกฤษ
 - คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
 - วุฒิการศึกษา คณะครุศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) เอกการประถมศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.ม.) เอกภาษาอังกฤษ
M. Sped. Ed (Special Education)
 - รับราชการ 11 ปี
 - ความชำนาญ สอนภาษาอังกฤษ การศึกษาพิเศษ
3. อาจารย์น้ำเงิน ศรีสุขวัฒนกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอนศิลปะ
 - ตำแหน่งอาจารย์ผู้สอนโรงเรียนงาไกรลาศวิทยา อำเภองงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย
 - วุฒิการศึกษา เศรษฐศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ)
 - รับราชการ 18 ปี
 - ความชำนาญ สอนศิลปะระดับชั้นมัธยมศึกษา 9 ปี
 - ผลงาน เป็นครูต้นแบบปฏิบัติการศึกษาซึ่งได้รับรางวัลครูเกียรติยศ
 - มีผลงานทางด้านศิลปะเผยแพร่ทางโทรทัศน์ช่อง 7 สี รายการคนไทยวันนี้เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2545

ภาคผนวก ง
ตัวอย่างแผนการสอน

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การทดสอบก่อนเรียนและการปฐมนิเทศ

แผนการสอนที่ ..1.. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา1....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การปฐมนิเทศเป็นการชี้แจงให้นักเรียนได้ทราบจุดประสงค์และแนวทางการเรียนการสอน ส่วนการทดสอบก่อนเรียนจะทำให้ทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียนก่อนการทดลองจุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดประสงค์และแนวทางการเรียนการสอน
2. ทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียนก่อนการทดลอง

เนื้อหา

การทดสอบก่อนการทดลอง

การปฐมนิเทศก่อนการทดลอง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน
2. สรุปปัญหาการเขียนของนักเรียน แล้วแจ้งให้นักเรียนทราบ

สื่อ/อุปกรณ์

แบบทดสอบ

วัดผล

ตรวจแบบทดสอบก่อนเรียนแล้วบันทึกคะแนนของแต่ละคนไว้

ประเมินผล

จากผลคะแนนที่นักเรียนสอบ

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร i โดยผ่านกิจกรรมการแกะสลักวัสดุเหนียวเพื่อทำแม่พิมพ์
แผนการสอนที่ ..2.. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา2....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร i เป็นตัวอักษรลำดับที่ 9 ในภาษาอังกฤษ ลักษณะตัวอักษรประกอบด้วยเส้นตรงและมีจุดอยู่บนเส้น มีหลักการเขียนคือลากเส้นตรงจากบนลงล่าง แล้วจุดบนเส้นตรงที่ลาก ส่วนการแกะสลักนั้นเป็นการทำลวดลายหรือรูปต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือที่มีคมซึ่งมีลักษณะหน้าตัดต่าง ๆ กัน ชูต เขาะ บนวัสดุอย่างใดอย่างหนึ่งให้เป็นร่องตามรูปแบบที่ต้องการ

จุดประสงค์

1. บอกชื่อตัวอักษรได้
2. แกะสลักวัสดุเหนียวเป็นรูปตัวอักษร i ได้
3. นำตัวอักษร i ที่แกะสลักมาเป็นแม่พิมพ์ได้
4. เขียนตัวอักษร i ให้ถูกต้องตามหลักการเขียน
5. ทำแบบทดสอบได้ถูกต้อง

เนื้อหา

การแกะสลักวัสดุเหนียว เช่น มันทะต มันทะกัว พักทอง ฯ เป็นต้น โดยแกะให้เป็นรูปตัวอักษร i แล้วนำมาใช้เป็นแม่พิมพ์ พิมพ์ลงบนกระดาษวาดเขียนที่เตรียมไว้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

นำเสนอผลงานการพิมพ์ภาพด้วยแม่พิมพ์ชนิดต่าง ๆ ร่วมกันสนทนาถึงแม่พิมพ์ที่นำมาใช้รวมทั้งวิธีการสร้างแม่พิมพ์

ขั้นสอน

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
2. นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน
3. สนทนาถึงลักษณะความเหนียวของเนื้อวัสดุแต่ละชนิด
4. ครูสาธิตวิธีการแกะสลักวัสดุเหนียวให้นักเรียนดู ซึ่งมีขั้นตอนต่อไปนี้
 - 4.1 เตรียมเครื่องมือและวัสดุเหนียว
 - 4.2 ออกแบบโดยเขียนรูปร่างที่ต้องการลงในกระดาษ
 - 4.3 ร่างแบบลงบนวัสดุเหนียวด้วยของแหลมให้มีขนาดเต็มเนื้อที่เพื่อที่จะได้

แกะออกเพียงเล็กน้อย

- 4.4 ลงมือแกะสลัก

4.5 ตกแต่งให้สวยงาม

4.6 นำแม่พิมพ์ที่ได้จากการแกะสลักไปพิมพ์

5. ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติเองโดยมีครูคอยให้คำแนะนำแก่นักเรียนในกรณีที่นักเรียนต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาถึงปัญหา อุปสรรคในการปฏิบัติงาน และรูปทรงของตัวอักษรที่แกะสลักได้

สื่อ/อุปกรณ์

1. ภาพพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์ชนิดต่าง ๆ
2. วัสดุเนื้ออ่อน ซึ่งได้จากธรรมชาติ เช่น มันเทศ หัวผักกาด แดงกวา เปลือกแตงโม เป็นต้น หรือวัสดุที่ได้จากการสังเคราะห์ เช่น เศษโฟม ยางลบ จุกไม้คอก เป็นต้น
3. มีดขนาดใหญ่ซึ่งเป็นมีดตัดหรือผ่าน
4. ดินสอ
5. มีดขนาดเล็ก
6. สี
7. มีดแกะสลัก
8. คัตเตอร์
9. ชุดเครื่องมือแกะสลัก
10. สีน้ำ หรือสีโปสเตอร์
11. กระดาษวาดเขียน
12. กระดาษหนังสือพิมพ์เก่า

วัดผล

1. สังเกตพฤติกรรมขณะแกะสลัก
2. ตรวจผลงานการพิมพ์ภาพ
3. ให้นักเรียนคัดตัวอักษร i ลงในสมุดแบบฝึกหัดโดยไม่ดูตัวอย่าง
4. ตรวจแบบทดสอบหลังเรียน

ประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมขณะแกะสลัก

แบบสังเกตพฤติกรรมขณะแกะสลัก

ชื่อนักเรียน	รายการ							
	1. การเตรียมวัสดุอุปกรณ์		2. คัดเลือกวัสดุได้เหมาะสมกับงาน		3. ความคล่องแคล่วในการใช้เครื่องมือ		4. การจัดเก็บสถานที่	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								

2. ตรวจสอบผลงานการพิมพ์ภาพ

แบบประเมินผลงานการพิมพ์ภาพ

ชื่อนักเรียน	รายการ							
	1. ความสวยงาม		2. ความคิดสร้างสรรค์		3. ความสะอาด		4. ความสำเร็จของงาน	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								

3. ให้คัดตัวอักษร i ลงในสมุดแบบฝึกหัด ถ้าคัดได้สวยงาม ถูกต้องอย่างน้อย 8 ตัวใน 10 ตัว ถือว่าผ่านเกณฑ์

4. ให้ทำแบบทดสอบ ถ้าทำได้ถูกต้อง 4 ข้อถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบทดสอบ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนตัวอักษร i ลงในคำที่กำหนดให้ ให้ตรงกับภาพที่กำหนดหน้าข้อ

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร j โดยผ่านกิจกรรมการขุดสี

แผนการสอนที่ ..3.. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา1....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร j เป็นตัวอักษรลำดับที่ 10 ในภาษาอังกฤษ ลักษณะตัวอักษรประกอบด้วยเส้นตรงที่มีส่วนปลายโค้ง และมีจุดอยู่บนตัวอักษร มีหลักการเขียนคือลากเส้นตรงจากบนลงล่าง แล้วโค้งไปทางซ้าย แล้วจึงจุดบนเส้นตรงที่ลาก ส่วนกิจกรรมการขุดสีนั้นเป็นการใช้ของแหลมนำมาขุดสีเทียนที่รองพื้นให้เป็นรูปร่างต่าง ๆ

จุดประสงค์

1. ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้อง
2. ขุดสีให้เป็นรูปตัวอักษร j ได้
3. เขียนตัวอักษรได้ถูกต้องตามหลักการเขียน
4. ทำแบบทดสอบได้ถูกต้อง

เนื้อหา

การขุดสีเป็นตัวอักษร j โดยใช้ตะปู หรือเหล็กแหลม หรือวัสดุที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน มาขุดให้เป็นรูปร่างตัวอักษร j

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

นำเสนอผลงานการขุดสีประมาณ 2-3 ตัวอย่าง เพื่อให้นักเรียนเกิดแนวคิดหลังจากนั้น ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาถึง สื่ออุปกรณ์ที่ใช้ในการขุดสี

ขั้นสอน

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
2. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน
3. นักเรียนศึกษาเอกสารที่ครูเตรียมให้ เพื่อทำความเข้าใจวิธีการขุดสี
4. นักเรียนลงมือปฏิบัติงานตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 1) ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์เก่า หรือผ้าพลาสติก ปูที่พื้นกันเปื้อน
- 2) ออกแบบการเขียนว่าจะใช้สีอะไร ไม้ตรงส่วนไหนของกระดาษ
- 3) ใช้สีเทียนสีเดียวหรือหลาย ๆ สี ทาลงบนกระดาษวาดเขียนหลาย ๆ ครั้งให้มีความหนาพอสมควรโดยไม่ให้เห็นกระดาษสีขาวที่เป็นพื้นเลย
- 4) ใช้สีดำทาทับบัสที่ระบายไว้ครั้งแรกให้ทั่วแผ่น

5) ใช้เหล็กแหลมหรือตะปูขุดลงบนสีเขียนนั้นให้เป็นภาพตัวอักษร j ตามที่ออกแบบไว้ สีดำจะหลุดออกเหลือแต่สีที่เป็นพื้นล่าง ก็จะได้ภาพชุดสีเขียนตามต้องการ
ขั้นสรุป

สนทนาถึงวิธีการชุดสีที่ผ่านมาแล้วให้นักเรียนเขียนตัวอักษร j ให้ดูที่กระดานดำทีละคน หลังจากนั้นให้คัดตัวอักษร j ลงบนสมุดแบบฝึกหัด แล้วทำแบบทดสอบหลังเรียน
สื่อ/อุปกรณ์

1. ตัวอย่างผลงานการชุดสี
2. สีเขียน
3. เหล็กแหลม เช่นตะปู ปากกาที่หมึกหมดแล้ว เป็นต้น
4. กระดาษวาดเขียน
5. หนังสือพิมพ์เก่า
6. คู่มือการปฏิบัติงานทางศิลปะ
7. บัตรคำ

วัดผล

1. การออกเสียงตัวอักษร j
2. ทดสอบการเขียนตัวอักษร j
3. ตรวจผลงานทางศิลปะ
4. ตรวจแบบทดสอบ

ประเมินผล

1. จากการอ่านออกเสียงตัวอักษร ถ้าอ่านถูกต้องถือว่าผ่าน ให้ 1 คะแนน
2. ให้เขียนตัวอักษร j ให้ดูที่กระดานดำทีละคน
 - 2.1 ถ้าเขียนถูกต้องตามหลักการเขียนให้ 2 คะแนน
 - 2.2 ถ้าสัดส่วนสวยงามถูกต้องให้ 2 คะแนน
 (รวมคะแนน ข้อ 2.1 และ ข้อ 2.2 = 4 คะแนน)

3. ตรวจผลงานการขุดสี

แบบประเมินผลงานการขุดสี

ชื่อนักเรียน	รายการ							
	1. ความสวยงาม		2. จำนวนตัวอักษร j (ไม่ควรต่ำกว่า 10 ตัว)		3. ความคิดสร้างสรรค์		4. ความสำเร็จ ของงาน	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								

4. ให้ทำแบบทดสอบ

แบบทดสอบ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำต่อไปนี้ตามคำบอก ถ้านักเรียนเขียนไม่ได้ กรุณอบอกความหมายของ

คำหรือให้ดูบัตรคำก่อนการเขียนก็ได้ (เขียนลงในกระดาษที่ครูแจกให้ ถ้าเขียนถูก 4 ใน 5 คำถือว่าผ่านเกณฑ์ ซึ่งคำที่บอกจะไม่ใช้คำยากนักเพราะต้องการดูการเขียนตัวอักษร j)

1. jar
2. job
3. jam
4. jump
5. jug

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร f โดยผ่านกิจกรรมการแกะสลักไม้

แผนการสอนที่ ..5.. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา2....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร f เป็นตัวอักษรลำดับที่ 6 ในภาษาอังกฤษ มีหลักการเขียนคือ

1. ลากเส้นโค้งจากขวาโค้งขึ้นไปทางซ้าย แล้วลากลงล่าง 2. ขีดเส้นตัดผ่านเส้นตรง แรกตรงบริเวณส่วนที่ 1 ใน 3 ของความยาวตัวอักษรของตัวอักษร ส่วนกิจกรรม การแกะสลัก ไม้เนื้ออ่อนนั้นเป็นการใช้เครื่องมือที่มีความแหลมคม มีหน้าตัดต่าง ๆ กัน ขุด เหวะ ลงบนเนื้อ ไม้ให้เกิดเป็นรูปร่างตามต้องการ

จุดประสงค์

1. บอกชื่อตัวอักษร f ได้
2. แกะสลักไม้เนื้ออ่อนเป็นรูปตัวอักษร f ได้
3. เขียนตัวอักษร f ได้ถูกต้องตามหลักการเขียน
4. ทำแบบทดสอบได้

เนื้อหา

แกะสลักไม้เนื้ออ่อนเป็นรูปตัวอักษร f

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

นำผลงานแกะสลักไม้มาให้นักเรียนดู สนทนาซักถามว่าใครเคยแกะสลักไม้บ้าง

ขั้นสอน

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ให้ทำแบบทดสอบก่อนเรียน
3. ลงมือแกะไม้ตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ออกแบบ ขนาด ของตัวอักษร f

3.2 แกะเป็นลายเส้นตามที่ออกแบบไว้ให้ลึกพอสมควร ขณะที่แกะสลักอีกมือ หนึ่งต้องยึดแผ่นไม้ให้แน่น ไม้ให้เคลื่อนที่ และต้องจับยึดด้านหลังของเครื่องมือแกะสลักเพื่อ ป้องกันอุบัติเหตุ

3.3 เมื่อแกะได้ตามรูปแบบแล้วใช้หมึกอินเดียอิงค์หยอดลงไปบนแผ่นกระจก แล้วใช้ลูกกลิ้ง หรือขวดกลม ๆ กลิ้งให้หมึกพิมพ์กระจายและเรียบทั่วแผ่น

3.4 นำลูกกลิ้งที่มีหมึกพิมพ์มากลิ้ง ลงบนแผ่นไม้ที่แกะสลักไว้กลิ้งหลาย ๆ ครั้งเพื่อให้หมึกติดที่ผิวของแผ่นไม้จนทั่ว

3.5 ผึงแผ่นไม้แกะสลักให้แห้ง

3.6 ใช้เครื่องมือลากเส้นตัวอักษร f ที่แห้งแล้ว ตามหลักการเขียน

3.7 นำผลงานไปแสดงหน้าชั้นเรียน

4. หัดเขียนตัวอักษร f ลงในสมุดแบบฝึกหัด

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป ถึงวิธีการเขียนตัวอักษร f แล้วให้ทำแบบทดสอบ

สื่อ/อุปกรณ์

1. ตัวอย่างผลงานการแกะสลักไม้
2. แผ่นไม้เนื้ออ่อน
3. เครื่องมือแกะสลัก
4. หมึกอินเดียนอิงค์
5. ผ้าพลาสติก

วัดผล

1. ชักถามชื่อตัวอักษร
2. ตรวจผลงานการแกะสลักไม้
3. ทดสอบการเขียนตัวอักษร
4. ตรวจแบบทดสอบ

ประเมินผล

1. บอกชื่อตัวอักษรได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน
2. แกะสลักได้เรียบร้อยสวยงามถือว่าผ่าน
3. เขียนตัวอักษร f ถูกต้อง ตามหลักการ ได้ 2 คะแนน
4. ทำแบบทดสอบถูก 5 ข้อ ถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบทดสอบ

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนตัวอักษร f ลงในช่องว่าง ให้มีความหมายตรงกับที่กำหนดให้

1. อ้วน	=	___at	2. แตกต่าง	=	di___erent
3. สนุกสนาน	=	___un	4. แมลงวัน	=	___ly
5. จาก	=	___rom	6. ฟาร์ม	=	___arm
7. ชาวนา	=	___armer			

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร t โดยผ่านกิจกรรมการออกแบบตัวอักษรเป็นรูปดอกไม้ใบไม้

แผนการสอนที่ ..6.. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา1.....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร t เป็นตัวอักษรลำดับที่ 20 ในภาษาอังกฤษมีหลักการเขียนคือ 1. ลากเส้นตรงจากบนลงล่าง แล้วโค้งลงไปทางขวา 2. ขีดเส้นจากซ้ายไปขวาตัดผ่านส่วนบนของเส้นตรงแรก ส่วนกิจกรรมการออกแบบตัวอักษรเป็นรูปดอกไม้ใบไม้นั้นเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้เด็กลากเส้นตามทิศทางของการเขียนตัวอักษร t และใช้ส่วนของดอกไม้เป็นจุดที่ช่วยให้เด็กจำทิศทางสุดท้ายของตัวอักษรได้

จุดประสงค์

1. บอกชื่อตัวอักษรได้
2. ออกแบบตัวอักษร t เป็นรูปดอกไม้ใบไม้ได้
3. เขียนตัวอักษร t ได้ถูกต้องตามหลักการเขียน
4. ทำแบบทดสอบได้

เนื้อหา

การออกแบบตัวอักษร t เป็นรูปดอกไม้ใบไม้ โดยเน้นการลากเส้นตามทิศทางของการเขียนตัวอักษร คือลากเส้นจากส่วนก้นลงไปเป็นส่วนของดอก และลากเส้นก้นใบ จากซ้ายไปขวาเป็นส่วนของใบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ทำแบบทดสอบ
3. สอนเขียนตัวอักษร t ลงบนกระดานดำให้นักเรียนเขียนในอากาศพร้อมกับครูซึ่งกำลังเขียนที่กระดานดำ
4. ให้นักเรียนทดลองเขียนบนกระดานดำให้ดูทีละคน ครูสังเกตวิธีการเขียน หากนักเรียนคนใดเขียนผิด ให้รีบแก้ไขทันที
5. ครูนำตัวอย่างการออกแบบตัวอักษรเป็นรูปดอกไม้ใบไม้ให้นักเรียนดู 2-3 ตัวอย่าง ดังนี้

หลังจากนั้นครูอธิบายวิธีการออกแบบให้นักเรียนทราบว่าสามารถออกแบบเป็นรูปดอกไม้อะไรก็ได้ตามความสนใจของนักเรียน แต่มีข้อแม้ว่านักเรียนต้องลากเส้นจากบนลงล่างแล้วโค้งไปทางขวา เป็นส่วนของดอก หลังจากนั้นลากซ้ายไปขวา เป็นส่วนของก้านและใบ นักเรียนควรออกแบบไม่น้อยกว่า 3 แบบ

6. เมื่อนักเรียนออกแบบและทำตามได้แล้ว ให้ระบายสีให้สวยงาม

7.ให้นำผลงานมาส่งแล้วให้นักเรียนลองลากเส้นตามรูปร่างและทิศทางของตัวอักษรจากผลงานของนักเรียนเอง

ขั้นสรุป

สนทนาและซักถามวิธีการเขียนตัวอักษร t อีกครั้ง

สื่อ/อุปกรณ์

1. ผลงานการออกแบบตัวอักษร 2-3 ตัวอย่าง
2. ดินสอ
3. ยางลบ
4. กระดาษวาดเขียน
5. สี

วัดผล

1. ซักถามชื่อตัวอักษร
2. ตรวจผลงานการออกแบบตัวอักษร
3. ตรวจสอบวิธีการเขียนตัวอักษร t
4. ตรวจแบบทดสอบ

ประเมินผล

1. บอกชื่อตัวอักษรถูกต้องให้ 1 คะแนน
2. ตรวจผลงานการออกแบบตัวอักษร
3. เขียนตัวอักษรถูกต้องตามหลักการให้ 2 คะแนน
4. ทำแบบทดสอบได้ 5 ข้อ ถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบทดสอบ

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมตัวอักษร t ลงในช่องว่างต่อไปนี้

1. โต๊ะ =able

2. ลูกข้าง =op

3. ต้นไม้ =ree

4. มด =an

5. นาฬิกาข้อมือ = wach

6. เกลือ = sal.....

7. ก้อนน้ำ =ap

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การเปรียบเทียบตัวอักษร f กับ t

แผนการสอนที่ ..7.. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา1....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร f กับ t มีรูปร่างคล้ายกัน ทั้งเส้นตรง เส้นโค้ง และเส้นที่ขีดตัดผ่านตัวอักษร การเปรียบเทียบตัวอักษร จะช่วยให้เด็กเห็นความแตกต่างของตัวอักษรทั้งสองตัว เป็นการช่วยลดปัญหาการเขียนตัวอักษรสับสน

จุดประสงค์

1. เมื่อเห็นตัวอักษรพร้อมกันทั้งสองตัว สามารถบอกได้ว่า ตัวอักษรใดคือ f ตัวอักษรใดคือ t

2. เขียนตัวอักษร f หรือ t ตามคำสั่งได้

3. ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับการเขียน คำที่ประกอบด้วยตัวอักษร f กับ t ตามคำบอกได้

เนื้อหา

การเปรียบเทียบตัวอักษร f กับ t

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ซักถามถึงกิจกรรมการออกแบบตัวอักษรและการแกะสลักไม้ที่ผ่านมาว่านักเรียนออกแบบอักษรใด และแกะสลักไม้เป็นตัวอักษรใด

ขั้นสอน

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

2. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3. นำบัตรตัวอักษร f กับ t ติดที่กระดานแม่เหล็กทีละตัวซักถามชื่อตัวอักษรแต่ละตัว

4. ให้นักเรียนหาความแตกต่างของตัวอักษรทั้งสองตัว หากนักเรียนไม่ตอบครูช่วยแนะนำว่าส่วนที่ต่างกันของตัวอักษรทั้งสองตัว คือส่วนโค้งของอักษรทั้งสองตัว ตัวอักษร f จะมีส่วนโค้งอยู่บนส่วนตัวอักษร t มีส่วนโค้งอยู่ด้านล่าง

5. ทบทวนความแตกต่างของตัวอักษรทั้งสองตัวอีกครั้ง โดยให้นักเรียนใช้นิ้วลากเส้นตามแนวตัวอักษร f และ t ที่กระดานแม่เหล็กทีละคน พร้อมกับพูดชื่อตัวอักษรและความแตกต่างของตัวอักษรทั้ง 2 ตัวด้วย คือ " เอฟ โค้งด้านบน " "ที โค้งด้านล่าง"

6. ครูนำตัวอักษร f และ t ออกแล้วให้นักเรียนเขียนตัวอักษรโดยใช้ฟองน้ำหุ้มปลายไม้จุ่มสีเขียนตัวอักษร f และ t ตามคำสั่งทีละคน โดยครูไม่เรียงลำดับตัวอักษร

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงความแตกต่างของตัวอักษร f และ t แล้วให้ทำแบบ

ทดสอบ

สื่อ/อุปกรณ์

1. บัตรตัวอักษร f และ t
2. กระดานแม่เหล็ก
3. ฟองน้ำ
4. สี
5. ไม้
6. น้ำ
7. ผ้าเช็ดมือ
8. กระดาษเทาขาว

วัดผล

1. ชักถามชื่อตัวอักษรจากบัตรตัวอักษร f และ t
2. ทดลองเขียนตัวอักษร f และ t ให้ดูที่ละคน
3. เขียนตามคำบอก

ประเมินผล

1. ตอบชื่อตัวอักษรถูกต้องทั้ง 2 ตัวได้คะแนน 2 คะแนน
2. เขียนตัวอักษร f และ t ถูกต้องตามหลักการเขียน ได้ 2 คะแนน
3. เติมตัวอักษร f และ t ลงในช่องว่างของคำตามคำบอก ได้ 1 คะแนน

แบบทดสอบของครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมตัวอักษร f หรือ t ลงในช่องว่างตามคำที่ครูบอกหากนักเรียนยังไม่สามารถเติมตัวอักษรได้ ครูอาจสนทนาซักถาม เช่น คำว่า first ตัวอักษรใดจะเขียนก่อน ถ้านักเรียนไม่สามารถเติมอักษรได้ ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นด้วย เพื่อให้เทียบเสียงกับตัวอักษรได้

1. first	4. In front of
2. fruit	5. Post office
3. after	6. father

แบบทดสอบของนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมตัวอักษร f หรือ t ลงในช่องว่างตามคำที่ครูบอกต่อไปนี้

1.

	i	r	s	
--	---	---	---	--

2.

	r	u	i	
--	---	---	---	--

3.

a			e	r
---	--	--	---	---

4.

i			r	o	n		O	
---	--	--	---	---	---	--	---	--

5.

p	o	s		o	f		i	c	e
---	---	---	--	---	---	--	---	---	---

6.

	a		h	e	r
--	---	--	---	---	---

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร f, t, และ j โดยผ่านกิจกรรมการใช้พู่กันจุ่มสีเขียนตัวอักษร
แผนการสอนที่ ...8... วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา....1.....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร f, t, i, และ j มีรูปร่างและวิธีการเขียนคล้ายกัน เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนมักจำสับสน หากเด็กสามารถจำแนกตัวอักษรได้ จะทำให้เด็กเขียนตัวอักษรเหล่านี้ได้ถูกต้อง

จุดประสงค์

1. เมื่อนักเรียนเห็นตัวอักษร f, t, i, และ j ปะปนกันสามารถบอกได้ว่าตัวอักษรใดคือ f, t, i หรือ j
2. เขียนตัวอักษร f, t, i และ j ตามที่ครูสั่งได้
3. เติมตัวอักษร f, t, i, และ j ลงในคำที่กำหนดให้ได้

เนื้อหา

การจำแนกตัวอักษร f, t, i, และ j โดยนักเรียนแข่งขันเขียนตัวอักษรด้วยพู่กันจุ่มสีที่กระดาษเทาขาว โดยครูจะเป็นคนบอกชื่อตัวอักษร ทีละตัวโดยไม่เรียงลำดับกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

สนทนาถึงการเล่นเกมต่าง ๆ แล้วนำเข้าสู่การแข่งขันเขียนตัวอักษร

ขั้นสอน

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน
3. ทำฉลากให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม
4. อธิบายกติกาในการแข่งขันดังนี้
 - 4.1 ให้แต่ละกลุ่มจัดแถวตอนลึกหันหน้าไปทางชั้นเรียน
 - 4.2 คอยฟังคำสั่งให้นักเรียนเขียนตัวอักษรใด
 - 4.3 เมื่อได้ยินคำสั่งให้คนที่อยู่หน้าสุดของแต่ละแถว รีบเขียนใช้พู่กันจุ่มสีที่เตรียมไว้เขียนตัวอักษรทันที
 - 4.4 ผู้แข่งขันคนแรกที่เขียนตัวอักษรครบทุกตัวตามคำสั่ง ให้ไปยืนต่อท้ายแถว (ในขณะที่นักเรียนแต่ละคนกำลังเขียนตัวอักษรอยู่ ครูต้องสังเกตและจดบันทึกว่านักเรียนคนใดเขียนตัวอักษรผิด เพื่อจะได้แก้ไขหลังจากการแข่งขัน)

ขั้นสรุป

เมื่อเสร็จกิจกรรมการแข่งขันครูนำบัตรตัวอักษร f, t, i, และ j มาติดที่กระดานที่ละตัว พร้อมกับอ่านชื่อตัวอักษรอีกครั้งหนึ่ง

สื่อ/อุปกรณ์

1. บัตรตัวอักษร
2. ฉลาก
3. พู่กัน
4. สี
5. กระดาษเทาขาวที่ขีดเส้นบรรทัดไว้

วัดผล

1. ชักถามชื่อตัวอักษรที่ละคนจากบัตรตัวอักษรที่ครูติดไว้ที่กระดานโดยไม่เรียงลำดับตัวอักษรดังนี้

j	i	t	f	j
i	t	j	t	f

2. ให้เขียนชื่อตัวอักษร f, t, i และ j ตามที่ครูสั่งโดยไม่เรียงตัวอักษร
3. เติมตัวอักษร f, t, i และ j ลงในช่องว่างของคำที่กำหนด

ประเมินผล

1. ตอบชื่อตัวอักษรถูกต้องให้คะแนนตัวละ 1 คะแนน (คะแนนเต็ม 4 คะแนน)
2. เขียนตัวอักษรถูกต้องตามที่ครูบอกให้ตัวละ 1 คะแนน (คะแนนเต็ม 4 คะแนน)
3. เติมตัวอักษร f, t, i, หรือ j ลงในช่องว่างของคำที่กำหนดให้อย่างน้อยตัวอักษรละ 2 คำ ซึ่งนักเรียนจะต้องเติมตัวอักษรถูก 8 คำ จึงถือว่าผ่านเกณฑ์ (คะแนนเต็ม 12 คะแนน)

แบบทดสอบ

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมตัวอักษร f, t, i, หรือ j ลงในช่องว่างของคำต่อไปนี้ให้ตรงกับภาพที่กำหนด หากนักเรียนไม่สามารถเขียนได้ กรุบออกชื่อตัวอักษรที่จะเติม เช่น ข้อ 1 เติมตัวอักษร i แล้วลองสังเกตนักเรียนว่าเติมได้หรือไม่ หากเติมไม่ได้ลองบอกลักษณะตัวอักษร เช่น ตัวอักษร i มีจุดอยู่ข้างบน

= wr_te

= _rog

= cu_

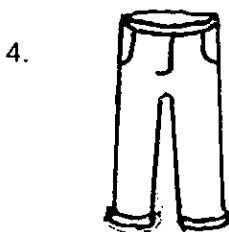
= rabb_t

= _ump

= butter_ly

= _eans

= __eep

= an_

= l_on

= _an

_iger

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร b โดยผ่านกิจกรรมการเขียนภาพด้วยนิ้วมือ
แผนการสอนที่ ...9... วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา....2.....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร b เป็นตัวอักษรลำดับที่ 2 ในภาษาอังกฤษ ลักษณะตัวอักษรประกอบด้วยเส้นตรงและเส้นโค้ง มีหลักการเขียนคือลากเส้นจากด้านบนลงล่าง แล้วเขียนเส้นโค้งโดยมีจุดเริ่มต้นของเส้นโค้งตรงบริเวณครึ่งล่างของเส้นตรงจากซ้ายโค้งขึ้นไปทางขวาแล้วโค้งลงด้านล่างมาจรดเส้นตรงเดิม ตัวอักษร b นั้นจะคล้าย ๆ กับตัวอักษร d ซึ่งเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนมักจำสับสน ในการสอนจึงต้องใช้กิจกรรมทางศิลปะ ซึ่งกิจกรรมการเขียนภาพด้วยนิ้วมือนั้น เป็นกิจกรรมที่เป็นทั้งการเล่นการสร้างสรรค์ การทดลอง และสำรวจค้นคว้าของเด็กไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้ยังส่งเสริมความคล่องในการใช้ส่วนต่าง ๆ ของมือในการปฏิบัติงานให้สัมพันธ์กับความคิดและการมองเห็นเด็กจะได้มีโอกาสใช้มือ เล็บมือ ในการเขียนภาพ

จุดประสงค์

1. บอกชื่อตัวอักษรได้
2. บอกวิธีเขียนตัวอักษร b ได้
3. เขียนตัวอักษร b ได้ถูกต้องตามหลักการเขียน
4. ทำแบบทดสอบได้ถูกต้อง
5. ปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างสนุกสนาน

เนื้อหา

การสอนเขียนตัวอักษร b โดยผ่านกิจกรรมการเขียนภาพด้วยนิ้วมือ เป็นการสอนเขียนตัวอักษรลงบนกระดาษที่ทาแป้งเปียก ซึ่งโรยด้วยสีฝุ่น ทำให้ภาพที่เขียนเป็นร่องสีขาว กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

นำบัตรตัวอักษร b มาให้นักเรียนดู ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาถึงส่วนประกอบของเส้นที่ทำให้เป็นตัวอักษร b หลังจากนั้นให้นักเรียนดูตัวอย่างสีฝุ่น 2-3 สี ให้นักเรียนทายว่าครูนำสีฝุ่นมาเพื่ออะไร

ขั้นสอน

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบเพื่อให้นักเรียนเกิดความคาดหวังในการเรียน
2. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3. ให้ดูตัวอย่างบัตรตัวอักษร b ซึ่งเป็นตัวอย่างภาพเขียนด้วยนิ้วมือเพื่อให้นักเรียนเกิดแนวความคิด หลังจากนั้นสนทนาถึงวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเขียนภาพด้วยนิ้วมือ

4. นักเรียนศึกษาวิธีการเขียนภาพด้วยนิ้วมือจากบัตรตัวอักษร b ที่แสดงทิศทางการลากเส้นดังนี้ **(b)**

5. ครูทำให้นักเรียนดู

6. ให้นักเรียนลงมือเขียนภาพด้วยนิ้วมือตามขั้นตอนต่อไปนี้

6.1 เตรียมสถานที่ปฏิบัติงานเช่น เตรียมกระดาษหนังสือพิมพ์ หรือผ้าพลาสติกปูรองวัสดุอุปกรณ์ขณะปฏิบัติงานเพื่อป้องกันมิให้พื้นสกปรก

6.2 นำแป้งเปียกที่ไม่ข้นหรือเหลวจนเกินไปทาลงบนกระดาษวาดเขียนที่เตรียมไว้ให้ทั่วกระดาษ

6.3 ใช้สีฝุ่นอาจเป็นสีเดียวหรือหลาย ๆ สีก็ได้โรยลงบนกระดาษที่ทาแป้งเปียกให้ทั่วแผ่น

6.4 ใช้นิ้วมือวาดตัวอักษร b ลงบนกระดาษนั้น อาจวาดตัวอักษรขนาดเล็กหลาย ๆ ตัวจัดเรียงให้สวยงาม หรือจัดตัวอักษร b ประกอบเป็นรูปต่าง ๆ ตามจินตนาการ

6.5 ปลอ่ยให้ผลงานแห้ง

6.6 จัดเก็บวัสดุอุปกรณ์และทำความสะอาดพื้นที่

6.7 นำผลงานของนักเรียนมาวางหน้าชั้นเรียน

7. ครูให้คำแนะนำแก่นักเรียนในกรณีที่นักเรียนมีปัญหา

8. สนทนาซักถามวิธีเขียนตัวอักษร จากผลงานของนักเรียน

ขั้นสรุป

นักเรียนฝึกเขียนตัวอักษร b โดยไม่ดูตัวอย่างและฝึกเขียนคำศัพท์ที่ประกอบด้วยตัวอักษร b หลังจากนั้นให้ทำแบบทดสอบหลังเรียน

สื่อ/อุปกรณ์

1. ผลงานภาพเขียนด้วยนิ้วมือ
2. บัตรตัวอักษร b
3. กระดาษวาดเขียน
4. สีฝุ่น
5. แป้งเปียก
6. ภาชนะใส่สี
7. ภาชนะใส่น้ำ
8. กระดาษหนังสือพิมพ์หรือผ้าพลาสติก

9. ผ้าเช็ดมือ

วัดผล

1. ชักถามชื่อตัวอักษร และวิธีการเขียนตัวอักษร b
2. ให้นักเรียนแสดงวิธีเขียนตัวอักษร b
3. ทำแบบทดสอบ
4. สังเกตพฤติกรรมขณะปฏิบัติงาน

ประเมินผล

1. ตอบคำถามถูกต้อง 3 ข้อ จึงผ่านเกณฑ์ (ข้อละ 1 คะแนน)

แบบประเมิน

ชื่อนักเรียน	รายการ			หมายเหตุ
	1. ครูถามว่าตัวอักษรที่นักเรียนฝึกเขียนภาพด้วยนิ้วมือนั้นชื่ออะไร	2. ถามว่าตัวอักษร b เริ่มเขียนอย่างไร (ลากเส้นตรงจากบนลงล่าง)	3. เส้นที่ลากต่อจากข้อ 2 ลากอย่างไร (โค้งขึ้นไปทางด้านขวาแล้วโค้งลงด้านล่างมาจรดเส้นตรงเดิม)	
ด.ช.....				
ด.ช.....				
ด.ช.....				
ด.ญ.....				
ด.ญ.....				
ด.ญ.....				

2. ให้นักเรียนแสดงวิธีเขียนตัวอักษร b ลงบนกระดานดำทีละคน (เขียนถูกต้องให้ 2 คะแนน)

3. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบโดยใช้คำสั่งที่เป็นภาษาไทยดังนี้

ให้นักเรียนเติมตัวอักษร บี ลงในช่องว่างของคำที่กำหนดให้ โดยให้มีความหมายตรงกับภาพที่อยู่หน้าข้อ (ข้อละ 1 คะแนน)

4. แบบสังเกตพฤติกรรม

ชื่อนักเรียน	รายงาน							
	1. ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความตั้งใจ		2. ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความมั่นใจ		3. ปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุข		4. จัดเก็บอุปกรณ์เมื่องานสำเร็จ	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								
ด.ช.....								

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

เรื่อง การสอนเขียนตัวอักษร d โดยผ่านกิจกรรมทางศิลปะเทคนิคผสม

แผนการสอนที่ ...10... วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา....2.....ชั่วโมง

สาระสำคัญ

ตัวอักษร d เป็นตัวอักษรลำดับที่ 4 ในภาษาอังกฤษ ตัวอักษรประกอบด้วยเส้นตรงและเส้นโค้งมีหลักการเขียนคือ ลากเส้นตรงจากบนลงล่าง แล้วเขียนเส้นโค้งโดยมีจุดเริ่มต้นของเส้นโค้ง ตรงบริเวณครึ่งล่างของเส้นตรง จากขวาโค้งขึ้นไปทางซ้าย แล้วโค้งลงด้านล่าง มาจรดเส้นตรงเดิม ส่วนกิจกรรมทางศิลปะที่เรียกว่า เทคนิคผสมนั้น เป็นการใช้วัสดุอุปกรณ์หลาย ๆ อย่าง รวมกันและใช้วิธีการสร้างหลาย ๆ วิธีในภาพเดียวกัน

จุดประสงค์

1. บอกชื่อตัวอักษรได้
2. มีวิธีการทางศิลปะที่เรียกว่าเทคนิคผสมมาสร้างเป็นตัวอักษร d ได้
3. เขียนตัวอักษร d ให้ถูกต้องตามหลักการเขียน

เนื้อหา

การสอนเขียนตัวอักษร d โดยผ่านกิจกรรมทางศิลปะที่เรียกว่า เทคนิคผสมซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใช้วัสดุอุปกรณ์และวิธีการทางศิลปะหลาย ๆ วิธีสร้างให้เกิดภาพตามความต้องการ กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ให้นักเรียนดูตัวอย่างภาพเทคนิคผสม แล้วซักถามถึงวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในภาพ

ขั้นสอน

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน
3. ให้นักเรียนออกแบบภาพว่าจะสร้างภาพลักษณะใด จะใช้วัสดุใดบ้าง ให้ทดลองเขียนและวางแผนในกระดาษก่อน เช่น นักเรียนอาจสร้างตัวอักษร d ขนาดใหญ่ และใช้เมล็ดพืช ทากาวเรียงต่อกันจนรอบตัวอักษรก็ได้ หลังจากนั้นอาจใช้ สีน้ำ สีโปสเตอร์ สีเทียน อย่างไม่อย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ระบายลงในตัวอักษร d หรือ อาจใช้นิ้วมือจุ่มสีเขียนรอบ ๆ ตัวอักษร ก่อน แล้วจึงหยดสีหรือแต้มสีหรือพิมพ์ภาพลงในตัวอักษร d ก็ได้

4. เมื่อได้แบบแล้ว เตรียมวัสดุอุปกรณ์ให้พร้อมและลงมือปฏิบัติกิจกรรมตามที่ออกแบบไว้

5. หลังจากที่นักเรียนสร้างภาพด้วยเทคนิคผสมเป็นตัวอักษร d เรียบร้อยแล้วให้นักเรียนเก็บวัสดุอุปกรณ์และทำความสะอาดพื้นที่ให้เรียบร้อย

6. ให้นักเรียนนำผลงานมาส่ง ชักถามนักเรียนทีละคนว่านักเรียนสร้างภาพเทคนิคผสมเป็นตัวอักษรอะไร และตัวอักษรนี้วิธีเขียนอย่างไร ให้นักเรียนทดลองลากนิ้วมือตามภาพที่นักเรียนสร้างไว้ หากลากไม่ถูกครูควรแนะนำ

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป ชื่อตัวอักษรที่นักเรียนฝึกสร้างภาพเทคนิคผสม รวมทั้งสรุปวิธีการเขียนด้วย แล้วให้นักเรียนคัดตัวอักษร d ลงในสมุดแบบฝึกหัดหลังจากนั้นให้ทำแบบทดสอบ

สื่อ/อุปกรณ์

1. เมล็ดพืช เช่น เมล็ดกระถิน ข้าวเปลือก งา เป็นต้น
2. สีชนิดต่าง ๆ
3. วัสดุที่ใช้เป็นแม่พิมพ์ เช่น ฝาขวด กระดาษ เป็นต้น
4. จานสี
5. ภาชนะใส่น้ำ
6. ผ้าเช็ดมือ
7. ผ้าพลาสติก
8. ตัวอย่างภาพเทคนิคผสม

วัดผล

1. ชักถามชื่อตัวอักษร
2. ตรวจผลงานทางศิลปะ
3. ทดสอบการเขียนตัวอักษร d

ประเมินผล

1. บอกชื่อตัวอักษรได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน
2. ผลงานภาพเทคนิคผสมเป็นรูปร่างตัวอักษร d ได้ 2 คะแนน
3. เขียนตัวอักษร d ให้ดูทีละคน หากถูกต้องต้องหลักการเขียนได้ 1 คะแนน
4. ทำแบบทดสอบโดยการเขียนคำจากภาพที่กำหนดให้ดังนี้ (ทำแบบทดสอบถูกต้องทั้ง 6 ข้อจึงผ่านเกณฑ์)

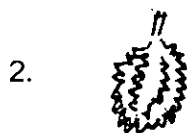
แบบทดสอบของครู

1. = _____ dog	2. = _____ durian
3. = _____ door	4. = _____ candy
5. = _____ drink	6. = _____ read

แบบทดสอบของนักเรียน

=.....og

=.....urian

=.....oor

=can.....y

=.....rink

=rea.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางรตนา ปานทอง
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2506
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านบึงวิทยา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก
ตำแหน่ง	อาจารย์ 2 ระดับ 7
ประวัติการศึกษา	จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนชุมชน ติงจูอำรุง ตำบลมะตูม อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก พ.ศ. 2520 จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก พ.ศ. 2527 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากสถาบันราชภัฏ พิบูลสงคราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก พ.ศ. 2533 จบการศึกษามหาบัณฑิตจาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพฯ พ.ศ. 2547